

จงเป็นคนรับใช้คน อย่าเป็นคนรับใช้ตน

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ทั้ง คนที่ชอบและไม่ชอบชาวอโศก ต่างก็อยากรู้ว่า ทำไมชาวอโศกต่างพากันอุทิศกายใจปฏิบัติ ตามคำสั่งสอนของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ จนเอาไปพูดล้อเลียนกันว่า คนพวกนั้นนอกจาก “อยาก” จนยังแถมเลี้ยงเชื่องอีกต่างหาก แค่นึกกลัวน้ำว่าให้กินหิวเดียว มันทำงานได้ทั้งวัน

เหตุที่ทำให้ชาวอโศกทั้งเชื่อถือ (เรียนรู้อตาม) - เชื่อฟัง (ปฏิบัติตาม) - และเชื่อมั่น (ได้ผลตาม) ใน คำสั่งสอนของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ก็เพราะต่างมั่นใจว่า พ่อท่านสอนตรงตามพระไตรปิฎก และสิ่งที่ ท่านสั่งสอนนั้น จะแตกต่างจากคำสอนอื่นๆ ทัวไป หรือไม่ก็แทบจะไม่มีใครแจจแจงชัดเจนเช่นนี้มาก่อน

เช่น เป้าหมายการปฏิบัติธรรม พ่อท่านจะยกพุทธพจน์จากพระไตรปิฎกมาย้ำเตือนชาวอโศก ตลอดมาว่า **“ดูกรภิกษุทั้งหลาย พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติมิใช่เพื่อหลอกลวงคนให้นับถือ มิใช่ ประพฤติเพื่อเรียกคนมาเป็นบริวาร มิใช่เพื่ออานิสงส์ คือ ลาภสักการะ และเสียงสรรเสริญ มิใช่ เพื่ออานิสงส์ จะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือเพื่อค้ำลัทธิอื่นให้ล้มไป และมิใช่เพื่อให้มหาชน เข้าใจว่า เราได้เป็นผู้วิเศษอย่างนั้นอย่างนี้ก็หามิได้ ภิกษุทั้งหลาย โดยที่แท้พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติ เพื่อสำรวม เพื่อละ เพื่อคลายความกำหนัด เพื่อดับทุกข์สนิท”** (พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑ ข้อที่ ๒๕)

พ่อท่านทั้งอธิบายให้ฟังทั้งทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ชีวิตของท่านไม่ต่างอะไรกับนกแร้ง ที่คนส่วนใหญ่ ยากจะเข้าใจและมองว่าท่าน **“ปากจัด”** แต่พ่อท่านปฏิเสธและชี้ให้เห็นความแตกต่างว่านี่คือ **“ปากชัด”** ที่ตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม ทั้งๆ ที่อาชีพเดิม คือ **โฆษกทีวี** ต้องพูดเพราะพูดหวาน แต่ปัจจุบันท่านเลือก ที่จะพูดแบบผ่าๆ ไม่ใช่ทั้ง**ธรรมะ “เอาใจ”** เพื่ออยากได้บริวาร ไม่ใช่ทั้ง**ธรรม “เมา”** เอาไสยศาสตร์ หรือเดรัจฉานวิชา หรือสวรรค์ชั้นฟ้ามาล่อมอมเมา ซึ่งหากพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์จะนำประสบการณ์ที่เคยเล่นฤทธิ์เล่นเดชสมัยฆราวาสผสมผสานกับความเป็นนักประชาสัมพันธ์ รวมเข้ากับความเป็นพระเครื่อง เพียงแค่นำความสามารถ ๓-๔ อย่างเด่นๆ นี้มาทำการตลาด เพื่อให้คนมากมายมานับถือ มาเป็นบริวาร ก็น่าจะทำได้ไม่ยากนัก แต่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ชัดเจนในเป้าหมายของพรหมจรรย์ ที่พระพุทธเจ้า ทรงเน้น **“เพื่อความพ้นทุกข์ในตน”** และเมื่อตนไม่ทุกข์แล้ว จึงไม่ต้องมารับใช้ใดๆ ให้แก่ตนอีกต่อไป ชีวิตของเราจึงมีแต่เป็นไปเพื่อผู้อื่น หรือคอยรับใช้ผู้อื่นเท่านั้น

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์อธิบายว่า พระไตรปิฎกสูตรนี้ บอกทั้งความยิ่งใหญ่ของศาสนาพุทธและ บ่งบอกชี้ชัดความเป็น**สุดยอดประชาธิปไตยของพุทธ** ที่ต้องอาสาเข้าไปรับใช้มวลชน โดยไม่ใช่อาณา (คำสั่งบังคับ) แต่เป็น**ปัญญา**เข้าใจจริง และไม่มีอะไรกวย้อนกลับมาให้แก่ตน หรือมาเป็นบริวารของตน อีกต่อไป ต่างฝ่ายต่างเป็นอิสระเสรี นี่เป็น**ความลึกซึ้งในพุทธศาสตร์ ที่มีทั้งด้านรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ สุดยอดจิตวิทยา** ที่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ยกขึ้นมาขยายสาระและปฏิบัติ ให้ชาวอโศกเห็นเป็นรูปธรรมประจักษ์ชัดแจ้ง

ทุกวันนี้พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์จึงเป็นดั่งนกแร้ง ที่มุ่งมั่นทำความสะอาดให้โลกมนุษย์ อย่างยินดี เต็มใจ ไร้ปัญหา แม้จะไม่มีใครมานับถือก็ตาม และเพราะความเชื่อว่าเป็นการปฏิบัติตามพระไตรปิฎก ที่ท่านยกมาสั่งสอน จึงทำให้ชาวอโศกยินดียินดีออกไปรับใช้สังคม และมวลมนุษยชาติ โดยไม่เห็นแก่ ผลตอบแทนใดๆ เช่นกัน

• จำลอง •
**คนบ้านนอก
บอกกล่าว**

ชื่อ ผม คุณยายตั้งให้ตั้งแต่ผมยังเล็กๆ อยู่ ผมไม่ใคร่ชอบ แต่ไม่ได้ถามคุณยายว่าทำไมท่านจึงตั้งชื่อให้ผมเซี่ยๆ อย่างนั้น

จนกระทั่งผมเข้าเป็นนักเรียนนายร้อย อาจารย์ท่านหนึ่งคือ ร.อ.หญิงจงกลณี โกมุต ท่านบอกผมว่า ชื่อ “จำลอง” เป็นชื่อดี เพราะทั้งบ้านทั้งเมืองเขาเลือก “จำลอง” จากสิ่งดีๆ ทั้งนั้น เช่น พระพุทธรูปจำลอง ปราสาทจำลอง... เป็นต้น

ผมพูดตลกๆ กับคนรู้จักว่า แม้คนทั่วๆ ไปอาจเห็นว่าชื่อผมค่อนข้างเซี่ย แต่ “จำลอง” เพราะที่สุดในตระกูลสี่ชื่อ คือ “จำลอง จำลอง จำนอง จำนำ”

และแล้วผมก็เป็น “จำลอง” จนได้ในคดีกบฏต่อราชอาณาจักร เมื่อถูกหมายจับ ผมไม่ได้ตกใจอะไรเลย รู้สึกเฉยๆ ผมเป็นคนหนึ่งที่ลำบากตรากตรำใน “กู้ชาติ” จะกลายเป็น “กบฏ” ได้อย่างไร

ผมกลัวว่าผมจะเพลอ ไปไหนมาไหนตามใจชอบ ต้องนึกถึงคำว่า “จำลอง” อยู่เสมอๆ ศาลออกหมายจับ ผมและคณะไม่ได้ไปมอบตัว ก็ไม่ได้เป็นกบฏนี้ จะไปมอบตัวได้อย่างไร ตำรวจจะจับก็ไปจับในที่ชุมนุมได้เลย

ผมเคยมีตำแหน่ง “กบฏในราชอาณาจักร” มาแล้วในเหตุการณ์เดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ ติดคุกทั้งที่ ผมติด ๒ คุกเลย ประเดี๋ยวจะหาว่าไม่แน่ ติดทั้งคุกตำรวจและคุกทหาร

ดังนั้นเมื่อโดนข้อหา “กบฏ” คราวนี้ผมจึงรู้สึกเฉยๆ แล้วคุณศิริลักษณ์ ภรรยาผมล่ะ คิดอะไร

ตั้งแต่ผมเริ่มชุมนุม คุณศิริลักษณ์พูดเสมอๆ เหมือนกับ “ปลงแล้ว” เธอบอกผมว่า ถูกจับก็ตีเหมือนกันนะ เพราะไม่ต้องเสียเงินค่าข้าวส่งไปให้หลวงเลี้ยง

ถึงตอนนั้นผมคงเขียนต้นฉบับมีเวลามากขึ้น ติดคุกปี ๒๕๓๕ ผมเขียนหนังสือชื่อ “ร่วมกันสู้” ขาดิบขาดตี คราวนี้อาจจะเขียนเล่มใหม่อีกก็ได้ ☐

7

บ้านปานาดอย

นี่คือการ “อารยะขัดขืน”
ต้องหยัดยืน “ตุลาการภิวัตน์” ได้
ป้อง “องค์กรอิสระ” ขจัดภัย
เพื่อ “ประชาธิปไตย” เทรคโพลูลย์
ปราบเหล่าโจรปล้นแผ่นดินให้สิ้นชาติ
ตัด “วงจรรูปท้าว” เด็ดขาดสูญ
นิติรัฐดำรงนำรัฐธรรมนูญ
ทั้งเทิดทูน “การมีส่วนร่วม” นอกสภา

18

สี่สั้นชีวิต

“...ผมตั้ง ร.พ.ธรรมชาตินำบัด
ขึ้นเป็นแห่งแรก จริงๆ แล้วเรื่อง
การรักษาแบบธรรมชาตินั้น อยู่ใน
โครงการขบวนการคานธี เป้าหมาย
อยู่ที่การดูแลตัวเอง อันคือ การ
ดำเนินชีวิตให้สอดคล้อง กับ
ธรรมชาติ...”

32

คิดคนละชั่ว

ถ้าพูดกันอย่างชาวพุทธที่มีใจเปิดกว้าง
อย่างแท้จริง การที่ชาวโศกนำพากัน
ปฏิบัติมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ เพื่อ
พัฒนาคนให้มีคุณธรรมลดละกิเลสไปใน
ทิศทางที่พระบรมศาสดาทรงสั่งสอนนั้น
เป็นเรื่องน่ารังเกียจเสื่อมเสียตรงไหน ?

เอโกปี หุควา พุธา โทติ พุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านปานดอย

สีสันชีวิต
คุณหมอเจ็อบ วาทักกันเซอร์รี่

คิดคนละข้าว

1	นัยปก:จงเป็นคนรับใช้คน
อย่าเป็นคนรับใช้ตน	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านปานดอย	จำลอง
16	ขาดก้นขูด	ฉวมพุทธ
18	สี่สันชีวิต (สัมภาษณ์คุณหมอเจ็อบ วาทักกันเซอร์รี่) ทีม สมอ.	
24	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
29	กำปั้นทุบดิน (การเมืองใหม่
ล้างบางจัญไรรัฐบาลปล้นชาติ)	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
32	คิดคนละข้าว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
42	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
54	บรรยายพิเศษ (เป็นกลาง...อย่างพุทธ)	ถอดเทปสมณะโพธิรักษ์
57	การ์ตูน	วิสูตร
58	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	มติชนออนไลน์
61	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ,เสกฐน
67	ประสบการณ์ได้ร่ำสัมมาสิกขา	ฟ้าสง
70	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74	แม่สู้ชีวิต	ทศพันธ์ นรทัศน์
76	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
78	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
ชมดิน เลิศบุญย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โสภ

กองรับใช้ธุรการ ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เคาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๗๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย กลั่นแค้น ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๕๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟ้ากภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๘๕๑๑
อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งนามัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลนนวนนรินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สำนักพิมพ์กลั่นแค้น ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๕๕ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

มาตรฐานเดียว

คติเลียงภาษีหุ่นชินคอร์ป คุณหญิงอ้อ นายบรรณพจน์ ตามาพงษ์ เจอคุกคนละ ๓ ปี ส่วนนางดวงตาหรือกาญจนาภา หงษ์เทิน เลขาส่วนตัวคุณหญิงอ้อ เจอแค่ ๒ ปี ไม่รอลงอาญาทั้งที่ต้องโทษจำคุกเป็นครั้งแรก ของจำเลยทั้ง ๓ คน ผิดจากคดีอื่นๆ แต่คิดว่าศาลก็ต้องมีเหตุผลแน่นอน

- ช่างเวที อุดร

❖ ถ้าไม่ได้ฟังคำพิพากษาหรืออ่าน คำพิพากษาแต่ต้นจนจบ ก็จะไม่กระจ่างแจ้ง ตอนท้ายคำพิพากษาก่อนกำหนดโทษ จำเลยมีดังนี้ “จำเลยทั้งสามเป็นผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะกระทำผิดฐานให้ถ้อยคำ เป็นเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษี จำเลย ที่ ๒ เป็นภริยาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับผู้บริหารประเทศ ซึ่งจำเลย ทั้งสามนอกจากมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตนเยี่ยง พลเมืองดีทั่วๆ ไปแล้ว ยังควรดำรงตนให้ เป็นตัวอย่างที่ดีสมฐานะทางเศรษฐกิจและ สังคมด้วย แต่จำเลยทั้งสามกลับร่วมกัน ทำการหลีกเลี่ยงภาษีอันเป็นการกระทำที่ ผ่าฝืนต่อกฎหมาย ไม่เป็นธรรมต่อสังคม และระบบภาษี ทั้งที่จำนวนค่าภาษีที่จำเลย ที่ ๑ จะต้องชำระตามกฎหมายเทียบไม่ได้ กับจำนวนทรัพย์สินที่จำเลยที่ ๒ และ ครอบครัวมีอยู่ในขณะนั้น การที่จำเลยที่ ๑ จะชำระภาษีอากรไปตามกฎหมายเช่น พลเมืองทุกคน จึงไม่ได้มีผลกระทบต่อ ฐานะจำเลยที่ ๒ แต่อย่างใด การกระทำ ความผิดของจำเลยทั้งสามจึงร้ายแรง” เป็น

ไงครับ พี่แจ้จางปางไหม? ที่ศาลเน้นว่า “การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสามจึง ร้ายแรง”

พระพุทธรูป-พระพุทธรเจ้า

น.ส.พ. ลงข่าวว่าพระเกษม อาจิณณสีโล วัดสามแยก บ้านห้วยยางทอง ต.วังขวาง อ.น้ำหนาว เพชรบูรณ์ ห้ามไหว้ พระพุทธรูป และมีป้ายติดไว้ที่ฐานพระพุทธรูปทองเหลือง ขนาดใหญ่ว่า ห้ามนำดอกไม้และเครื่อง บูชามาวางบริเวณนี้ แปลกมากเพราะวัด ไหนๆก็เห็นมีแต่พระนำกราบไหว้พระพุทธรูป บูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียนทั้งนั้น ยังไม่เคย เห็นวัดไหนห้ามเลย จึงไม่รู้ว่าวัดนี้ออก นอกรัตนนครอย फैนไปหรือไม่

- พันธมิตร ราชดำเนิน

❖ ขอยกหลวงพ่อบุญนันทภิกขุ มา เป็นหลักเป็นข้อคิดก็แล้วกัน เพราะท่าน เจริญรอยหลวงปู่พุทธทาสฯ อย่างชัดเจน ท่านให้สัมภาษณ์สยามรัฐรายวันฉบับพิเศษ (ชื่อสังคมไทยก็ของเรา) เมื่อปี ๒๕๓๓ ขณะอายุ ๘๐ ปี ว่า “...พูดกันโดยเนื้อแท้ คนไทยนับถือพุทธศาสนา แต่เข้าถึงธรรมะ น้อย ปนกันไปหมด เลอะเทอะ หลายใจ... หลวงพ่อเทศน์บ่อยๆ ว่ามันไม่ถูกต้อง ไป ไหว้เสาหลักเมือง ไปไหว้หินไม่ถูกต้อง ไหว้ ต้นไม้ไม่ถูกต้อง ไหว้ฝักไม่ถูกต้อง ไหว้ พระพรหมหน้าโรงแรมย้งบำใหญ่ ทำคนให้ ใจให้หลง พระเราก็มีส่วนเหมือนกัน คือไม่ สอนให้คนเข้าใจ อะไรเป็นพุทธ อะไรไม่ใช่ ไหว้อะไรเป็นพุทธะ ไหว้อะไรเป็นไสยศาสตร์ ไปไหว้พระแบบไสยศาสตร์ทั้งนั้น ไหว้ ด้วยพิธีบนบานศาลกล่าว ช่วยลูกช้างลักที่

จากผู้อ่าน

เถอะ สำเร็จคราวนี้จะเอาไอนั้นมาถวาย เอาทองมาปิด เอาयीเกมารำให้ดู เอาหัวหมู เอาไขมาถวาย นีมันไม่ใช่พุทธศาสนา มัน เป็นไสยศาสตร์ ไสยศาสตร์เขามีไว้สำหรับ คนปัญญาอ่อน พุทธศาสตร์สำหรับคนที่ ต้องการปัญญา ยิ่งๆ ขึ้นไป...” (จากหนังสือ เส้นทางไทย ฉบับประจำเดือน พ.ย. ๒๕๕๐)

นอกจากนี้สมณะโพธิรักษ์ แห่งสันตติโคศก ก็ทั้งเทศนาทั้งเขียนชี้ชัดตลอดมาว่าพระ พุทธรูปไม่ใช่พระพุทธรูป พระพุทธรูปให้ ยึดพุทธธรรมเป็นศาสดาแทนพระองค์ ใน ยุคก่อตั้งสันตติโคศกก็ไม่มีพระพุทธรูป (พระ ประธาน) ประจำพุทธสถานไว้ให้กราบไหว้ ถือว่าถ้ายึดธรรมมีธรรมประจำใจ เมื่อ ระลึกถึงพระพุทธรูปกราบลงตรงไหนก็ถูก พระพุทธรูปตรงนั้น ต่อมาเมื่อเห็น ว่า ชาวอโคศกเข้าใจเรื่องนี้ดีแล้ว จึงได้สร้าง พระพุทธรูปให้กราบไหว้ให้พุทธศาสนิกชน ทั่วไปรับรู้และเรียนรู้ว่าพระพุทธรูปไม่ใช่สิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ดั่งยึดถือกันแบบเทวนิยมที่จะ อ่อนวอนร้องขอให้ลดบันดาลอะไรๆ ได้ ไม่ใช่เครื่องเช่นไหว้ดอกไม้ธูปเทียนบูชา เป็นต้น

ลี้ภัยการเมือง

อดีตนายกทักษิณฉวยโอกาสที่ได้รับ อนุญาตไปจีนเลยบินต่อไปอังกฤษพร้อม คุณหญิงอ้อ แล้วแถลงการณ์ว่าลี้ภัย การเมือง แม้แต่ ส.ส.สากกระเบือ ก็ อภิปรายในสภาว่าลี้ภัยการเมือง ทั้งๆ ที่รู้ กันทั้งเมืองว่าหนีคดีหนีประกันศาล

- นักศึกษา ม.ราชดำเนิน

☞ “สากกระเบือ” อภิปรายในสภาตาม ประสา “สากกระเบือ-โกโบริน.. ถ้าลิเจีย ขุมทองคำเก้” แทกตาชาวบ้านนั้นแหละครับ ก็ไม่ผิดข้อเท็จจริงหรอกที่เฉฉใจเอาใจ เจ้านายเหนือหัวว่าลี้ภัยการเมือง เพียงแต่ พุดไม่หมดเปลือก ถูกแค่ครึ่งเดียว แท้จริง จะต้องพุดให้เต็มคราบว่าลี้ภัยคุณนักการเมือง ครับ !

อันธพาล

นับวัน พวกพันธมิตรฯ ยิ่งกำเริบ เห็น ชัดๆ เมื่อ ๑๙ ส.ค. นี้ ยกโขยงกันไประราน ที่หน้าสถานทูตอังกฤษ ต่อมาก็ไปที่หน้า กระทรวงการต่างประเทศปิดกั้นการจราจร เตือดร้อนกันไปหมด ไม่คิดถึงหัวอกคนอื่น

- รักไทย รักชาติ กทม.

☞ จะรักษาบ้านเมืองทั้งที่ไม่ยอมลงทุน ลงแรงอะไรเลยหรือขอรับ ที่พวกฉ้อฉล ปล้นชาติเป็นทุนหมุนค้ำกำไรสามานย์ จน พบพานชีวิตมีดมนหันดาเห็น ทำไมคุณจึง ลุ่มหลงเห็นดีเห็นงามตามไปด้วย ถ้า ดวงตาในไม่มีดบอดสนิทน่าจะพอเห็น ลัจธรรมรู้แจ้งเห็นจริงว่า สิ่งที่พันมิตร อดทนทำมาสามเดือนนั้น ก็เพราะเห็นแก่ “หัวอกคนอื่น”...หัวอกคนไทยทั้งชาตินั้นแหละ คุณเอ๋ย

๒๒ บรรณาธิการ

เชิญติดต่ออีเมล
บรรณาธิการ “เราคิดอะไร”
ได้ที่ roj1941@gmail.com

เมื่อ ๓๑ ก.ค. ๕๑ ศาลอาญาพิพากษาจำคุก
๖คุณหญิงพจมาน ชินวัตร นายบรรณพจน์
ดามาพงษ์ ๓ ปี และนางกาญจนาภา หงษ์เหิน
๒ ปี โดยไม่รอลงอาญา ในคดีเลียงภาษีหุ้น
ชินคอร์ป ซึ่งศาลได้อนุญาตให้จำเลยทั้งสาม
ประกันตัวระหว่างอุทธรณ์นั้น ก็คือเมตตา
ธรรมตามกระบวนการยุติธรรม

แต่เมตตาธรรมเอื้ออาทร “ธรรม” จะมี
คุณค่าอะไรสำหรับ “เทือกเถาเหล่าพันธุ์ธรรม”

อนึ่ง ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง
ตำแหน่งทางการเมืองจะลงดาบคดีที่ดินรัชดาอีก
คดีหนึ่ง พ.ต.ท.ทักษิณ และคุณหญิงพจมาน
จำเลยตัวเอ้ จึงมองเห็นทางมีดมนจนตรอกได้
ชัดเจน !

ณ วันนี้การณ์จึงเป็นไปดังที่สังคมหวาดวิตก
วิจารณ์ไว้ พ.ต.ท.ทักษิณ พร้อมด้วยคุณหญิง
พจมาน นายบรรณพจน์ และนางกาญจนาภา
ก็เห็นฟ้าหนีไปกบดานอยู่ที่อังกฤษสมใจนึก ทั้ง
ออกแถลงการณ์แถลงก้าพิตของตนเองว่า

“...การแทรกแซงกระบวนการยุติธรรมและ
การใช้ระบบ ๒ มาตรฐานที่เห็นได้อย่างชัดเจน
ทำให้ผมและครอบครัว พร้อมด้วยผู้เกี่ยวข้อง
ไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่ยังเทียบไม่ได้กับการ
ที่ระบบยุติธรรมของประเทศและองค์กรที่เกี่ยวข้อง
ที่มีเกียรติ มีความน่าเชื่อถือสั่งสมมาเป็นเวลา
นานต้องเสื่อมลง เพราะถูกนำมาใช้ทางการเมือง
จนขาดความเป็นกลาง ซึ่งเป็นผลเสียหายต่อ
ประเทศอย่างใหญ่หลวง...”

พ.ต.ท.ทักษิณ คงเลอะเลือนหลงลืมความ
จริงว่ารัฐบาลที่ครองอำนาจรัฐแท้จะเบ็ดเสร็จ
อยู่ในขณะนี้ คือร่างทรงขนานแท้ของชาตान

ตนใด ใครหนอคือตัวการร้ายกาจที่ตะบี้ตะบัน
แอบแฝง ใช้ทั้งอำนาจรัฐอำนาจเงินกัดกร่อน
“แทรกแซง ถ่วง-รั้ง” กระบวนการยุติธรรม และ
หน่วยงานตรวจสอบตลอดมาทุกรูปแบบ เพื่อให้
ตนเองรอดพ้นบ่วงอกุศลกรรม

ขอถามหน้อยเถอะพ่อคุณทุนหัว นอกจาก
รัฐบาลไทยรักไทย หรือแท้จริงก็คือรัฐบาล
“ทักษิณ” ที่รวมหัวกับพรรคกล้วยล้วยปลับ
ปลิ้นปล้อนค้ำหัวรัฐบาลพลังประชาชนร่างทรง
อมโรคอยู่ตลอดมาจนบัดนี้...

ยังจะมีองค์กรใด หน้าไหนบังอาจสอดแทรก
อำนาจใด “แทรกแซง” อำนาจรัฐเหนือรัฐบาล
ร่างทรงอันศักดิ์สิทธิ์นี้ได้อีกหรือ?!

ด้วยเหตุนี้กระมัง ในการพิพากษาจึงมีคำ
ปรารภไว้ชัดเจนต่างจากคดีอื่นๆ

“...โดยปรากฏว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นการ
ขัดแย้งทางความคิดและการกระทำที่รุนแรง ไม่มี
ใครยอมใคร แต่ก็เป็นเรื่องที่ผู้เกี่ยวข้องจะต้อง
ร่วมกันแก้ไขปัญหาต่อไป ในส่วนของศาล
ยุติธรรมเป็นคนกลาง มีหน้าที่พิจารณาคดีใน
ระบอบประชาธิปไตย จึงขอให้ทุกฝ่ายวางใจ
และวางมือว่าศาลยุติธรรมพิจารณาคดีตาม
อำนาจและตามกฎหมาย และอำนวยความ
ยุติธรรมให้กับทุกฝ่ายตามรัฐธรรมนูญโดยไม่มีอคติ
ไม่พิพากษาตามกระแส...”

ถึงกระนั้นศาลก็ยังไม่วายถูกกล่าวหาว่า
“...ใช้ระบบ ๒ มาตรฐาน...”

ถ้าคดีนี้ศาลยกฟ้องเหมือนคดีชุกหุนภาค
แรก พ.ต.ท.ทักษิณ ก็คงฉีกยิ้มระรื่นกลมเกลื่อน
ความจริง ที่รู้อยู่แก่ใจและเชิดหน้าไริ่อย่างอาย
ประกาศก้องว่าได้รับความเป็นธรรมอย่างยิ่ง!!! ๒

บ้านป่า นาคอย

• วิจารณ์ •

(ภาพผู้จัดการ)

หลังจากตกเป็นจำเลยข้อหา “กบฏ” ผมกลับไปโรงเรียนผู้นำยังไม่ได้ เลยไม่รู้ว่ “บ้านป่า” ตอนนี้เป็นอย่างไร

วันที่ ๒๔ - ๓๐ สิงหาคม “บ้านป่านาคอย” ได้รับความเชื่อถือจากคณะของคุณหมอเจคือบ ไปจัด “ค่ายธรรมชาตินาบัด” โดยคุณหมออุตสาห์ ไปยืนยัน ณ บริเวณการประชุมที่สะพานม้ฆวาน-รังสรรค์ว่าจัดแน่ ลดค่าธรรมเนียมคนละ ๖,๐๐๐ บาท เหลือ ๕,๐๐๐ บาท (เดิมจัดที่ชลบุรีคนละ ๑๒,๐๐๐ บาท)

คุณหมอเจคือบเป็นเลขาธิการ “ขบวนการมหาตมะ คานธี” สนใจการประชุมของพันธมิตรมาก ซึ่งชุมนุมอย่างอหิงสา เหมือนวิธีการของท่านมหาตมะ คานธี หมอตระเวนถ่ายรูปไปมากมาย ถ่ายรูปไปยิ้มไป

การประชุมปิดหลักพักค้างถึง ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ ได้ ๙๙ วัน ๙๙ คืน ปลายเดือนสิงหาคม เราเพิ่มการประชุมอีกแห่งหนึ่งโดยเข้าทำเนียบรัฐบาล ซึ่งในประวัติศาสตร์ยังไม่เคยมีใครเข้าไปจัดชุมนุมได้เลย

ใกล้สิ้นเดือนสิงหาคม ตำรวจเริ่มใช้ความรุนแรง หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ ตอนหนึ่งให้ข่าวว่า

“รัฐบาลกลับสั่งให้ตำรวจเข้าสลายการประชุม โดยอาศัยจังหวะการนำเจ้าหน้าที่กรมบังคับคดีเข้าไปปิดหมายศาล นำกำลังตำรวจ ๔ กองร้อยเดินขนาบแล้วเข้ายึดเวทีของกลุ่มพันธมิตรฯ ที่บริเวณสะพานม้ฆวานรังสรรค์

ภาพที่ปรากฏทางจอโทรทัศน์ กลายเป็นภาพของตำรวจ กำลังเข้าทุบตีผู้ชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ ช่วงเช้ากลายเป็นแรงกระตุ้นให้ชนชั้นกลางในกรุงเทพฯ ที่มีความโน้มเอียงไม่ชอบนายสมัคร และ พ.ต.ท. ทักษิณอยู่ก่อนแล้ว ได้แห่กันออกมาร่วมชุมนุม ซึ่งบังเอิญตรงกับเย็นวันศุกร์ สุดสัปดาห์ของชนชั้นกลาง หรือ มนุษย์เงินเดือน อันเป็นการเติมพลังให้กับกลุ่มพันธมิตรฯ มีความแข็งแกร่งไปอย่างน้อยอีก ๒ วัน

นอกจากนี้ ภาพการใช้กำลังตำรวจเข้ายึดเวทีและทุบตีกลุ่มพันธมิตรฯ เป็นการสร้างเงื่อนไขให้กลุ่มพันธมิตรฯ ทางภาคใต้ ใช้เป็นข้ออ้างในการเข้ายึดสนามบินทางภาคใต้หลายแห่ง ตลอดจนพนักงานสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจหลายแห่งได้นัดลาป่วยลาพักพร้อมๆ กัน เป็นจำนวนมาก เช่น การรถไฟแห่งประเทศไทย การบินไทย ขสมก. หรือแม้กระทั่งการประปาฯ จนอาจจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศเป็นอัมพาต

ในยกนี้ถือว่านายสมัครเสียเปรียบ เพราะไม่สามารถยึดที่มั่นคืนได้อย่างเบ็ดเสร็จ มิหนำซ้ำยังกลายเป็นการสร้างเงื่อนไขเติมเชื้อไฟให้กลุ่มพันธมิตรฯ สามารถนำมาเคลื่อนไหวจุดชนวนได้อีก เช่น การตั้งข้อเรียกร้อง ให้นำตำรวจที่

- เช้าวันศุกร์ที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๑ ตำรวจสลายกลุ่มพันธมิตรฯ บริเวณเชิงสะพานมอฆวานฯ โดยใช้อาวุธจี้ศีรษะผู้ชุมนุม ทั้งทุบตีผู้หญิง เด็ก รื้อเต็นท์ โยนข้าวของเครื่องใช้ โตะเก้าอี้ข้าวสารอาหารแห้งทิ้งกลองผดุงกรุงเกษม (ภาพผู้จัดการ)

ทุบตีกลุ่มพันธมิตรฯ บริเวณเชิงสะพานมอฆวาน-
รังสรรค์มาดำเนินคดี และเชื่อว่ารัฐบาลจะ
ไม่ดำเนินการตามคำเรียกร้องของกลุ่ม
พันธมิตรฯ อย่างเด็ดขาด มิฉะนั้นตำรวจที่
เหลืออยู่ จะไม่กล้าทำตามคำสั่งของรัฐบาลอีก
ต่อไป

ประการสำคัญ ศาลอุทธรณ์ได้มีคำสั่งให้
ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของศาลแพ่งที่ให้กลุ่ม
พันธมิตรฯ ถอนตัวออกจากทำเนียบรัฐบาลใน
ระหว่างการพิจารณาคำอุทธรณ์ ทำให้แนวรบ
ด้านกฎหมายของฝ่ายรัฐบาล ไม่อยู่ในฐานะที่
ได้เปรียบอีกต่อไป

นายสมัครอาจลืมนึกไปว่า การเอาชนะในทาง
การเมืองนั้น จะต้องทำอย่างไรให้ประชาชนส่วน
ใหญ่เกิดความเห็นใจและเข้าถ้อยหาญ เมื่อเสียง
มากกว่า รัฐบาลก็จะมีธรรมชอบธรรมที่จะ
จัดการกับอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด แต่
การแก้ปัญหาเพื่อยึดทำเนียบคืนแบบกล้าๆกลัวๆ
ยิ่งทำให้กลุ่มพันธมิตรฯ ได้ใจ เกิดความฮึกเหิม

เพิ่มแนวร่วมสามารถเดินเกมปั่นหัวรัฐบาล
บั่นทอนความน่าเชื่อถือจนแทบไม่เหลือ

การปล่อยให้กระแสต่อต้านรัฐบาลลุกลาม
ขยายกว้างออกไป จะไม่เป็นผลดีเพราะ
สถานการณ์จะบีบให้นายสมัครเหลือทางออก
เพียงทางเดียว นั่นคือจะต้องพ้นจากตำแหน่ง
นายกรัฐมนตรี ไปด้วยการลาออกหรือยุบสภา

สภาพนายสมัครขณะนี้ เหมือนกับถูกต้อน
เข้าชอยตัน จะเดินไปข้างหน้าก็ลำบาก จะ
ถอยหลังก็ถอยไม่ได้อีกแล้ว

ครั้งนี้จะหันหน้าไปพึ่งทหารก็ลำบาก เพราะ
ทหารประกาศวางตัวเป็นกลาง ซึ่งแปลความ
ไปได้อีกทางหนึ่ง นั่นคือ ไม่ยอมเป็นเครื่องมือ
ให้กับรัฐบาล ในการปราบปรามผู้ร่วมชุมนุม อัน
จะทำให้กลุ่มพันธมิตรฯ มีกำลังใจที่จะเข้าต่อสู้
เพราะลำพังกำลังตำรวจเพียงอย่างเดียว ไม่
สามารถปราบปรามผู้ร่วมชุมนุมเรือนหมื่นได้สำเร็จ

เมื่อรัฐบาลได้กลายเป็นเหยื่อที่ไม่มีเปลือก
เหลือแต่เนื้อเฉยๆ จะทนอยู่ได้อีกกี่น้ำก็ยังไม่รู้

- กลุ่มพันธมิตรฯ ประท้วงหน้ากองบัญชาการตำรวจนครบาล เมื่อคืนวันศุกร์ที่ ๒๕ ส.ค.เพื่อขอให้ตำรวจส่งคืนทรัพย์สินที่ตำรวจเอาไประหว่างสลายกลุ่มผู้ชุมนุมที่สะพานมัฆวานรังสรรค์ ปรากฏว่ามีกระสุนแก๊สน้ำตาปริศนาตกใส่กลุ่มประชาชนที่ไปประท้วง (มีผู้บันทึกภาพได้ว่าตำรวจยิงแก๊สน้ำตามาจากกองบัญชาการตำรวจนครบาล) (ภาพผู้จัดการ)

พันธมิตรฯ ได้จัดประชาชนกลุ่มหนึ่งเดินทางไปประท้วงที่หน้ากองบัญชาการตำรวจนครบาล เพื่อขอให้ตำรวจส่งคืนทรัพย์สินที่ตำรวจเอาไปจากบริเวณชุมนุมสะพานมัฆวานรังสรรค์ ตอนที่เข้าทำการสลาย (ส่วนเดินที่จำนวนหลายเดินที่ที่ตำรวจทำลายราบเรียบนั้น พันธมิตรจะพ้องภายหลัง)

นอกจากขอของคืนแล้ว ยังขอให้ลงโทษตำรวจที่สลายการชุมนุมอย่างรุนแรงด้วยการยิงแก๊สน้ำตา การทุบตี เอาปืนจ่อหัว การกระต๊อบประชาชนที่ล้มลงนอนคว่ำหน้ากับพื้น สำหรับการใช้อีกี่น้ำตานั้นตำรวจโกหกว่า พันธมิตรฯ ยิงแก๊สน้ำตาเข้าใส่ตำรวจบ้าง เป็นการกระทำของ “มือที่ ๓ บ้าง”

หนังสือพิมพ์ “คมชัดลึก” ฉบับ ๓๑ ส.ค. ให้รายละเอียดดังนี้

“ปรากฏการณ์สาดกระสุนแก๊สน้ำตาเข้าใส่กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย หน้า

กองบัญชาการตำรวจนครบาล เมื่อค่ำคืนวันศุกร์ที่ ๒๕ สิงหาคมที่ผ่านมา ยังเป็นปมประเด็น “ปริศนา” ให้หลายฝ่ายขบคิด ว่ากระสุนแก๊สเหล่านี้ใครเป็นคนยิง

ตำรวจอ้างว่า เป็นฝีมือของ “มือที่สาม” เช่นเดียวกับ พล.ต.อ.โกวิท วัฒนะ รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย บอกว่า “ไม่มีอะไรๆ”

ขณะที่กองบัญชาการของกลุ่มพันธมิตรในทำเนียบรัฐบาล และฝูงชนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่า “กระสุน ยิงมาจาก บชน.”

เสียงจาก “โต๊ะข่าวอาชญากรรม” สำนักข่าวเนชั่น ที่มีสองผู้สื่อข่าวหัวเห็ดอยู่ในเหตุการณ์ได้ลำดับเรื่องราวผ่านใน <http://www.oknation.net> บล็อกเกอร์ “ปรีชา” ภายได้หัวเรื่อง “กระสุนน้ำตาปริศนาตำรวจต้องเร่งหาคำตอบใช้พื้นที่ใครลั่นไก”

บานปลายกันไปใหญ่โต “กลางวัน” ตำรวจ

● ตำรวจสลายผู้ชุมนุมที่บริเวณเชิงสะพานม้ฆวานรังสรรค์ (ภาพผู้จัดการ)

ลุยเข้าไปใน“พันธมิตร” ลั่นกระสุนแก๊สน้ำตา
เข้าใส่กลุ่มผู้ชุมนุมบริเวณสะพานม้ฆวาน รือ
เวทีกันแหกกลาญราบเป็นหน้ากลอง นำ
กระบองไปหวดผู้ประท้วงบาดเจ็บกันไปหลายคน

“ปิดหมายศาล” เป็นคำอ้างของ “ตำรวจ”

จะอ้างอย่างไรก็ตาม “ความรุนแรง” ที่เกิด
ขึ้นกลายเป็นเรื่องบานปลายหนักไปกว่าเดิม
เพราะภาพที่ออกไปตามสื่อต่างๆ นั้นเป็น “ตำรวจ
ตีมีอบ” มากกว่า

“พลบค่ำ” ทำให้ “พันธมิตร” ต้องยก
ขบวนกันไปปิดล้อม”กองบัญชาการตำรวจ
นครบาล” ซึ่งมี พล.ต.อ.พัชรวาท วงศ์สุวรรณ
ผบ.ตร. พล.ต.ท.อัศวิน ขวัญเมือง ผบ.ชน.
ประชุมแก้ปัญหาหากกลุ่มผู้ชุมนุมอยู่บริเวณชั้น ๒
กลุ่มผู้ประท้วงพยายามผลักดันประตูกอง
บัญชาการตำรวจนครบาลเข้าไป เรียกร้อง
ให้“ส่งตัวตำรวจที่สังการตีมีอบ” ออกมาให้
“พันธมิตร” ระหว่างที่กลุ่มผู้ชุมนุมผลักดันกันไป

ผลักดันกันมาอยู่นั้นได้มีกระสุน “แก๊สน้ำตา”ปริศนา
ลั่นออกมาไม่น้อยกว่า ๕ ลูกด้วยกัน จนทำให้
กระสุนไปตกเข้ากลางกลุ่มผู้ชุมนุมหนีแตก
กระเจิง”

การใช้ความรุนแรงกับพันธมิตรนั้น ในไทยรัฐ
ฉบับวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๕๑ ได้เสนอข้อคิดใน
หน้าหนึ่งดังนี้

“หลังรัฐบาลสั่ง ดร.ลุยพันธมิตรฯ ดูเหมือน
จะทำให้สถานการณ์เครียดมากขึ้นยากที่จะจบอยู่
ที่ใครจะ “อืด” กว่ากัน นายกฯ จะ “ลอยตัว”
ไปอย่างนี้ไม่ได้ต้องแสดงความรับผิดชอบแล้ว

ข่าว “เขย่าขวด” สุดสัปดาห์นี้ แม้รัฐบาล
จะส่งตำรวจลุยมีอบพันธมิตรฯ ไปแล้ว ๑ รอบ
เพื่อยึดเวที ยึดพื้นที่กินและไล่ให้ออกจาก
ทำเนียบฯ

ทำให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บ ดีที่ยังไม่มี
ผู้เสียชีวิตกับปฏิบัติการรุนแรงของรัฐบาล

● ตำรวจสลายผู้ชุมนุมที่บริเวณเชิงสะพานมอญวานรังสรรค์ (ภาพผู้จัดการ)

แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถจัดการกับผู้ชุมนุมได้ เพราะหลังตำรวจเข้าปราบปรามพันธมิตรฯ ก็กลับมายึดพื้นที่คืนทั้งทำเนียบฯ และราชดำเนิน

๕ แกนนำที่ถูกออกหมายจับข้อหา “กบฏ” ก็ยังเคลื่อนไหวต่อไป เพราะตำรวจจับตัวไม่ได้

ดังนั้น โดยรวมแล้วสถานการณ์ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ยังต้องเผชิญหน้ากันต่อไป โดยมีความรุนแรงเป็นตัวแปร

นอกจากนั้น พันธมิตรฯ ในภาคใต้ก็เดินหน้าปิดสนามบินขนาดใหญ่ ภูเก็ต รถไฟที่อีสานเหนือก็หยุดเดินรถ และทำท่าจะตัดน้ำตัดไฟอีกด้วย

เรียกว่าจงดลยุทธทุกรูปแบบเพื่อสู้กัน

ในด้านกฎหมายก็ชิงไหวชิงพริบเพื่อให้เกิดประโยชน์ของแต่ละฝ่าย

แต่ดูเหมือนว่าสถานการณ์ต่างๆ จะเลเยจากข้อกฎหมายไปแล้ว เพราะมีการอารยะขัดขืนไม่ยอมรับ ไม่ยอมเจรจาทั้งสิ้น

ดูเหมือนจะเหลือการ “แตกหัก” เท่านั้น

ยิ่งรัฐบาลส่งตำรวจลุยแบบนี้มันยิ่งทำให้เกิดความตึงเครียดมากขึ้น สร้างแรงกดดันต่อความรู้สึกมากขึ้น

การแก้ไขปัญหาก็จะยิ่งยากขึ้นไปอีก

สิ่งที่น่าจับตาต่อไปก็คือ จากนี้ไปจะทำยังไงกันต่อ แม้ว่าทหารจะยังไม่เข้ามายุ่งเกี่ยว แต่วางตัวในฐานะผู้ดูมากกว่า ยิ่งคำสั่งโยกย้ายทหารเรียบร้อย การเมืองไม่กล้าล้วงลูก

“กองทัพ” ก็ลอยตัวได้มากยิ่งขึ้น ปล่อยให้ตำรวจต้องเผชิญศึกไปตาม ลำพังรอคำสั่ง “นักการเมือง” เท่านั้นว่าจะกดปุ่มให้ทำอะไรต่อไปซึ่งสิ่งที่น่าหวั่นไหวก็คือคำสั่ง “นักการเมือง” ซึ่งดูท่าว่าจะต้องการลุย “มีอบ” ให้จบและได้เสียกันไปเลย

นี่คือจุดที่จะเดินไปสู่ความรุนแรง

นี่คือจุดที่อันตราย

อย่างไรก็ดี ขณะนี้รัฐบาลส่งตำรวจลุยด้วยวิธีการรุนแรงนั้นดูเหมือนว่า ยิ่งเพิ่มแนวร่วมให้

'เจ้าจำปี-ขสมก.-น้ำ' ร่วมไล่กรรม.สัตว์นรก

ไทยโพสต์ • ภาพตำรวจใช้กำลังผู้ชุมนุม จุดไฟรัฐวิสาหกิจติดพริบ พนักงานเจ้าจำปี-ขสมก. ประปา ร่วมประท้วง "กปน." ปิดตัดไฟหน่วยงานรัฐ พันธมิตรฯ ปิดสนามบิน 3 แห่งในภาคใต้ แท้เดินทางร่วมชุมนุมทำเนียบฯ "หมัก" สวดเอาส่วนไหนของร่างกายตรงไหน ดู เกโกได้เกียรติยศตรงไหน ภาพเหตุการณ์การใช้กำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการเข้าปิดตีตมหายศาล โดยได้ปะทะ

กับพันธมิตรฯ มากยิ่งขึ้น

มีการประกาศตัวของกลุ่มต่างๆ ที่ให้การสนับสนุนอย่างเปิดเผยมากขึ้น

ส.ว. ส่วนหนึ่งก็ประกาศตัวสนับสนุนพันธมิตรฯ อย่างเต็มตัว นักการเมืองจากค่ายประชาธิปไตยหลังจากล้มเลิกแล้วตัดสนใจ

สุดท้ายก็จะต้องเลือกข้างชัดเจน แหกก๊กกันไม่ได้แล้ว และมีการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือกลุ่มพันธมิตรฯ

พูดง่าย ๆ สถานการณ์ทำให้ต้องมีจุดยืนที่ชัดเจนว่าจะยืนอยู่ข้างไหน

ดังนั้น จากนี้ไปเชื่อได้ว่ารัฐบาลไม่มีทางที่จะจัดการกับ "มือบ" ได้อย่างที่ต้องการ จะใช้วิธีนุ่มนวลก็ไม่ได้เพราะไม่มีใครเชื่อแล้ว

เมื่อนายกฯ บอกว่าจะไม่ใช้วิธีรุนแรง จะไม่ลุยมือบ แต่สุดท้ายก็ทำ ซึ่งต่อไปก็คงจะไม่

เชื่อถือกันแล้ว และจะพุดจากกันมากขึ้น

อยู่ที่ว่าใครจะ "อึด" มากกว่ากันเท่านั้น และเช่นกัน มีข่าวว่ามีความพยายามที่จะประสานกับแม่ทัพนายกอง โดยเฉพาะ พล.อ. อนุพงษ์ เผ่าจินดา ผบ.ทบ. ซึ่งมีศักยภาพสูงสุด ไม่ใช่จะให้ทหารออกเอ็กซันหรือปฏิวัติ

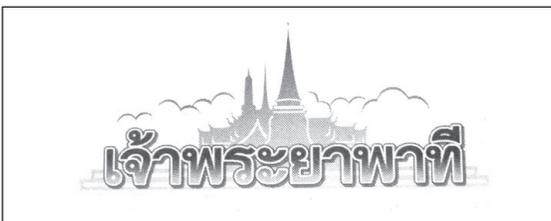
แต่ทำยังไงจึงจะกล่อมให้นายกฯ สมัครตัดสินใจทางการเมืองเพื่อคลี่คลายปัญหาที่เกิดขึ้นคือไม่ลาออกก็ยุบสภา โดยเฉพาะการ "ยุบสภา" น่าจะทำให้สถานการณ์ต่างๆ คลี่คลายไปในทางที่ดีได้

เพราะหากยังยื้อกันต่อไปอย่างนี้ก็ไม่มีความดีขึ้น ยิ่งทำให้บ้านเมืองแย่ลงไปอีก เศรษฐกิจก็จะจม นักลงทุนแผ่นดินนี้แน่

นายกฯ ในฐานะผู้นำประเทศจะต้องรับผิดชอบ "ลอยตัว" ต่อไปอย่างนี้ไม่ได้แน่ !!!

ผู้ที่ไม่ได้ไปร่วมชุมนุมเลยจะทราบได้ดีว่าผู้ที่ไปร่วมชุมนุมเป็นใครมาจากไหน ไปทำไม ได้จากบทกลอนจากหนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” ฉบับวันที่ ๓๑ ส.ค. ๕๑ หน้า ๓

ใคร-ที่ไหน-ทำไม

เขาเหล่านั้นเป็นใคร-มาจากไหน
มาทำไมหลากหลายเดือนเหมือนเป็นหุ่น
แดดเผาร้อนฝนฟ้าหนาวทารุณ
ปรบมือหนุนกูให้ร้องก้องโลกา

พวกเขาเคยทำอะไร-อยู่ที่ไหน
หลายหลากวัยต่างสาแหรกต่างแปลกหน้า
แปลกที่ต่างเกื้อกูลหนุนเนื่องมา
เพียงมองตาก็ยิ้มยิ้มพริ้มเจือจาง
มาชุมนุมทำไมในที่นี้
ทั้งที่มีภาระหนักเป็นหลักฐาน
มีตำแหน่ง-แหล่ง-หน้าที่-มีการงาน
เสร็จงานบ้านสวมเสื้อเหลืองมาร่วมแรง
ที่วัยเล็กเด็กน้อยเปี่ยมรอยยิ้ม
นัยน์ตาพริ้มพร้อมซิมซับริบแข็งแกร่ง
เก็บทักษะประสบการณ์การปรับเปลี่ยน
ทั้งจ้วงจาบ-สาปแช่ง-แบ่งชั่ว-ดี
ที่อ่อนแออันอรชนวัยอ่อนหวาน
มาซิมซับริบตำนานสานวิถี
มารับรู้การแบ่งปันจัดสรรพลี
ยุทธวิธียุทธการงานมวลชน

ใคร-ที่ไหน-ทำไม

มารับรู้ภาพความจริง-ซ่อนสิ่งเร้น
มารู้เห็นเร้น-ลับ-โหด-ชั่ว-โหด-ฉล
รู้-ตระหนัก-“ศักดิ์ศรีความเป็นคน”
รู้ตัวตนนักเลือกตั้งนั่งกินเมือง

พวกหน้าไหว้หลังหลอกกรอกคำลวง
เมื่อลวงเข้าสภาทำท่าเชื่อ
บ้างกลายเป็นหมารับใช้นายเงินเปลือง
ทำฟูเฟื่องว่าทรงเกียรติเหยียดประชา

ได้รู้ว่าที่มานั่งฟังอภิปราย
หลากเรื่องร้ายเลวทรามคำกล่าวหา
ยังลึกลับกว่าภาพจริงสิ่งลวงตา
ได้ภาพลักษณ์ฉากมายาสารพัน

ได้รู้ว่าโย “ห้าแก๊งข้างถนน”
ทรหดอดทนยึดลัทธิ
โยพี่น้องทุกธานีพลีชีวัน
อุดมการณ์จึงตรงกันไม่หันใคร

นี่คือการ “อารยะขัดขืน”
ต้องหยัดยีน “ตุลาการภิวัตน์” ได้
ป้อง “องค์กรอิสระ” ขจัดภัย
เพื่อ “ประชาธิปไตย” เทรคิโพลุย

ปราบเหล่าโจรปล้นแผ่นดินให้สิ้นชาติ
ตัด “วงจรอุบาทว์” เด็ดขาดสูญ
นิติรัฐดำรงนำรัฐธรรมนูญ
ทั้งเทิดทูน “การมีส่วนร่วม” นอกสภา

(ปรจ เจ้าพระยา)

พยาบาลที่อยู่ในที่เกิดเหตุตอนตำรวจนำกำลัง
เข้าสลายที่มีฆวนเห็นด้วยตาตนเอง ได้แจ้งราย
ละเอียดความโหดเหี้ยมบางอย่างของตำรวจให้
ทราบ ว่า “ตำรวจเหี้ยมทำกับ ผู้เข้าร่วมชุมนุมโดย
การกระหึบ เตะด้วยรองเท้าคอมแบท บริเวณ
ก้นสมอง กระบองตีที่ศีรษะ ทำให้ผู้บาดเจ็บมี
อาการทางสมองชั่วคราวหรือนานตามความรุนแรง
ดิฉันพบบางคนสลบ แขนขาเป็นอัมพาตชั่วคราว
บางคนมีอาการเกร็งและเพ้อ ไม่รู้สึก

ตนเองได้เข้าขอเข้าไปช่วยผู้ป่วย ตำรวจกัน
ไม่ให้ช่วย มีหน้าซำยังทำลายเตนท์พยาบาลเสีย
ราบเรียบ เวชภัณฑ์หายขาดเสียหายหมด”

ในหนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” ฉบับ ๓๑ สิงหาคม
รายงาน ว่า

“สมเด็จพระเทพฯ ทรงห่วงการชุมนุม ทรง
กำชับให้หน่วยแพทย์พยาบาลเตรียมบุคลากร ยา
เวชภัณฑ์ ตลอดจนรถพยาบาลฉุกเฉินรักษา
ผู้บาดเจ็บหากมีการปะทะกันอีก โดยตั้งหน่วย
ที่เชิงสะพานชมัยมรุเชฐ และประสานสถาบัน
การแพทย์ฉุกเฉินวางตำแหน่งรถพยาบาลเพื่อ
เข้าช่วยประชาชนให้เร็วที่สุด

นายแพทย์พิชิต ศิริวรรณ หัวหน้าฝ่าย
บรรเทาทุกข์สภากาชาดไทย เปิดเผยว่า สมเด็จพระ
เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรง
ห่วงใยต่อการชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อ
ประชาธิปไตย ที่มีการปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ
ทรงกำชับให้หน่วยแพทย์พยาบาลของสภากาชาดไทยให้เตรียมพร้อมบุคลากร ทีมแพทย์ ยา
เวชภัณฑ์ ตลอดจนรถพยาบาลฉุกเฉิน เพื่อ
รักษาพยาบาลผู้ได้รับบาดเจ็บหากมีเหตุปะทะ
กันเกิดขึ้นอีก และมีรถสื่อสารฉุกเฉินติดต่อผ่าน
ทางโทรศัพท์ดาวเทียมได้อีก ๒๕ เลขหมาย
เพื่อให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด โดยได้
ตั้งหน่วยแพทย์ที่เชิงสะพานชมัยมรุเชฐ และ
ประสานสถาบันการแพทย์ฉุกเฉิน หรือศูนย์
นเรนทร วางตำแหน่งรถพยาบาลเข้าช่วยเหลือ
ประชาชนให้ได้เร็วที่สุด”

ต้นฉบับของหมสำหรับ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้
เนื่องจากผมเขียนขณะชุมนุมอยู่ที่ทำเนียบ หา
เวลาเขียนยากมากๆ เลยเขียนแบบ “ตัด แปะ
เปิด ปิด” จากข่าวในหนังสือพิมพ์ดังที่เห็นนี้ ☹

โกศทรัพย์ ทำลายคนโง่

แต่ทำลายคนที่ไฟแสวงหาหนีพพานไม่ได้

เพราะโลกในโกศทรัพย์ คนโง่อย่อมทำลายคนอื่น

และ (ผลที่สุดก็ทำลาย) ตนเอง

● พุทธวจนะ

รับใช้คนดีให้มาก
ลำบากก็กล้าทน
ฝึกฝนเพิ่มกุศล
พูนผลพันทุกข์ภัย

คนรับใช้ (ปลาสชาดก)

ใน คินวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๖ ที่ศาลวัน (ป่าสาละ) เมืองกุสินารา นครหลวงของแคว้นมัลละ เมื่อ**พระผู้มีพระภาคเจ้า**ใกล้จะปรินิพพาน **พระอานนท์ผู้เป็นพุทธอุปัฏฐาก** (ผู้คอยดูแลรับใช้พระพุทธเจ้า) บังเกิดความเศร้าโศกเสียใจว่า

“เรายังเป็นเสขบุคคล (ผู้ที่ยังต้องศึกษาธรรม) อยู่ ยังมีกิจ (กำจัดกิเลส) ที่จะต้องทำ แต่พระศาสดาจะปรินิพพานแล้ว การดูแลรับใช้ที่เรากระทำแก่พระองค์ตลอดมา ๒๕ ปี ช่างเนิ่นช้าไร้ผลจริงหนอ”

แล้วหลบไปยืนเหนี่ยวไม้สลักเพชร (ไม้

สำหรับสอดขัดกลอนประตูหน้าต่างแบบเรือนไทย) ร้องไห้อยู่

ครั้ง**พระผู้มีพระภาคเจ้า**ทรงทราบ จึงรับสั่งให้พระอานนท์มาเข้าเฝ้า แล้วตรัสปลอบใจว่า

“อานนท์ เธออย่าเศร้าโศกร่ำไรไปเลย **เธอได้ดูแลรับใช้เราตถาคตมาช้านาน อย่างหาผู้ใดเปรียบมิได้** ด้วยกายวาจาใจอันประกอบด้วยเมตตา ซึ่งเป็นประโยชน์เกื้อกูล เป็นความสุขแก่เราหาประมาณมิได้ เธอได้กระทำบุญไว้ดีแล้ว จงประกอบความเพียรเถิด เธอจะเป็นผู้สิ้นอาสวะ (กิเลสที่หมักหมมในสันดาน) โดยเร็วพลัน การ

รับใช้เราในบัดนี้ย่อมไม่ไร้ผลแน่ แม้ในอดีต
ชาติกาลก่อนที่เธอเคยรับใช้เรา ก็ยังมีผลมาก
เลย”

แล้วทรงเล่าเรื่องราวนั้น

ใน.....
อดีตกาล ชาวบ้านชาวเมืองทั่วไปพากัน
เชื่อถือในเทวดามงคล (เชื่อว่าเทวดานำความสุข
ความเจริญมาให้) จึงชวนช่วยในการทำพิธีกรรม
(บูชาบวงสรวง) แก่เทวดาทั้งหลาย

ณ ที่ไม่ไกลจากพระนครพาราณสี มีพราหมณ์
ยากจนเข็ญใจคนหนึ่ง ได้ตั้งจิตของตนว่า

“เราจะต้องบูชาเทวดาลักองค์ เพื่อความสุข
ความเจริญของชีวิต”

เขาพบเห็นต้นทองกวาวใหญ่ต้นหนึ่ง ซึ่งยืน
ต้นตระหง่านอยู่ในที่สูง จึงลากถาดหญ้าที่โคนต้น
ทองกวาวให้ราบเตียน หาทรายมาเกลี่ยให้สะอาด
ปิดกวาดง่าย แล้วล้อมรั้ว นำดอกไม้ของหอม
มาบวงสรวงแก่รุกขเทวดา (ผู้มีจิตใจสูงที่คอย
ดูแลรักษาต้นไม้) ประจำต้นทองกวาวนั้น โดย
กล่าวว่า

“ขอให้ท่านจงอยู่เป็นสุขสบายเถิด”

แล้วกระทำประทักษิณ (แสดงความเคารพ
โดยการเดินเวียนขวา) จากนั้นจึงหลีกไป

วันต่อมา พราหมณ์ก็กระทำการบูชาบวงสรวง
อีก แล้วก่อนไปได้เอ่ยว่า

“ขอให้ท่านนอนเป็นสุขเถิด”

เขาได้ปรนนิบัติเคารพบูชาต้นทองกวาว
ทุกๆ วัน จนกระทั่งรุกขเทวดาประจำต้นไม้นั้น
เกิดความคิดว่า

“พราหมณ์นี้ดูแลรับใช้เราดียิ่งนัก เราจะต้อง
ลองใจพราหมณ์ดูว่า ปรนนิบัติเราด้วยเหตุใด”

รุกขเทวดาจึงแปลงกายเป็นพราหมณ์แก่
เข้าไปหาพราหมณ์นั้นขณะกำลังปิดกวาดโคนไม้ที่อยู่
โดยถามว่า

“ดูก่อนพราหมณ์ ท่านก็รู้ว่า ต้นทองกวาว
นี้ไม่มีจิตใจ ไม่ได้ยินเสียงอะไร ไม่รู้สึกใดๆ เลย
เหตุไฉนท่านจึงมีความเพียรพยายามอย่างมั่นคง
ต้องการให้ต้นไม้นี้เป็นสุขอยู่เสมอ”

พราหมณ์ได้ฟังแล้ว ก็กล่าวตอบ

“ทองกวาวนี้ต้นสูงใหญ่ มองเห็นได้แต่ไกล
ตั้งสง่าอยู่ในพื้นที่ราบเรียบ มักเป็นที่อาศัยของ
เทวดา ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงนอบน้อมบูชาต้น
ทองกวาวนี้และรุกขเทวดานั้น ก็เพราะปรารถนา
ทรัพย์ ความสุข ความเจริญในชีวิต”

รุกขเทวดารู้คำตอบแล้ว ก็เห็นใจพราหมณ์ที่
ยากจนลำบาก และเห็นแก่ความเพียรรับใช้อัน
มั่นคงของพราหมณ์ จึงเปิดเผยตัวตนในความ
เป็นรุกขเทวดา แล้วเอ่ยกับพราหมณ์

“เราคือรุกขเทวดาประจำต้นไม้นี้ เราเป็นผู้มี
ความกตัญญู (รู้บุญคุณของผู้อื่น) เราจะทดแทน
บุญคุณของท่านตามกำลังตน เพราะผู้ชวนช่วย
เข้าหาสัตว์บุรุษ (คนที่มีความเห็นถูก) ย่อมไม่ไร้
ผล ไม่เปล่าประโยชน์

ฉะนั้นท่านจงไปที่ไม้เลียบต้นใหญ่ ที่อยู่เบื้อง
หน้าต้นมะพลับ ซึ่งแต่ก่อนเคยมีคนจำนวนมาก
พากันบูชา ที่โคนต้นเลียบนั้นมีขุมทรัพย์ฝังอยู่
ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ท่านจงไปขุดทรัพย์นั้นเถิด”

แล้วยังให้โอวาทสุดท้ายแก่พราหมณ์อีก

“ท่านจงใช้สอยทรัพย์อย่างไม่ประมาท จง
ให้ทาน รู้จักรักษาศีลจนตลอดชีวิต”

.....

พระศาสดาตรัสเรื่องนั้นจบ ทรงเฉลยว่า

**“พราหมณ์ในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์
ในบัดนี้ ส่วนรุกขเทวดาได้มาเป็นเรตถาคค”** (๒)
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๕๒๖ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๔๑๙)

ข้อถกษณ ขาดกทัณยุค ฉบับที่ ๒๑๗ หน้า ๓๑ ความว่า...
ขณะนั้นพระศาสดาเสด็จมา พอได้รับรู้เรื่องราว
แล้ว ก็ตรัสว่า
“ภิกษุทั้งหลาย จงรู้ไว้เถิด อานนท์เป็นผู้มากบุญ
บารมี เพราะฉลาดในการกล่าวจริง ฉลาดในการ
ใช้ถ้อยคำ มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้กาลก่อนก็ฉลาด
กล่าวคำจริงมาแล้ว”
ข้อความที่ถูกตัดคือ
ขณะนั้นพระศาสดาเสด็จมา พอได้รับรู้เรื่องราว
แล้ว ก็ตรัสว่า
“ภิกษุทั้งหลาย ผู้ฉลาดในการกล่าวจริง ฉลาด
ในการใช้ถ้อยคำ จนได้ดอกไม้มา มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น
แม้กาลก่อนก็มีผู้ฉลาดกล่าวคำจริงมาแล้ว”

บทนำ

เขาเป็นครูหมอสำหรับนักเรียนชาติบำบัด
เน้นการดูแลสุขภาพด้วยวิถีพึ่งตนเอง
เป็นนักเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคม
ตามแนวทางคานธี
เขารักที่จะเรียกตัวเองว่า “นักต่อสู้”
ต่อต้านความไม่ถูกต้อง
ในทุกหนแห่งที่เขาได้พบเห็น

เขาคือใคร มาจากไหน

เจเค็อบ วาทักกันเชอริ เกิด ค.ศ.๑๙๖๑
เมืองโคชิน รัฐเคราลา ทางตอนใต้ของประเทศ
อินเดีย บิดาเป็นทหารเรือ และเป็นศิลปินชื่อ V.C.
POULOSE มีจิตใจเอื้ออารีต่อทุกคน มารดาชื่อ
ANNIE POULOSE มีความสุขที่ได้ช่วยคนอื่น
โดยเฉพาะคนยากจน ตั้งแต่เด็กผมจึงได้รับรู้สิ่ง
ที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อคนรอบข้าง คุณแม่อยากให้
ผมเป็นนักบวชคาทอลิก คุณพ่ออยากให้เป็น
นายแพทย์ แต่ผมปฏิเสธทั้งสองทางเลือก ผม
ค่อนข้างจะด้อยกว่าเด็กคนอื่นๆ จนบ่อยครั้งผม
มักเศร้าใจที่เห็นเด็กอื่นๆ มีความกล้าที่จะแสดง
ออกต่อหน้าฝูงชน เพราะนั่นคือสิ่งที่ผมรู้ตัวว่าทำ
ไม่ได้ เวลาเห็นเด็กอื่นแสดงความสามารถ ผมก็
มักหันกลับมาถามตัวเองเสมอว่าทำไมเราทำไม่ได้

เจเค็อบ วาทักกันเชอริ นักกิจกรรมชาติบำบัด

พบความหมายของการมีชีวิตอยู่

เมื่ออายุประมาณ ๑๐ ปี คนใกล้บ้านตาย ผมอยู่ใกล้ซิดได้เห็นคนตายที่นอนนิ่งเฉยไม่รับรู้อะไร และความรู้สึกเศร้าสลดของผู้คนรอบข้างทำให้ผมฉุกละหุกถึงความหมายของการมีชีวิต เป็นความรู้สึกเจ็บปวดมากเมื่อตระหนักว่าวันหนึ่งข้างหน้าผมก็ต้องตายเหมือนกัน และเมื่อผมตายลง ทุกอย่างก็ยังคงดำเนินต่อไป ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง คนอื่นๆ ก็คงนั่งกินอาหารเอร็ดอร่อยเหมือนเดิม มีเพียงผมเท่านั้นที่ไม่ได้ร่วมกินกับพวกเขา ถ้าฉันชีวิตคืออะไรกันล่ะ และคนเราควรมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร หลายคำถามยังหาคำตอบไม่ได้ในเวลานั้น ผมรู้สึกเศร้ามาก และนั่งร้องไห้อยู่หลายวัน

เมื่อผมอายุประมาณ ๑๔ ปี ผมถูกดึงไปช่วยในองค์กรการกุศลที่โบสถ์แห่งหนึ่ง ทำงานเกี่ยวกับการขอรับเงินบริจาค โดยการยืนอยู่หน้าโบสถ์และพูดถึงวัตถุประสงค์เพื่อนำเงินไปช่วยเหลือคนยากจน ให้คนที่มียศเงินยืมดีเสียสละเงินเล็กน้อยแก่ผู้ยากไร้ และด้วยการทำเช่นนั้น มันเริ่มทำให้ชีวิตผมมีความหมายมากขึ้น เวลานั้นแม้ผมจะเป็นเพียงเด็กชายตัวเล็กๆ แต่ทุกคนก็มีที่ท่ายอมรับและให้ความเคารพ ดังนั้นเวลาผมไปทำหน้าที่อันทรงเกียรตินี้ ผมรู้สึกภาคภูมิใจมาก รู้สึกตัวเองมีความสำคัญขึ้นมา มันใจตัวเองมากขึ้น และต่อมาได้ทำหน้าที่สอนศาสนาในโบสถ์วันอาทิตย์ด้วย ซึ่งเป็นที่ถูกรักถูกใจบรรดาคุณย่าคุณยายส่วนใหญ่ที่มาฟัง และนั่นคือวันเวลาที่ผมมีความสุขมาก

เริ่มชีวิตนักต่อสู้เพื่อสังคม

ต่อมาคุณย่าคุณยาย เวลาไปโบสถ์ก็มักมาบ่นเรื่องของคนไม่มีศาสนาในหมู่บ้าน และมีร้านขายเหล้า ซึ่งหลายครอบครัวพอบ้านติดเหล้าอ้อมแง่มต่างๆ ที่ส่วนใหญ่ยากจน เงินทองที่หามาได้ก็นำไปซื้อเหล้ากินจนหมด แล้วก็หาเรื่องทะเลาะทุบตีลูกเมีย เมื่อในบ้านไม่มีเงินค่าอาหาร ไม่มีค่านั่งรถไฟให้ลูก ผู้หญิงในบ้านต่างเดือดร้อน ร้องไห้

ร้องไห้มาเล่าให้ฟัง ผมปรึกษาเพื่อนๆ หาวิธีบางอย่างต่อต้านสิ่งนี้ เพื่อหาทางช่วยเหลือคุณย่าคุณยาย ผู้หญิงและเด็กที่น่าสงสาร ผมและเพื่อนๆ ช่วยกันเขียนป้ายประกาศต่อต้านเหล้า ทิมพีไบปลิวแจกไปทั่วหมู่บ้าน คนติดเหล้าและคนขายเหล้าในหมู่บ้านโกรธมาก พวกเขาไล่ตามต่าผมไม่ว่าจะเดินไปที่ไหนก็ถูกข่มขู่ต่างๆ นานาว่าจะหักขาตีขา แต่เอาเข้าจริงก็ยังไม่มีการทำร้ายผม มันแค่ทำให้ผมรู้สึกไม่ปลอดภัย แต่เมื่อผมไม่กลัวและต่อต้านต่อไป ก็ได้รับปฏิกริยาตอบกลับมารุนแรงขึ้นจากพวกนายทุนที่มีทั้งอำนาจและเงิน รวมตัวกันตอบโต้ทำร้ายผม ทำให้การต่อต้านต้องหยุดชะงักไป ไม่ประสบความสำเร็จ

รางวัลจากพระเจ้า

ครั้งนั้นเป็นบทเรียนแรกที่ยิ่งใหญ่สอนผมว่า **ความรู้สึกเคารพที่สาธารณชนมีต่อเรานั้นจะไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าต้องต่อสู้กับความอยุติธรรม เพราะเราต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวในวาระสุดท้าย** ผมจึงตระหนักว่า นี่เป็นบทเรียนที่มีค่าอย่างยิ่งในการทำงานครั้งต่อมาของผม และผมได้รู้ซึ่งว่าในช่วงเวลาเหล่านั้น สิ่งใดๆ ก็ไม่มีความหมายเท่ากับจิตใจสงบที่ต้องรักษาไว้ และอีกข้อสุดท้ายได้รู้ว่าการจะทำการใดๆ กับสาธารณชน ถ้าไม่มีผู้ใหญ่หรือผู้ให้การสนับสนุนที่เข้มแข็ง นอกจากเราจะไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานแล้ว ยังอาจได้รับอันตรายถึงชีวิต

เดินสู่เส้นทางมหาตมคานธีผู้ยิ่งใหญ่

มีเพื่อนแนะนำให้รู้จัก Prof.M.P.Manmathan มีเพื่อนแนะนำให้รู้จัก Prof.M.P.Manmathan เขาอยู่ในขบวนการของคานธี เป็นนักต่อสู้แนวคานธีที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง เป็นผู้อุทิศตนเพื่อสังคมอย่างแท้จริง ในอดีตเขาก็เคยเป็นผู้นำในการรณรงค์ต่อต้านความไม่ถูกต้องในสังคม รวมทั้งการต่อสู้กับร้านขายเหล้าก็เคยทำมาแล้ว

เมื่อผมไปพบ วิธีการที่เขาแนะนำก็คือจัดตั้ง

องค์กรผู้หญิงขึ้น โดยให้พวกผู้หญิงมารวมตัวกัน แล้วไปประท้วงปิดร้านขายเหล้า พวกมาเพียก็ส่งนักเลงมาทำร้าย พวกผู้หญิงก็สู้ โดยเขียนคำขวัญต่อต้านความชั่วร้ายต่างๆ ของเหล่าและชักชวนให้ผู้ชายเลิกเหล้าต่อมาพวกมาเพียติดสินบนตำรวจมาจับพวกผู้หญิงเข้าคุกพอลอกจากคุก พวกผู้หญิงก็ไปนั่งประท้วงต่อ ในที่สุดก็ปิดร้านเหล้าลงได้ตั้งแต่นั้นผมเริ่มเป็นที่รู้จักในฐานะนักเคลื่อนไหวคนหนึ่งในที่สาธารณะวันแล้ววันเล่า และเพียงเวลาไม่กี่เดือนผมก็เป็นนักพูดที่คล่องขึ้นเรื่อยๆ

จากการไปรณรงค์ต่อต้านการขายเหล้า ซึ่งในช่วงนั้นยังมีผู้ออกมาประท้วงเรื่องนี้ไม่มาก ผมได้รับเลือกเป็นผู้นำองค์กรระดับรัฐ Great Gandhian leader against liquor shop ในปี ๑๙๔๐ ต่อมาผมได้จัดตั้งองค์กรเยาวชน เรียกว่าเป็นขบวนการเยาวชนของมหาตมคานธี Gandhi yuva mandalam Youth Organizationed งานแรกคือต่อต้านคาบารेट cabaret ซึ่งเป็นสถานที่ขายเครื่องดื่มที่มีการเต้นรำด้วย มักจัดตามโรงแรมหรือภัตตาคารเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ใช้เวลาในการต่อต้านนานทีเดียว จาก ๑ สัปดาห์ ๓ สัปดาห์ ยาวถึง ๓ เดือน ในที่สุดธุรกิจคาบารेटก็ปิดกิจการถาวร ตามด้วยการต่อต้านบ่อนการพนันอีกหลายแห่ง โดยขบวนการเยาวชนกลุ่มนี้ทำให้ท้ายสุดบ่อนการพนันก็ต้องปิดลงเช่นเดียวกัน ซึ่งในช่วงเวลาแห่งการต่อสู้อันยาวนานนี้ ดำเนินไปด้วยความยากลำบาก และเนื่องจากการทำงาน Prof.M.P.Manmathan Great ไม่ได้รับการสนับสนุนเงินจากรัฐบาล ทำให้เราขาดแคลนเงินค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ นี่ก็เป็นอุปสรรคที่สำคัญ

ผมเดินทางไปในที่ต่างๆ คำไหนนอนนั่น ตามสถานีรถไฟบ้าง ตามป้ายรถเมล์บ้าง ในยามที่เราไม่มีเงินนอนโรงแรม แม้แต่เงินค่ารถก็ยังมี เราก็ใช้วิธีเดิน บางครั้งระยะทางมากกว่า ๒๐ กม. จริงๆ แล้วดูเหมือนเป็นเรื่องลำบาก แต่สำหรับผมมันเป็นช่วงเวลาแห่งความเพลิดเพลินทีเดียว

ปี ๑๙๔๕ ผมเข้าไปศึกษาขบวนการของ

คานธีมากขึ้น ได้พบกับนารายัน เดชาय Narayan Dasai ซึ่งเปรียบเสมือนทหารเอกของคานธี เขา คือลูกชายของ Mahadev Desai ซึ่งเป็นเลขานุการของคานธี หลังจาก Mahadev Desai เสียชีวิต คานธีเป็นผู้อุปการะ Narayan Dasai จนเติบโตขึ้นมาในอาศรมของคานธีนั่นเอง ผมได้เข้าไปศึกษาอยู่ในโรงเรียนของ Narayan Dasai ที่คุชราตเป็นเวลา ๑ ปี จุดประสงค์นอกจากเพื่อเรียนรู้เรื่องราวการต่อสู้และแนวความคิดต่างๆ ของท่านมหาตมคานธีแล้ว ผมเริ่มศึกษาเรื่องราวของธรรมชาติบำบัดมาก่อนและได้มาเรียนเพิ่มเติมที่นี่โดยการฝึกเรื่องโยคะจริงจังที่ภูเขาคาหิมาลัย

เลือกงานที่มีเกียรติยิ่งกว่า

บิดาซึ่งอยากเห็นผมเป็นแพทย์ ท่านไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ผมทำ ไม่ประสงค์ให้ผมเป็นนักเคลื่อนไหว ท่านเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุในปี ๑๙๔๖ เนื่องจากท่านเป็นทหารเรือ ทางกองทัพเรือจึงเสนองานให้ผม มันคงเหมือนสวัสดิการช่วยเหลือทหารทำนองนั้น แต่ผมปฏิเสธเพราะไม่สามารถร่วมงานกับความรุนแรงได้ จึงเป็นเรื่องที่น่าตกใจสำหรับครอบครัวของผมและญาติๆ เพราะทุกคนคิดว่าผมไม่น่าปฏิเสธ การได้ทำงานในกองทัพเรือถือเป็นงานที่มีเกียรติมาก

พึ่งตนเองเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้

ปี ๑๙๘๗ ผมผลิตสินค้าวางตลาดตัวหนึ่ง เป็นสินค้าเกี่ยวกับธรรมชาติบำบัด มันคือเครื่องตีมหาสมุทน์โพรผสมเครื่องเทศทดแทนเครื่องตีมหากาแฟ ชื่อ JUPPY ผมยืมเงิน ๕๐๐ รูปีจากเพื่อนคนหนึ่งเพื่อซื้อวัตถุดิบ และต่อมาก็เพิ่มสินค้าตัวที่ ๒, ๓, ๔ กิจการขยายตัวขึ้นไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นผมก็ทำงานให้สังคมด้วยเงินที่ผมได้มาจากการขายสินค้า ในระหว่างการทำงาน หลายครั้งพวกเขาเพียก็ยังตามมาก่อวุ่น ดักตี มาทุบรถพัง แต่โชคคิตที่พวกเขาไม่ประสบความสำเร็จในการพยายามฆ่าผม

เกาะของฉันที่พึ่งตนเอง

ปี ๑๙๙๑ ผมเริ่มเคลื่อนไหวที่บ้านเกิดของผม เกาะ SWASVAYA VYPEEN ซึ่งแปลว่า Self reliant vypeen island “เกาะของฉันที่พึ่งตัวเอง” มันเป็นการปลุกกระตมให้คนในชุมชนลุกขึ้นมารวมตัวกัน ซึ่งผมวางแผนเป็นระยะๆ โดยเบื้องต้นมีการจ้างวานแบบตัวต่อตัว เช่น ฉันผลิตน้ำมันคุณก็ซื้อน้ำมันจากฉันและมีข้อตกลงตามมาคือฉันจะนำเสื้อผ้ามาให้คุณเย็บ แทนที่จะนำไปเย็บในเมือง เหตุผลก็คือ คุณเป็นเพื่อนบ้านของฉัน และฉันมีหน้าที่ซื้อสินค้าหรือใช้บริการของเพื่อนบ้าน เราส่งเสริมให้กำลังใจคนในชุมชน ซึ่งต่างก็ผลิตสินค้าของตัวเองออกมา ทำให้หลายๆ ครอบครัวมีอาชีพ กระทั่งฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น เนื่องจากเกิดสะพัดการจ้างวานงานมากขึ้นนั่นเอง ที่ตามมาคือความมั่นใจในการพึ่งตนเองของคนในชุมชนบนเกาะ

ต่อมาก็เป็นเรื่องเด็กในชุมชน เราส่งเด็กกลุ่มหนึ่งไปสถานีตำรวจ โดยไม่มีผู้ใหญ่ตามไปด้วย เรียนรู้ถึงสิทธิและหน้าที่ของตำรวจต่อผู้กระทำความผิดว่าต้องได้รับโทษติดคุกติดตะราง จากผลที่เขาทำชั่ว แต่ถ้าเราเป็นคนดี ประพฤติตัวไม่ผิดกฎหมาย เราก็ไม่ต้องไปอยู่ในสถานที่เช่นนั้นเลยตลอดชีวิต และอีกหลายๆ สถานที่ ให้พวกเด็กๆ

ได้เข้าไปศึกษา เกิดวิสัยทัศน์กับประสบการณ์จริง ผู้ปกครองของเด็กๆ ต่างพากันสนใจมากเลยว่า ผมกำลังทำอะไรกับเด็กๆ อยู่ พวกเขาเห็นเด็กๆ เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ฉลาดขึ้น เก่งขึ้น และมีความสุขไสมากขึ้น สำหรับบรรดาแม่ๆ ของเด็ก ผมแนะนำเรื่องการปลูกผักสวนครัวเอาไว้กินเองในครอบครัว ดูแลตัวเองด้วยวิถีธรรมชาติ บำบัด เริ่มต้นด้วยวิธีปรุงอาหารที่ดี มีสุขอนามัย เพราะนี่คือความรู้ที่ยิ่งใหญ่ ทั้งหมดนี้ทำให้เกาะของเราเริ่มมีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักไปทั่วประเทศ มีคนมาจากที่ต่างๆ รวมทั้งพวก NGO ก็เข้ามาเยี่ยมเยียน

เราไม่มกอย ะไม่ก้อ สู้ สู้

ปี ๑๙๙๖ ผมเปิดร้านอาหารธรรมชาติบำบัดแห่งแรกขึ้น First Nature Restaurant ชื่อ ARUV-in COCHIN (steam) แปลว่าไอน้ำ ในตอนแรกโดนทักท้วง อย่าเปิดเลย ไม่มีใครจะมากินหรอก แต่ทว่ามันกลับได้รับความนิยมแพร่หลาย และประสบความสำเร็จอย่างงดงาม ซึ่งต่อมาได้ขยายออกไปอีก รวมทั้งหมด ๓ แห่ง แม้ในระหว่างเวลานั้น เรามักจะโดนต่อต้านจากฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับ

แนวคิดเห็นของกลุ่มเราเสมอๆ ก็ตาม

การต่อต้านครั้งสำคัญที่ล้มเหลว

เกาะของเราอยู่ตรงบริเวณระหว่างแม่น้ำเชื่อมกับทะเล และเป็นทะเลสาบ เกาะตั้งอยู่ในทะเลสาบ เริ่มมีขบวนการอ้างสิทธิในดินแดนมากขึ้น เพื่อจะสร้างสะพานเชื่อมระหว่างเกาะกับเมือง ผมไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเพราะรู้ว่าจะเกิดปัญหาต่างๆ ตามมา เมื่อมีสะพานนายทุนจะพากันเข้ามาลงทุน กว้างซื้อที่ดิน สร้างสิ่งก่อสร้างต่างๆ ซึ่งเขาเรียกว่า นี่คือการพัฒนาให้เกิดความเจริญ สำหรับผม สะพานเป็นการพัฒนาของคนรวย ไม่ใช่สำหรับคนจนเลย คนจนกำลังจะเสียดินแดนและอาชีพของตน รวมทั้งวิถีชีวิตที่สงบ บริสุทธิ์

ผมไปร้องทุกข์ที่ศาล ต่อต้านการถมแม่น้ำเพื่อสร้างสะพาน ยืนยันที่จะให้แม่น้ำคงอยู่ บรรดานายทุนและผู้มีอำนาจโกรธผมมาก ที่สำคัญกว่านั้นคือ ชาวบ้านบนเกาะส่วนใหญ่ต่างรู้สึกว่าเป็นโครงการที่ดีมากเลย และคิดว่าทำไมผมจึงขัดขวางโครงการที่ดีเช่นนั้น ต่อมากลุ่มนายทุนได้ใช้เงินทำให้ชาวบ้านแตกแยกด้วยการติดสินบน ผมประท้วงเรื่องนี้อยู่หลายปี และนั่นคือช่วงวิกฤตในชีวิตของผม ในที่สุดเขาก็ถมแม่น้ำและสร้างสะพานสำเร็จ ต่อมาชาวบ้านบนเกาะจึงเห็นผลเสียของโครงการดังกล่าว จนต่างก็ยอมรับสิ่งที่ผมพูดและกระทำว่าถูกต้อง แต่ก็สายเกินไป ทุกคนช่วยตัวเองไม่ได้แล้ว

การเกิด ร.พ.ธรรมชาติบำบัดกับการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ที่ยังคงดำเนินอยู่ต่อไป

ปี ๒๐๐๐ ผมตั้ง ร.พ.ธรรมชาติบำบัดขึ้นเป็นแห่งแรก จริงๆ แล้วเรื่องการรักษาแบบธรรมชาติ นั้น อยู่ในโครงการขบวนการคานธี เป้าหมายอยู่ที่การดูแลตัวเอง อันคือ การดำเนินชีวิตให้สอดคล้อง กับธรรมชาติ โดยอาศัยสิ่งแวดล้อม ใกล้ตัวเป็นปัจจัยเกื้อหนุน เช่น อากาศ แสงแดด โคลน น้ำ เป็นต้น ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการที่ว่า กาย

และจิตที่สมดุลจะมีศักยภาพ และมีพลังในการจัดการกับโรคได้ทุกชนิด โดยไม่ใช้ยา ซึ่งผมคิดว่านอกจากยาจะอันตรายแล้ว ยายังเป็นผลผลิตที่เป็นประโยชน์และทำกำไรอย่างมหาศาลให้กับบรรษัทข้ามชาติอีกด้วย และนี่คือเรื่องที่ทำทนายและเสริมพลังการต่อสู้ให้ผมมากขึ้น เพราะหลังจากปี ๒๐๐๐ ซึ่งผมให้เวลาและความสำคัญกับเรื่องธรรมชาติบำบัด ผมเริ่มการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่อีกครั้ง เรียกว่าขบวนการขับเคลื่อนเรื่องสุขภาพของประชาชน Janarogya Prasthanam (people health movement) ต่อต้านการใช้วัคซีนทุกรูปแบบ และการรักษาที่ไม่ถูกต้องของแพทย์ที่กระทำต่อชาวบ้าน และต่อต้านยาอันตรายที่กฎหมายห้ามขายแล้ว โดยวิธีต่างๆ ตั้งแต่ตั้งประท้วงขอร้องให้เลิกขายยาเหล่านี้และประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ไทย ลาว กัมพูชา พม่า ฯลฯ รวมทั้งตีพิมพ์ข้อมูลต่างๆ ใน ๖ ปี ขณะนี้มี ร.พ.ธรรมชาติบำบัดอยู่ ๔ แห่ง ซึ่งสร้างจากน้ำพักน้ำแรงของผม โดยไม่มีเงินทุนสนับสนุน แต่มาจากเงินที่ผมผลิตสินค้าขายเอง และอีกส่วนก็ได้รับบริจาคจากประเทศเพื่อนบ้านบ้าง ซึ่งผมได้นำเงินเหล่านี้ไปช่วยคนยากจนมากใน ร.พ.ของผม ให้เป็นทุนการศึกษาแก่เยาวชนที่ศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติบำบัด หรือไปบรรยายให้ชาวบ้านฟัง โดยซื้อเครื่องมือเกี่ยวกับสัตหัตถ์ศึกษาเพื่อให้ทำงานได้มากขึ้น เพราะฉะนั้นงานก็ทำไป และผม

รู้ว่าจะงานนี้อาจทำให้ผมถูกฆ่าตายเมื่อไรก็ได้ แต่ก็มั่นใจว่า โรงพยาบาลจะดำเนินต่อไป จะมีทีมงานที่เสียสละทำงานต่อไป ผมมีหน้าที่ให้ความรู้แก่ผู้คนโดยไม่อื่น ให้ต่อไปจนกว่าพวกเขาจะพึ่งตัวเองได้ “ถ้าเราไม่มีอาหารของตัวเอง เราก็จะเป็นทาสของคนที่มีอาหารของตัวเอง” นี่คือนิยามชีวิตของคานธี ซึ่งหมายถึงการพึ่งตนเอง

ความกล้าหาญ

คนที่จะทำให้ร้ายผมส่วนใหญ่ มักโจมตีข้างหลัง ไม่มีใครกล้าเข้ามาทางด้านหน้า เพราะอะไร ก็เพราะผมไม่มีความกลัว เวลาผมมองจ้องลูกตามันเหมือนกับบอกว่าจะตีก็ตีไป แต่ผมจะประหวังต่อไป โดยปกติพวกเขาเพียงจะเจอแต่คนกลัวตาย และร้องขอว่า “อย่าฆ่าผม” แต่ด้วยวิธีอหิงสาของคานธี พวกเขาจึงไม่มีจิตกล้าแข็งพอที่จะทำได้ ครูของผม Prof.M.P.Manmathan Great เคยสอนผมว่าถ้าจะเป็นนักต่อสู้ต้องต่อสู้ด้วยตัวคนเดียว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องยืนหยัด ตัวครูเองก็เป็นตัวอย่างเคยติดคุกมาแล้ว ถ้าเราซื่อซลาดตาขาวก็อย่าออกไปต่อสู้ จงนั่งอยู่กับบ้านจะได้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับอะไร แต่ถ้าคิดจะเป็นนักต่อสู้ก็ต้องคาดหวังว่าจะเจอกับสิ่งเหล่านี้ ผมเชื่อว่านั่นคือโล่รางวัลสำคัญของคนที่ทำงานเพื่อสังคม ถ้าคนทำผิดมารักมาชอบเรา นั่นแสดงว่าคุณก็คือโจร ปี ๑๙๙๕ ผมได้รับรางวัลสำหรับการทำงานเพื่อคนจน เป็นรางวัลระดับชาติขององค์กรคริสเตียน เรียกว่า The Spirit Assisi National Award in ๑๙๙๕

อิทธิพลของคานธีต่อชาวอินเดีย

คานธีเป็นบุคคลที่สัมผัสได้หลายแง่มุม

ถ้าเราอ่านคัมภีร์ของเหมา ก็ไม่ได้พูดถึงเกี่ยวกับสุขภาพ ไม่ได้บอกว่าชายกับหญิงควรมีสัมพันธ์กันอย่างไร แต่ในคัมภีร์ของมหาตมะ คานธีนั้นเล่าไว้ทุกเรื่อง เช่น พื้นฐานการศึกษาควรเป็นอย่างไร มีทฤษฎีที่ท่านเขียนไว้แจ่มชัดมาก จนสามารถนำมาเปรียบเทียบกับระบอบการศึกษาในปัจจุบันได้ วิธีทำธุรกิจทำอย่างไร การพูดจา สัมพันธ์กับลูกค้าทำอย่างไร เรื่องเกษตรอินทรีย์ และเรื่องอื่นทุกวิชา ท่านเขียนหนังสือไว้มากมาย ในนั้นมีคำตอบที่ดีที่สุดในทุกปัญหาที่เราเผชิญอยู่ ซึ่งเราสามารถตรวจสอบได้ถึงความคิด คำพูด และการกระทำของท่านว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความสัตย์ซื่อและความจริงใจจึงเป็นคุณสมบัติโดดเด่นของท่านอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นด้วยเหตุผลใด เหตุผลหนึ่งทุกคนจึงชอบและเคารพคานธี เราไม่มีทางปฏิเสธผู้ชายคนนี้ ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ตาม

สำหรับผม การเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการคานธี ทำให้ชีวิตของผมมีสีสันและมีความหมาย เต็มเปี่ยมด้วยพลัง มีความสุข และความมั่นใจตัวเอง

อุดมการณ์ของเจค็อบ วากักกันเซอร์

มีคนจำนวนน้อยมากที่เลือกทำงานเพื่อให้สังคมดีขึ้น โดยไม่มีอำนาจเงินและอำนาจใจอยู่เบื้องหลัง คนกลุ่มนี้ต้องทำงานหนักและมีความอดทนสูง เพื่อบรรลุเป้าหมาย ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ตราบดีที่แสงสว่างเป็นทางออกทางเดียวของความมืดมนเราต้องปกป้องรักษาแสงสว่างของเราไว้ อย่าให้มันดับลง และนั่นคือสิ่งที่จะทำให้คนรุ่นต่อไป จะมีบางคนมารับต่อเปลวเทียนเพื่อสานงานต่อจากเราและต่อไปไม่สิ้นสุด **☒**

ขอภัย สีสันชีวิตฉบับที่ ๒๑๗ ข้อความ (ศาสตราจารย์ภูวดล ทรงประเสริฐ) “เป็นนักเคลื่อนไหวทางด้านสังคม และการเมือง ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ขณะเรียนปี ๒ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๑ หลายสิบปีที่ผ่านมา อุดมการณ์ไม่เคยแปรเปลี่ยน ต่อการเรียกร้องความถูกต้องและความยุติธรรมคืนให้แก่สังคมไทย” ข้อความที่ถูกต้องคือ “...ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๒...” -กองบรรณาธิการ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๑๗)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เรา ได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตตประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตตประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**“โลกุตระธรรม”** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถ ปทพตติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่เทียบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้อยู่ถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอกันมา ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนที่ หลัดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “มิจฉาทิฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตาม ชีตชั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทาน สำหรับตนเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามชีตชั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลัดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกาย

ส่วนการปฏิบัติ“สมาธิ”ก็แยกออกไปต่างหากอีกอย่างหนึ่ง ไปนั่งหลับตาสะกดจิตเอาจึงจะได้ผลในภาคของ“อธิจิต ลึกษา” แยกกันไป อาตมาก็ได้พูดซ้ำย้ำมามากแล้ว

แต่ที่จริงนั้น “ไตรสิกขา”เป็นองค์รวม ถ้าปฏิบัติ “ศีล”สัมมาทิวฐิ ก็เกิด “สมาธิ” เกิด “ปัญญา” เป็น “อุกโตภาควิมุตติ” ตามพุทธทศวณะที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘

ซึ่งสรุปประโยคสำคัญไว้ว่า **“ศีลที่เป็นกุศล ย่อม ยิ่งความเป็นพระอรหันต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ”**(กุสลาหิ สीलานิ ออนุพเพน อรหัตตตาย ปุเรนตีติ) และทรงระบุ รายละเอียดยืนยันชัดเจนที่สุดว่า “ศีล”จะมีผล มีอานิสงส์ เกิด**ความเจริญทางจิตวิญญาณ**ทีเดียว ตั้งแต่ความเจริญ ข้อแรกอันดับแรก ไปจนกระทั่งอันดับสุดท้ายของผล

อันดับที่ ๑ เริ่มต้นก็ยืนยันยันยันที่อยู่ชัดๆว่า ผลของ “ศีล”คือ “อวิปปปฏิสาร”(ความไม่เดือดร้อนใจ) ซึ่งก็คือ อารมณ์ของจิต เป็นความเกิดผลทาง**จิตวิญญาณ**แท้ๆ

อันดับ ๒ ผลที่เกิดต่อมาก็คือ “ปามุชช”(ความยินดี) นี้ก็ **จิตวิญญาณ** ไม่ใช่**จิตใจ** หรือใจ

อันดับ ๓ เกิดผลต่อมากอีก“ปีติ”(ความอิ่มใจ) ก็**ใจ**

อันดับ ๔ แล้วก็“ปัสสัทธิ”(ความสงบจากกิเลส)ก็**ใจ**

อันดับ ๕ แล้วก็“สุข”(ความสบาย ชนิดที่เป็น “อุปสมสุข” = สุขแบบโลกุตระ) ก็**ใจ**

อันดับ ๖ แล้วจึงเป็น“สมาธิ”(จิตตั้งมั่น ชนิดที่เป็น สัมมาสมาธิ) เห็นไหมว่า ปฏิบัติศีลแล้วเกิดผลเป็นสมาธิ อยู่ต่างๆ แล้ว“สมาธิ”ไม่ใช่**จิตวิญญาณ**หรือ ?

อันดับ ๗ เกิดผลเป็น“ยถากุตญาณ”(ความรู้อย่างใน ความจริงอันประเสริฐ) ก็คือ “ปัญญา” นี้ก็**ใจ**อยู่ชัดๆ

อันดับ ๘ แล้วก็เกิด“นิพพิทา”(ความหน่ายต่อ โลกีย์นั้นๆ) นี้ก็ **จิตวิญญาณ** หรือ**ใจ**

อันดับ ๙ เกิด“วิราคะ”(ความคลายกำหนด) นี้ก็**ใจ**

ที่สุด อันดับ ๑๐ “วิมุตติญาณทัสสนะ”(ปัญญารู้แจ้ง เห็นจริงความหลุดพ้น ซึ่งเป็นการรู้แจ้งนิพพานในตน)

นี่คือคำตรัสของพระพุทธเจ้า ที่ยืนยันอยู่ในพระไตรปิฎก “กัมมัตถียสูตร” ซ้ำกันถึง ๒ ข้อ คือ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘

เห็นไหมว่า ผลหรืออานิสงส์ของการปฏิบัติ“ศีล”นั้น ตั้งแต่ข้อต้น **อวิปปปฏิสาร** ที่แปลว่า **ความไม่เดือดร้อนใจ**

ซึ่งเห็นชัดๆอยู่ไหนโน้ว่า เป็นผลที่แสดงภาวะของ “จิตใจ” แท้ๆ ข้อที่ ๒ **ปามุชช** แปลว่า **ความยินดี** ก็เป็นเรื่องของ “จิตใจ” ข้ออื่นๆก็ล้วนเป็นผลของ“จิตใจ”ทั้งสิ้น ยิ่งข้อ สุดท้าย“ศีล”มีผลถึงขั้น“วิมุตติญาณทัสสนะ” นั่นอะไรละ?

ยืนยันโน้ตังๆชัดๆถึงขนาดนี้ แล้วจะเชื่อกันไหม ว่า ปฏิบัติ“ศีล”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสนั้น หากปฏิบัติได้ผล เป็นกุศลย่อมถึง“**จิตวิญญาณ**”หรือมีผลถึง“**ใจ**”แท้ๆ เจริญก้าวหน้าขึ้นๆๆ ที่สุดถึงวิมุตติถึงนิพพานทีเดียว

ดังนั้น ที่สอนกันมาว่า ปฏิบัติ“**ศีล**”มีผลแค่“**กาย**” แค่“**วาจา**”เท่านั้น ส่วน“**ใจ**”นั้น ต้องไปนั่งทำสมาธิเอา อีกต่างหาก เป็นการปฏิบัติแยกออกไปอีกเรื่องหนึ่ง จึง เป็นการสอนผิดๆกันมายาวนานแล้ว

เหตุสำคัญก็เพราะไปเข้าใจว่า “**สมาธิ**”คือ **การนั่งหลับตาสะกดจิต**ตามแบบฤๅษีดาบสเก่าแก่ อยู่ตามแบบ เดิมๆที่มีมาแต่ดึกดำบรรพ์ ซึ่ง**ไม่ใช่“สมาธิ”**ของ**พุทธ**

ยังเข้าใจ“**ความเป็นสมาธิ**”และ“**วิธีปฏิบัติมรรค ๘ หรือมรรค อัมมิงค์ ๘**”ของพระพุทธเจ้าไม่ได้ หรือยังไม่สัมมาทิวฐิ หรือการปฏิบัติ“**ไตรสิกขา**”ก็ดี การปฏิบัติ “**จรณะ ๑๕**”ก็ดี การปฏิบัติตามสูตรอื่นๆของพระพุทธเจ้า ก็ตาม ก็ยังเป็น“**มิจฉาทิวฐิ**”อยู่นั่นเอง

จึงไม่สามารถมีมรรคผล“**พันธุมภ์**” ตามแบบพุทธ หรือเกิด“**สุข**”ที่สุด วิเศษอย่างสงบสันติแท้ถาวร ซึ่งเป็น “**สุข**”ที่**ไม่ใช่“สุข”**อย่าง**ที่คนสามัญปุถุชนทั้งหลาย เคยพบเคยผ่าน เคยได้เคยรับรสกินมา เพราะมันเป็นคนละรส คือ“สุข”ที่เรียกว่า“อุปสมสุข”** พระพุทธเจ้าจึง ตรัสว่า“**ปรมมังสุขัง**”(บรมสุข) ซึ่งเป็น“**สุขของโลกุตระ**”

“**สุขของโลกุตระ**” จึงต่างจาก“**สุขของโลกียะ**” อย่างสิ้นเชิง หรือ**เป็นความสุขที่ไปกันคนละทิศละทาง อยู่กันคนละขั้วคนละข้างกันจริงๆ ตามที่อาตมาได้ พยายามอธิบายแจกแจงให้ฟังซ้ำซากมามากแล้ว**

“**สุขโลกุตระ**”คือสุขที่จะต้องขจัด“**สุขโลกียะ**”ออก จากจิต(เนกขัมมะ) จน**ไม่มี“รสสุขแบบโลกีย์”**เกิดอยู่ในจิตอีกเลยเป็นที่สุด คือ “**นิพพานหรือนิโรธ**”สัมบูรณ์

เริ่มต้นจากสามารถปฏิบัติเนกขัมมะ คือ **ลดละกิเลส** ออกจากจิต หรือทำให้จิตออกจากกิเลสได้ไปเป็นลำดับๆ

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

ยึดอำนาจรัฐ!

การเมืองใหม่ ล้างบางรัฐบาลจัญไรปล้นชาติ

**ทรงห่วงชาติล่มจม
 เพราะใช้เงินไม่ระวัง !!**

ในหลวงพระราชทานพระบรมราโชวาท แก่ผู้ว่าฯ ธปท. และคณะที่เข้าเฝ้าฯ ทรงขอให้บริหารเงินไม่ให้หมดประเทศ ทรงดำรัสตอนหนึ่งว่า

“ขอบใจที่เหน็ดเหนื่อยเรื่องการเงินซึ่งเป็นงานหนัก และสามารถปฏิบัติงานด้านการเงินเป็นที่เรียบร้อย ไม่ให้บ้านเมืองล่มจม แมตตอนนี้ใกล้ล่มจมแล้วซึ่งอาจใช้เงินไม่ระวัง เพราะใช้เงินไม่ระวัง” (ผจก. ๒๑ ส.ค. ๕๑)

พระราชดำรัสข้างต้น ทำให้เราซึ่งใจที่ทรงห่วงใยการเงินการคลังของประเทศโดยเฉพาะแบงก์ชาติ มักมีข่าวถูกโจมตีว่าร้าย จากรัฐบาลจึงนำวิดุกที่นักการเมืองพยายามแทรกแซง ธปท.ต่างๆ นานา

เป็นที่รู้กันว่ารัฐบาลเถื่อนและถ่อย คอยตั้งหน้าผลาญเงินเมกะโปรเจกต์เป็นแสนๆ ล้าน อีกด้านหนึ่งก็โปรยยาหอม ลดภาษีน้ำมัน ให้ขึ้นรถเมล์รถไฟฟ้าฟรีบางส่วนและไม่เก็บค่าน้ำ-ไฟชาวบ้านชั่วคราว โครงการเหล่านี้ตำน้ำพริกละลายแม่น้ำโดยใช้เงินหลวงซื้อเสียงล่วงหน้า เพียงเพื่อยึดอายุรัฐบาลให้ผ่านช่วงสำคัญของตัวเองจนถึงปีใหม่

รัฐบาลที่นิยมทุนสามัญของสมัคร ก็เหมือนทักษิณ คือสวนทางเศรษฐกิจพอเพียงโดยตลอด ไม่สนใจสนองพระราชประสงค์ในหลวงเสียเลย

ดั่งนั้น คิดดูเถอะ องค์กรอิสระเช่นแบงก์ชาติ ต้องถูกทำทลายความกล้าหาญชื่อตรงต่อหน้าที่เพียงใด ประชาคมเช่นธนาคาร ธุรกิจ และพันธมิตรฯ จำเป็นต้องระวังการเมืองเข้าก้าวก้าว

ธปท. ดังเช่นเคยพินาศครั้ง ๒๕๔๐ เป็นต้น

การปล้นชาติ ยิ่งน่ากลัวว่าจะเกิดซ้ำรอย ซ้ำซากอีกขนาดไหนในเมื่อ ประธานและกรรมการ ธปท. กว่าครึ่งถูกกาหัวว่ามีประวัติเป็นลัวลื้อ ทักษิณมิกัล แม้กระทั่ง พลต.อ.พัชรวาท ผบ.ตร. มีกึ้นอะไรถึงเข้าไปเป็นบอร์ดแบงก์ชาติได้ มั่นนำไว้เนื้อเชื่อใจตรงไหนว่าพวกนี้จะไม่เป็นสุนัข รับใช้คนอ้อปรีย์ต่อไป

กระเทียบกระทือสร้างรัฐสภาใหม่

จู่ๆ รัฐบาลสมัครทอกหัก จะสร้างรัฐสภาย่าน เกียกกายกลางชุมชนโรงเรียนเขตทหารโดยไม่ฟัง เสียงประชาชนก่อนว่าเห็นด้วยแค่ไหน แถวนั้น ถนนคับแคบ จราจรติดตายชักอยู่แล้ว เมื่ออยาก จะสร้างกลางเมืองจริงๆ ถืออำนาจเผด็จการสั่ง สภาถ่อยได้ด้วย นำไปเวนคืนสนามม้าจะเข้าทำ กว่าเยอะเลย

เหตุผลหลักใหญ่ที่ไม่น่าสร้างตอนนี้

๑. รัฐสภาเป็นช่องโหว่ปล้นแผ่นดินเพราะ ส.ส.ส่วนใหญ่ คือสมุนทรราชทักษิณพรรค พลังประชาชน เป็นผลไม้พิษ จากต้นไม้มหาภัย ไทยรักไทย ซึ่งโดนยุบทิ้ง เสียตายที่ส.ส.สกุลแก๊งนี้ ไม่โดนเว้นวรรคเหมือนบ้าน ๑๑๑ บ้าง ผิดบไทย ลักไทยเลยฟื้นขึ้นมาอาละวาด เกิดรัฐบาลเถื่อน สุดแสนถ่อยขณะนี้ แล้วจะไปสร้างรังโจรให้ใหม่ ทำไม ใครอย่ายอม !

สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา แล้วสภา ห้าร้อยนั้นมีผู้ถือศีลสัตย์กี่คน แม้มีสัตบุรุษบ้าง คงนับองค์ได้ ก็เหมือนไม้สั้นไปรันซี่เมื่อพวกมาก ลากไป ใครจะฟังเสียงท่าน

๒. ส.ส. มีมากเกินไป ทั้งจำเป็นอะไรต้อง เพิ่มตามจำนวนประชากร จนต้องเดือดร้อนย้าย สภาอยู่เรื่อย แล้วอันเก่าจะเอาไปทำอะไร จำนวน ส.ส.ควรกำหนดตายตัวเพราะเป็นตัวแทนของทั้ง ประเทศ ต้องแบ่งเขตกันใหม่ทุกทีทำไมให้ยุ่งเหยิง

เพราะฉะนั้น เอาไว้ออให้เปลี่ยนประเทศไทย ให้ดีขึ้น มี ส.ส.เลือดใหม่ไม่ทำสภาให้เป็นใบ้

เหมือนวัวควาย ที่รัฐบาลสนตะพาย ตอนนั้นค่อย คิดเรื่องสร้างรัฐสภา ถ้ามันจำเป็นแท้ๆ

รัฐบาลมาตามกติกา... พันธมิตรฯมีสิทธิ์อะไรไล่ตะเพิด !

การอ้างว่ารัฐบาลสมัครทอกหัก มาจากเลือก ตั้งถูกกฎหมาย ทั้งๆ ที่รู้กันทั่วว่าชื่อเสียงเพียงแต่ กกต. ตาถั่วปล่อยผีเปรตเข้าสภาเป็นฝูง เวร กรรมประเทศไทย กกต.จัดเลือกตั้งอย่าง บริสุทธิ์ โปร่งใส ได้ผลดังที่เห็น มันแปลกพิลึก มี คนขายเสียงทุกหัวระแหง ทว่าจับตัวคนซื้อแทบ ไม่ได้ ก็แล้วแต่...

ที่แน่ๆ อนุกรรมการของ กกต. รับรองว่า สมัคร เป็นนอมินีของทักษิณจริงแต่ไม่มีกฎหมาย ลงโทษ เพราะคำว่านอมินี ไม่มีบัญญัติในกฎหมาย มั่นนำล้างเวชที่ กกต.ก็บ้าจี้ ไม่ยอมเอาผิดด้วย ช่วยไหมท่าน

นอมินี คือ ฐานะในนามเช่นนายสมัคร ตัวแทนรับสมอ้างทำการให้ตัวการทักษิณเป็นต้น ตัวการถูกเชือดให้เว้นวรรคการเมือง ใครจะมา เป็นตัวตายตัวแทนทักษิณฟื้นไทยรักไทยในนาม พลังประชาชนได้อย่างไร แล้วคำพิพากษา ยุบพรรคจะศักดิ์สิทธิ์ตรงไหนล่ะ

กกต. แกล้งโง่รีเปลา ถึงไม่เอาเจตนารมณ์ กฎหมายเป็นตัวตั้ง ถือแต่ตัวหนังสือมะลือถือชื่อป้อได้...เฮอะ

พรรค พปช. และนายกฯ สมัคร จึงเถื่อนตั้ง แต่แจ้งเกิดแล้ว

อนึ่ง คดียุบพรรค พปช. ถูกยื้อชื่อเวลามาได้ ถึงปานนี้ทั้งที่ยงยุทธ ดิยะไพรัช กก.บห.โดนใบแดง ยังมีพวกตะแบงหาช่องให้ผิดเฉพาะตัวอยู่อีกตูดี้ดู ทำอะไรขนาดนั้น

ที่นี้ตั้งแต่มีรัฐบาลสมัคร แก่ปัญหาอะไรเพื่อ บ้านเมืองบ้าง ตั้งต้นก็ย้ายอธิบดีกรมสอบสวนคดี พิเศษ ผบ.ตร. พล.ต.อ.เสรีพิศุทธ์ และใครต่อใครที่มีชื่อเสียงเชื่อมือ ลูกหลานแอบออกแถลงการณ์ ร่วมให้เขมรเป็นเจ้าของมรดกโลกเขาพระวิหาร

เจ้าเดียว สร้างปัญหาเสียอธิปไตยชายแดน
แผ่นดินและน่านน้ำแหล่งก๊าซน้ำมันมหาศาล

**ทั้งตั้งหน้าจะแก้รัฐธรรมนูญ ๕๐ ช่วย
มหาโจรปล้นชาติให้มันพันเจ็ดมือศาลเอาดื้อๆ**

ข้าวยากหมากแพง รัฐบาลก็เป็นทองไม่รู้ร้อน
ซ้ำร้ายเพิ่มทุกขี่ปั้นราคาข้าวแพงลોકตัมชาวนา
และคนกินอีกต่างหาก

พอทำทำนาवासัมครหอกหักไม่รอดล้นดอน
ก็ออกแผนประชานิยม ลดแลกแจกแถม เอาใจ
คนแค่ครึ่งปี แต่ผลาญเงินถึง ๔.๖ หมื่นล้าน ใน
ขณะที่บมหาศาลนี้สามารถช่วยคนจนๆ โดยตรง
ได้เต็มๆ เช่น ให้ชาวนาไปปลดหนี้ ธกส. ดีกว่า
ละเลงสะเปะสะปะ เป็นเบี้ยหัวแตกไม่เข้าท่า

ล่าสุดกระเหี้ยนกระหือรือ ก่อหนี้เมกะ
โปรเจกต์เต็มไปหมด แต่ละอันหลายหมื่นนับแสน
ล้าน มันเป็นงานถนัดของชอบพวกงาบไปเห่าไป
ไม่รู้จะถลุงกันไปถึงไหน จนในหลวงทรงลำบาก
พระทัย ต้องให้สติว่า ตอนนีไกลล่มจมแล้ว ได้ยิน
ไหมรัฐบาลเจ้าหอกหัก

สุดท้ายอันตรายระเบิดลูกระเบิด คือยกย้าย
สัฒครพรรคพวกลื้อล้อโคตรโกงเข้าแทรกแซง
แบงก์ชาติ และตลาดทุน เพื่อถอดสลักปลด
ชนวนมหาภัยในทันที พันธมิตรฯ จำเป็นต้องเป่า
นกหวีดระดมพลมหาประชาคม เปิดสภามัชวาน
วันอังคารที่ ๒๖ สิงหาคม นี้ให้มันแพ้ชนะกันไปเลย
ว่าประเทศเป็นของประชาชน หรือรัฐบาลปล้นชาติ!

จะเห็นไหมว่า รัฐบาลชาติชั่ว อันถูก
ประณามว่าเป็นสัตว์นรก แม้จะอ้างว่าถูกกฎหมาย
แท้จริงมันเถื่อนแต่แรกเกิด เป็นหุ่นเชิดยังไม่พอ
นายสัฒครยังเป็นบุคคลล้มละลายทางการเมือง
มีคดีขี้โกงระดับเพลิง กทม. ซึ่งยอมแถมแหกตา
คาราคาซัง ยังมีอื่นๆ รอคิวเข้าคุก จึงขาดความ
เชื่อถืออย่างร้ายแรงเช่นนี้ แล้วจะมีคุณสมบัติพอ
เป็นผู้นำประเทศได้อย่างไร ถ้าไม่มีทักษิณและ
สภาโจรหนุนหน้าหนุนหลัง

รัฐบาลหอกหัก จึงถูกกฎหมายตามกติกาโจร
เท่านั้นแหละ ทั้ง กกด.กิติ สภา ส.ส.ก็ตาม ทำผิด

กติกา ปล่อยให้คนชั่วขึ้นมาอำนาจรัฐขนาดนี้

ถ้ากลไกประชาธิปไตยทำงานดีพอ มันจะไม่
เกิดเผด็จการสัฒครทรราช และไม่มีสภาช่องโจร
ดังที่เห็นเป็นแน่

เมื่อตัวแทนรับอำนาจนิติบัญญัติ เช่น สภา
ผู้แทน ส.ส. และตัวแทนรับอำนาจบริหารคือรัฐบาล
ประชาคมต่างๆ ผู้เป็นตัวการ จะปล่อยให้คนชั่ว
ตัวแทนจัญไรทั้งหลาย โกงบ้านกินเมืองต่อไปได้
อย่างไร

การเมืองใหม่ภาคประชาชนเจ้าของอธิปไตย
ตัวจริงเสียงจริง จึงเหมือนนายห้างออกโรงเอง
จำเป็นต้องเฉดหัวรัฐบาลหอกหัก ห้ามเหยียบ
ทำเนียบอีกเด็ดขาด ก่อนชาติจะล่มจมกว่านี้

กลุ่มพันธมิตรฯส่วนใหญ่มาจากชนชั้นกลาง
ทั่วประเทศ เป็นพวกชุมนุมหน้าใส เสียสละอาสา
เข้ามาเป็นตัวแทนประชาชนทุกภาคส่วน เมื่อ
แรกตั้งหลัก แม้แค่นับพันนับหมื่น ๙๐ วันผ่านไป
กลายเป็นนับแสนนับล้าน อันสะท้อนให้ประจักษ์
ถึงฉันทามติ ของประชามหาชนทั้งประเทศอีก
เป็นสิบๆ ล้าน เสียสภามัชวานบัญญัติชนคนสูง
วัยใครจะมองข้าม ไม่เลือกข้างได้อย่างไร

คนเมืองเขตเทศบาลภูธรต่างลุกขึ้นมาเป็น
ปาล้อมกรุงพร้อมพรังกันครั้งนี้ คนกรุงเมือง
หลวงแท้ๆ ยังไม่รู้ว่าจะตื่นตัวออกมาต่อสู้ขับไล่
รัฐบาลด้วยมากน้อยสักแค่ไหน ถ้าคนใกล้ปืน
เพียงทุกวงการไม่ดูตาย ช่วยกันแสดงประชามติ
อย่างล้นหลาม ไม่ขายชีหน้าคนเมืองต่างจังหวัด
คงไม่ยากเท่าไรนักในการไล่หัวรัฐบาลเปลี่ยน
ประเทศไทยให้ดีขึ้น

**ตุลาการภิวัตน์ เป็นหลักยืนยันว่าบ้านเมือง
มีชื่อมีแปแท้จริง**

**ประชาภิวัตน์ เป็นตัวชี้วัดว่าประชาชนมี
ปากเสียงพูดได้ตั้งใจคือไทยแท้ คุณเป็นคนไทย
รีเปลา ถ้าเข้าใจว่าประชาชนทุกคนเป็นเจ้าของ
อำนาจอธิปไตยมันถึงคราวออกเสียงนอกสภา
เพื่อล่าแดงฉันทามติของมหาประชาคมทั่ว
ประเทศ พอกันทีกับรัฐบาลอัปรีัยเหลือทน ! ๒๒**

สันตือโศก

เลวร้ายเพราะถูกเข้าใจผิดๆ

หรือว่าเป็นเพราะผิดจริงๆ !

ในยุคลสมัยก่อนคอมมิวนิสต์ถูกวาดภาพให้ดูเลวร้าย น่าสะพรึงกลัว แต่ยุคกาลปัจจุบัน เมื่อได้รับข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง จินตคอมมิวนิสต์คือเจ้าโลกที่ใครๆ อยากไปเยือนไปชื่นชมทั้งนั้น ในทำนองเดียวกับข้อกล่าวหาต่างๆ ที่สันตือโศกได้รับ เช่น การไม่กราบไหว้พระพุทธรูป เพราะคิดตั้งตัวเป็นศาสดาเอง ทั้งๆ ที่เราไม่เคยคิดไม่เคยทำ แต่ไหนแต่ไรมา สามารถยืนยันได้จากภาพถ่าย มีให้ดูให้เห็นตลอดเวลา แต่สิ่งที่ไม่เป็นจริง ไม่เคยเกิดขึ้น ก็ถูกใส่ร้ายป้ายสีมาจนถึงทุกวันนี้ จากผู้ที่รักศาสนา และผู้ที่นำเชื่อถืออย่างไม่น่าเชื่อว่า ท่านจะตกข้อมูลจริงๆ หรือเจตนาพูดให้คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ก็ขอภาวนาให้เป็นเรื่องที่เข้าใจกันผิดๆ เพราะสิ่งที่ทางสันตือโศกทำมีมากมายหลายเรื่อง ที่ต้องยอมรับว่า ไม่ใช่สิ่งที่สังคมจะเข้าใจได้ง่ายๆ ทีเดียวนะ เพราะเราไม่ได้นำเสนอ “ธรรมะเบาใจ” หรือ “ธรรมะเอาใจ” แต่เป็นทั้ง “ธรรมะขัดใจ (ลัลเลขธรรม)” และ “เพื่อความพ้นทุกข์ (นิยยานิกธรรม)” และเราก็ยินดีอย่างยิ่งหากสิ่งที่ท่านได้ทักท้วงมาเราผิดจริงตามที่ว่า ก็พร้อมที่จะนำไปปรับปรุงแก้ไขทันที เพราะความเลวหรือความไม่ดีนั้นไม่ควรจะเป็นบาปกรรมติดตัวเราไปแม้แต่ ๑ วินาที

ส่วนเรื่องที่เราเข้าใจกันผิดๆ ขอเรียนชี้แจงเป็นข้อๆ ดังต่อไปนี้

จาก น.ส.พ.ประชาทรรศน์ ๑๑ ส.ค. ๒๐๐๘ ได้ตีพิมพ์บทความ “รัฐธรรมนูญโจรหมกเม็ดลัทธินิยมนอกรีต” เอาไว้ว่า

“หากจะได้ศึกษารัฐธรรมนูญ ๕๐ อย่างพิเคราะห์ จะเห็นความไม่ชอบมาพากลในบางประเด็นของหมวดที่ว่าด้วยสิทธิเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนบททั่วไป มาตรา ๓๓ ความว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพบริบูรณ์ในการถือศาสนา นิกายของศาสนา ลัทธินิยมในทางศาสนา และย่อมมีเสรีภาพในการปฏิบัติตามศาสนธรรม และศาสนบัญญัติ และปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือของตน เมื่อไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อหน้าที่พลเมือง และไม่เป็น การขัดขวางต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีงามของประชาชน ฯลฯ

ความโดยรวมอาจไม่มีอะไรให้ติดใจนัก แต่สิ่งแปลกปลอมในตอนที่ว่า ลัทธินิยมทางศาสนา*^๑ จะเป็นอื่นมิได้เลยนอกจากการหมกเม็ดรับลูกเพื่อลัทธินอกรีตสันตือโสภก ไครอยู่เบื้องหลังในการใส่ความท่อนที่ว่าลงไปรัฐธรรมนูญ ไม่ยากเกินจะสืบค้น

และจึงไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอันใดที่สันตือโสภก จะออกมาร่วมคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ๕๐ อย่างสุดลิ่มทิ่มประตู พักค้ำอ้างแรมนอวกัดกันเลยทีเดียว เนื่องจากฝั่งตัวอยู่ในรัฐธรรมนูญโจรอย่างปลอดภัยดีแล้วนั่นเอง...

องค์กรชาวพุทธหลายท่าน ออกมาแฉสันตือโสภก ซึ่งถึงความไม่ชอบมาพากลต่างที่เกี่ยวข้องเนื่องพาดผ่านถึงกันอย่างเป็นขบวนการ

ประชาทรรศน์ รายสัปดาห์ ฉบับที่ ๕๐ ประจำวันเสาร์ที่ ๑๖-วันศุกร์ที่ ๒๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑ นำเนื้อหาจากการสัมภาษณ์ตีพิมพ์ เพื่อให้ความกระจ่างในเรื่องนี้ หลายแง่มุมไม่เคยมีใครพูดถึงมาก่อน ความเกี่ยวพันชะตากรรมของประเทศชาติ ศาสนาแบบนี้ต้องศึกษาวิเคราะห์กันให้มากกว่า...

ดร.เมธาพันธ์ โปธิธีโรจน์ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สรูป

ปุมหลัง กลุ่มคนเพี้ยน “สันตือโสภก” หวังตั้งตนเป็นศาสดาองค์ใหม่ “โคมัยนี่” ตั้งพรรค “เพื่อฟ้าดิน” ระบุ รัฐบาล “ทักษิณ” พลาดทำกบคนพาล ประเคนงบกว่า ๔ พันล้านให้มารศาสนาไปตั้งตัว *^๒สร้างอาณาจักรจนออกมาปวนเมืองมาขออีกแต่ไม่มีงบประมาณให้ จึงโกรธหัวฟัดหัวเหวียง !

สันตือโสภก หรือ ที่เราเรียกว่าลัทธินอกรีต เกี่ยวพันเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมของประเทศไทย เริ่มจาก พ.ศ.๒๕๑๓ มาจนถึง ๒๕๕๑ ผมจะสรุปง่ายๆ อย่างนี้นะครับเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๓ ปรากฏบุคคลคนหนึ่ง ชื่อ โปธิรัชย์ ได้มาบวชเป็นพระในธรรมยุติกนิกาย แล้วไปบวชเป็นพระในมหานิกายในปี ๒๕๑๖ ต่อมาปี ๒๕๑๘ ท่านประกาศตัวเป็นอิสระจากคณะสงฆ์ ไม่อยู่ภายใต้การปกครองของคณะสงฆ์ เพราะท่านบอกว่าคณะสงฆ์กับตัวของท่านเองมีแนวทางการทำงานไม่เหมือนกัน ตั้งแต่ปี ๒๕๑๘ เป็นต้นมา ท่านก็พยายามขยายบทบาทของตัวเอง และขยายแนวการสอนของตัวท่านที่ท่านบอกว่า ท่านรู้เองเห็นเอง เป็นสัมมาสัมพุทธะ เป็นพระสารีบุตรกลับชาติมาเกิด ใช้เวลาในการเผยแพร่จนได้สาวกเอกคนสำคัญคือ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ระหว่างนั้นท่านได้ส่ง พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ลงเล่นการเมืองในกลุ่มพลังธรรม ครงความเป็นผู้ว่าฯ กทม. อยู่ ๘ ปี

จนกระทั่งปี ๒๕๓๑ คว้า โปธิรัชย์ คิดมักใหญ่ใฝ่สูง ได้ประกาศตั้งพรรคการเมืองขึ้นมาแล้วบอกว่าตัวเองนั้นเป็นยิ่งกว่าโคมัยนี่ ท่านได้ตั้งพรรคพลังธรรมขึ้นมา แล้วส่ง ส.ส.ลงยึดพื้นที่ใน กทม.ได้เกือบทั้งหมด ในนามพรรคพลังธรรม ซึ่งเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติ ขัดต่อกฎหมาย ขัดต่อจารีตประเพณี วัฒนธรรม ของคณะสงฆ์อย่างรุนแรง แม้แต่บ้านเมืองเดือดร้อนครับ จนกระทั่งทุกฝ่ายในบ้านเมืองได้ตั้งคณะขึ้นมาแล้วมีการพิจารณา คณะสงฆ์ได้ประกาศนียกรรรม ให้โปธิรัชย์พ้นจากความเป็นพระ

เมื่อปี ๒๕๓๒ ในปีเดียวกันศาลมีคำพิพากษาว่า โพรธิรักษ์ เมื่อพ้นจากความเป็นพระแล้วไม่สามารถที่จะแต่งกายเลียนแบบพระได้ บุคคลใดที่ท่านบวชให้มีความผิด ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาให้จำคุก ๖ เดือน เฉพาะโพรธิรักษ์ โดยการรอลงอาญาไว้ ๒ ปี*^{๑๙}

แต่ว่าท่านไม่ได้หยุดไว้เพียงเท่านี้ครับ ท่านยังใช้บทบาทของท่านสนับสนุน พล.ต.จำลอง ศรีเมือง แล้วที่สำคัญที่สุด จุดเปลี่ยนที่สำคัญที่สุดคือว่า พล.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งในขณะนั้นท่านมีสายสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง เป็นสาวกเอกของโพรธิรักษ์ ท่านจึงได้ตั้งพรรคขึ้นมาภายใต้การสนับสนุนของโพรธิรักษ์ และ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง จนกระทั่งนำพรรคไทยรักไทยชนะการเลือกตั้งแบบถล่มทลายเมื่อปี ๒๕๔๔ และในช่วงปี ๒๕๔๔ ถึง ๒๕๔๘ นี้เองคือ ช่วงที่โพรธิรักษ์ และ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ได้ใช้ความพยายามใช้ความใกล้ชิดกับท่านอดีตนายกฯ ทักษิณ ชินวัตร โดยที่ท่านไม่รู้ ซึ่งนายกฯ สมวัชร สุนทรเวช บอกไว้คำหนึ่งว่า อดีตนายกฯ ทักษิณ ผิดอยู่อย่างเดียวคือว่า พล.ต.ท.ทักษิณ คบคนพาล พาลพาไปหาผิด ๒๕๔๔ ถึง ๒๕๔๘ อดีตนายกฯ หลงไปคบกับโพรธิรักษ์ และ พล.ต.จำลอง แบบไม่ลืมหูลืมตาต้องบอกอย่างนั้นนะครับ

จนกระทั่งโพรธิรักษ์สามารถที่จะ ๑.ตั้งโรงเรียนผู้นำ ๒.ตั้งศูนย์ส่งเสริม และพัฒนาพลังชีวิตเชิงคุณธรรม ที่เราเรียกกันว่าศูนย์คุณธรรม คุณเอาเงินงบประมาณแผ่นดินที่จะต้องเอาไปให้ปีละ ๔ พันล้าน แล้วทำการขยายสาขาออกไป เป็นศูนย์ต่างๆ มากมายมหาศาล จนกระทั่งไปครอบครองที่ดินที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่จังหวัดกาญจนบุรี แล้วพยายามที่จะให้นายกฯ ทักษิณช่วยในเรื่องนี้แต่ พล.ต.ท.ทักษิณ บอกว่าช่วยไม่ได้แล้ว จึงทำให้เกิดอาการฟาดวงฟาดดา จนกระทั่งลูกๆ ของท่านชายหุ่น พล.ต.จำลอง บอกว่า ขอสัก ๒ หมื่นล้าน ได้ไหม

เพื่อที่จะเข้ามาสู่การขยาย และเผยแพร่กิจกรรมของสันติอโศก ท่านไม่ยอมอีก*^{๒๐} นั่นคือที่มาว่าทำไมเมื่อปี ๒๕๔๘ จำลองถึงได้ถอนตัวจากการสนับสนุนอดีตนายกฯ ทักษิณ ทำไมโพรธิรักษ์ถึงต้องดึงเอาสันติอโศกออกมา ๒๕๔๘ แนนอนครับ กองทัพธรรมของ พล.ต.จำลอง ได้เป็นกองทัพหลักในการออกมาล้มรัฐบาลทักษิณ ชินวัตร และก่อให้เกิดการปฏิวัติรัฐประหารเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๘ นั่นคือ อวสานของรัฐบาลทักษิณ และระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และอวสานของรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ ฉบับหนึ่งของโลก นี้คือจุดจบครับ

หลังจากนั้นเราหวังว่า หลังวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ทุกอย่างจะเดินเข้าสู่ภาวะปกติ หลังมีการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย บ้านเมืองของเราจะต้องสุขสงบ ความรุ่งเรืองของบ้านเมืองเราจะต้องกลับคืนมา เพราะประเทศไทยเดินเข้าสู่เส้นทางประชาธิปไตย เรียบร้อยแล้วแต่เปล่าเลยครับ ๒๕ พ.ค. ๒๕๕๑ โพรธิรักษ์ พล.ต.จำลอง พร้อมกับสมณะทั้งหลายได้นำคณะออกมาร่วมกับพันธมิตร ยึดถนนม็ววาน ปิดทำเนียบ ทั้งหมดทั้งมวลนี้คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

นี่เป้าหมายของเขาคืออะไร สิ่งที่เขาปฏิเสธไม่ได้ก็คือ ๑.ต้องการยึดอำนาจรัฐ ๒.ต้องการปฏิวัติสังคมไทยทั้งหมดให้เป็นแนวทางของสันติอโศก ๓.ต้องการล้มมหาเถรสมาคม หรือคณะสงฆ์ไทยทั้งหมด ๔.ต้องการล้มสถาบันหลักของประเทศไทย และสถาปนาระบอบการเมืองใหม่*^{๒๐}

นอกจากนี้ยังมียุทธศาสตร์ ทางด้านทหาร ๑.มีกองกำลังชัดเจนวันนี้สันติอโศกมีสาขาทั่วประเทศไทย มีสมาชิกแสนกว่าคน และบุคคลเหล่านี้พร้อมที่จะเสียสละตัวเองเพื่อชัยชนะขอให้เป็นการสั่งจากโพรธิรักษ์ และ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง เมื่อไหร่เมื่อนั้น

พล.อ.ชงชัย เกื้อสกุล รองประธานศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา ระบุว่า สันตือโสภก กัษของพระพุทธศาสนา แนะสมักร รับจัการลั้งบาง โครงสร้าง “ศูนย์พัฒนาแผ่นดินคุณธรรม” แหล่ง เพาะพัันธ์เชือรัยให้เดิบโตขึ้นมา แนะ องคักร สงฆ์-ลั้งนักรสงฆ์-ลั้งมวลชน ทั่วประเทศ รวม ทั่วต้งนักรรัยโดยด่วนที่ลุด แฉ! ลัทธิพิลลิก เปลี่ยน เชือ*สกุล ทั่วเอง แฉให้เรียก “โพธิรักรัษ” เป็น “พ่อ”*^๖

“ในสมัยรัฐบาลทักษิณ ดั้งศูนย์ที่เรียกว่า “ศูนย์พัฒนาแผ่นดินคุณธรรม” ที่เราเรียกว่า ศูนย์คุณธรรม เป็นองคักรมหานชน เดียวนี้ยังมีอยู่ คนเป็นประธานคนแรกคือ จ้งลอง ศรีเมือง เป็น ประธานศูนย์นี้ คนต่อมา คุณไพบูลย์ วัฒนะ- สิริธรรม คนที่ ๓ รักรษาการอยู่ พล.ต.อ.เสรีพิศุทธิ์ เตมิยาเวส ยังอยู่ แฉใช้ศูนย์คุณธรรมแห่งนี้ จับเคลือ่นด่วการติดอาวุธทางสมอง พัฒนาคน ให้เป็นไปตามแนวทงของโพธิรักรัษ แหล่ง ลั้งเหล่านีเกือบสำเร็จ ถ้าเกิดเขานำพระ ราชบัญญัติฉบับหนึ่งออกมา ที่เรียกว่าพระ ราชบัญญัติคุณธรรมแห่งชาติ เกือบออกมาแล้ว ดีพระคุณเจ้าพระเดชท่นพระครูสังกวิญญท่น เห็นนะครับ ท่นต่อลั้งมา ไม้งั้นพระราชบัญญัติ ฉบับนี้มันจะด้องออกมาใช้แฉมีศาสดาใหม่เชือ “โพธิรักรัษ” มันจะพัฒนาคนไปในทิสทงเดียวกัน ตามแผนทีต่นกำหนด มันจะกำหนดอย่างไรไม่รู้ แฉแผนพัฒนาคุณธรรมแห่งชาติเนี่ยมันด้อง ออกมา* เขาจะพัฒนาให้ไปลั้งหนทงที่เขาด้องการ ปัจจุบันนี้ยังทำอยู่ เห็นมัยครับ มีสมัชชา คุณธรรมไปทั่วประเทศ ดั้งสมัชชาคุณธรรมเป็น ภาคประชาชน”*^๗

รศ.ดร.วรพล พรหมมิภบุตร อาจารย์ประจำ คณะสังคมิวิทยาแฉมานุษยวิทยา มหา- วิทยาลัยธรรมศาสตรั เชือ สันตือโสภก เป็นเพียง อาวุธอย่างหนึ่งของ เผด็จการเลียงข้างน้อย ที่ยัง ไม่มยอมพ่ายแพ้หลังกการเลือกดั่ง๒๕๕๐ ซึ่แผน เผด็จการ ใช้ันักวิชาการแล้ว ใช้ลั้งมวลชน จน

คนไม่เชือถืออ จ้งหันไปใช้ “ตุลาการภิวัดัน” ปลุก “ประชากภิวัดัน” ลั้งทุกรูปแบบ

“ลั้งที่เรียกรวมๆ ว่า สันตือโสภก ซึ่ประกอบ ด่ว คน ๒ ประเภท หนึ่ง คนทั่วไป คือ นักร เคลือ่นไหวทงสังคมิ บางคนท้งงานรับกับ นักรกฎหมาย แฉสอง คือ คนที่เคลือบวชนในพระ พุทธศาสนาอย่าง นายรักร รักรพงษั แต่มี พฤติกรรมหรือวิธิปฏิบัติตัวไม่เหมือนพระทั่วไป จ้งถูกจับออกจากการเป็นพระ แฉถูกดำเนิน คดีตามกฎหมาย นายรักร ประกาศต่อสาธารณชน ว่าจะยังกงปฏิบัติตนอย่างทีด้องการ แต่ไม่ สามารถห่มจิวรอย่างพระสงฆ์ได้ จ้งเปลี่ยนสีผ้า จิวรเป็นสีเหลืองออกคล้า

องคัประกอบทีสำคัญอื่กอย่างของสันตือโสภก คือ ความคิด หลักรคิด หลักรปรัชญาทีนำมาสอน ทีนำมาใช้เผยแพรในสันตือโสภกไม่มีภูมิปัญญา ใหม่เลยแม้แต่ชั้นเดียว เป็นภูมิปัญญาเก่าของ ลัทธิหรือศาสนาอื่กๆ นำมาผสมกันแล้วอ้างว่า เป็นคำสอนของตนเอง เช่น การทีสันตือโสภก ปฏิเสฐสาธารณูปโภคสมัยใหม่ จุดเทียน จุดตะเกียง แล้วอ้างว่าเป็นความคิดของสันตือโสภก แต่จริงๆ แล้วความคิดนี้เป็นความคิดเรื่องสมณะ คนพุทธ ทำอย่างนี้เหมือนกัน นักรปรัชญาชาวตะวันตก หลายคนปฏิบัติเช่นนี้เหมือนกัน เพราะฉะนั้น ความคิดนี้จ้งไม่ใช่ภูมิปัญญาใหม่

เมือเทียบกับหลักรพุทธ ลั้งสำคัญคือ ให้คนที เป็นพุทธเข้าใจเหตุของลั้งด่างๆ ว่าเกิดได้้อย่างไร แล้วหาวิธิดับทุภัก์ หาวิธิปฏิบัติ เช่น มรรค ๘ ซึ่ตรงนี้สันตือโสภกไม่เคยมีเลย ลั้งทีสันตือโสภก ทำคือเจ้าสำนักคิดเองท้งลั้ง นายรักรไม่ใช่ นักร ปรัชญาใหม่ แต่หิบบเล็กผสมน้อยจากศาสนา อื่กมาอุปโลกนัว่าเป็นแนวคิดของตนเอง *^๘ เพราะฉะนั้นสมัชชิกสันตือโสภกจะมีอยู่จ้งนวน หนึ่งทีชอบตรงที ๑ เดือนจะได้ไปทำสมณะลักร ครั้งหนึ่งเท่านัน ในสมัชชิก ๑ แสนคน ทีรู้หลักรู้จ้งเห็นจริงจะหาได้น้อยมาก บางคนที่เข้ามา เพราะติดใจในตัวบุคคล บางคนเข้ามาเพราะมี

ผลประโยชน์ผูกพัน สมาชิกสันตือโสภณเมื่อเทียบกับคนในประเทศถือว่าไม่มากเท่าไรนัก แต่ถ้าในทางการเมืองคนจำนวนนี้ถือว่ามากพอสมควร สามารถเป็นอันตรายให้กับคนอื่น ๆ ได้อย่างมหาศาล”

.....

๑. ประเด็นเรื่องสิ่งแปลกปลอมในรัฐธรรมนูญ ๕๐ ท่อนที่ว่า ลัทธินิยมทางศาสนา *^๑ จะเป็นอันมิได้เลยนอกจากการหมกเม็ด รับลูกเพื่อลัทธิ นอกรีตสันตือโสภณนั้น จริงๆ แล้ว คำว่า “ลัทธิ-นิยมทางศาสนา” เป็นคำบัญญัติที่ใช้กันมานานแล้ว ในหมวดสิทธิเสรีภาพในการนับถือศาสนาตามรัฐธรรมนูญ ฉบับไหนๆ ก็ใช้ถ้อยคำตรงกัน

สันตือโสภณไม่ได้ยิ่งใหญ่จนถึงขนาดใช้อิทธิพล ไปแก้รัฐธรรมนูญมาเพื่อตัวเองได้หรือครบถ้วน และก็ไม่ใช่ว่าแนวทางของสันตือโสภณ ที่จะเข้าไป อิงอาศัยเอากฎหมายมารับรองตัวเอง เราอยู่ มาได้ทุกวันนี้ ก็ด้วยการคุ้มครองโดย “ธรรม” (*ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม*) เมื่อใดที่ สันตือโสภณประพฤติไม่ชอบธรรมหรือไม่ถูกต้องตาม คำสอนของพระบรมศาสดา เมื่อนั้นก็ไม่สมควร อยู่ให้เป็นบาปแก่ตัวเองและเป็นบาปทางศาสนา อีกต่อไป

๒. เรื่องที่ รัฐบาล “ทักษิณ” พลาดท่า คบ คนพาล ประเคนงบทว่า ๔ พันล้านให้มารศาสนา ไปตั้งตัว *^๒ และ พล.ต.จำลอง บอกว่าขอสัก ๒ หมื่นล้าน ได้ไหม เพื่อที่จะเข้ามาสู่การขยาย และ เผยแพร่กิจกรรมของสันตือโสภณ ท่านไม่ยอมอีก *^๓ ตัวเลขที่สันตือโสภณได้รับหลายพันล้าน และ พล. ต.จำลอง ไปขอ ๒ หมื่นล้านน่าจะเป็นเรื่อง ขำขันทำนองว่าสันตือโสภณ และพล. ต.จำลอง เลิกถือศีลกินเจ เลิกใช้ชีวิต สมณะ หันไปหุงหอย อู้ฟู่กันหมดแล้ว

ดูเหมือนข้อมูลแต่ละเรื่องที่ยกเมฆกันขึ้นมา เหมือนกับคนที่นึกอยากจะพูดจะว่าอะไรก็พูดได้ ตามใจชอบ ขนาดกฎหมายรัฐธรรมนูญก็ยกมา

อ้างมั่วๆ ยังไม่ต้องพูดถึงสิ่งที่ไม่มีความสำคัญ ไม่มีมูลความจริง จะเป็นพันล้าน หมื่นล้าน ก็ สามารถใส่ความพ่นพลอยๆ โดยไม่กระดากปาก ไม่ละอายใจไม่ต้องคำนึงว่าจะเป็นความเท็จอย่างไร เป็นเหตุเป็นผลหรือไม่

๓. คณะสงฆ์ได้ประกาศนियกรรรม ให้โพธิรักษ์พ้น จากความเป็นพระเมื่อปี ๒๕๓๒ ในปีเดียวกัน ศาลมีคำพิพากษาว่า โพธิรักษ์ เมื่อพ้นจากความเป็นพระแล้วไม่สามารถที่จะแต่งกายเลียนแบบ พระได้ บุคคลใดที่ท่านบวชให้มีความผิด ศาลฎีกา ได้มีคำพิพากษาให้จำคุก ๖ เดือนเฉพาะโพธิรักษ์ โดยการรอลงอาญาไว้ ๒ ปี *^๓

คดีนี้ของ พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ โจทก์ฟ้อง โดยสรุปว่า เมื่อมหาเถรสมาคมใช้อำนาจวินิจฉัย (โดยไม่มีการสอบสวน ไม่เคยเรียกจำเลยไปให้ ปากคำแต่อย่างใด เป็นการกระทำลับหลังที่ผิด ทั้งหลักธรรมวินัยและหลักสากล?) และมหาเถร-สมาคมมีคำสั่งลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ ให้จำเลยสละสมณเพศพ้นจากการเป็นพระภิกษุ

ทั้งโจทก์ พยานโจทก์ จำเลย และ พยานจำเลย ต่างเห็นสอดคล้องกันว่า พ่อท่านโพธิ์รักรัษยังไม้สีก ศาลก็ตัดสินว่า ยังไม้สีกสละสมณเพศ นั่นหมายความว่าท่านยังอยู่ในสมณเพศ ถ้าจะให้ชนะคดีก็ต้องยอมสีก แต่เมื่อไม้สีกจึงแพ้ ด้วยเหตุนี้ “แพ้จึงเป็นพระ” มีสิทธิ์อันชอบธรรมที่จะครองผ้ากาสาวพัสตร์

ในพระพุทธศาสนาซึ่งจำเลยจะต้องสีกภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำวินิจฉัยนั้น แต่จำเลยก็ได้ฝ่าฝืนไม้สีก....

คำวินิจฉัยของศาลชั้นต้น.... ในวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังครบ ๗ วัน นับแต่วันที่จำเลยได้รับทราบคำสั่งของมหาเถรสมาคมที่ให้จำเลยสละสมณเพศแล้ว นายเสนาะ พ่วงภิญโญ ได้สอบถามจำเลยว่า “จำเลยสีกแล้วหรือยัง จำเลยเป็นคฤหัสถ์ใช่หรือไม่” แต่จำเลยพูดว่า “อาตมาไม่ขอตอบใดๆ” นั้น ย่อมแสดงว่า จำเลยยังไม้สีกสละสมณเพศ เพราะไม่ยอมเปล่งวาจาลาสิกขาต่อผู้อื่น เห็นว่า ตามพระไตรปิฎกฉบับสังคายนา พ.ศ. ๒๕๓๐ ของกรมศาสนา มีข้อบัญญัติว่า **“การลาสิกขาของพระภิกษุจะทำได้ด้วยการปฏิญาณตนต่อหน้าผู้อื่นว่า ไม้ยินดีในความเป็นสมณะปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนาความเป็นอุบาสก”**.....นอกจากนี้จำเลยก็ตอบคำถามค้านของโจทก์รับว่า ปัจจุบันจำเลยยังไม้สีก

จำเลยยังคงปฏิบัติกิจของสงฆ์ตามฐานะที่เป็นภิกษุของพระพุทธเจ้า ซึ่งรวมทั้งการบิณฑบาต การแสดงธรรม การเรียกตนเองว่า “อาตมา” อันเป็นการแสดงตนต่อผู้อื่นว่า **จำเลยยังคงเป็นพระภิกษุ**

คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์..... การกระทำของจำเลยนั้นไม้ถือว่าเป็นการสีก หรือสละสมณเพศตามที่กำหนดไว้ ในพระไตรปิฎก เพราะการสละสมณเพศจะต้องมีการเปล่งวาจาต่อผู้อื่นว่า ตนขอสละสมณเพศ และเปลื้องผ้ากาสายะออก นอกจากนั้น จำเลยยังเบิกความตอบทนายความจำเลยด้วยว่า การที่จำเลยยอมเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มดังกล่าวนั้น **เปรียบเสมือนอุกโจรลักเครื่องนุ่งห่มพระไป** แต่ความเป็นพระยังไม้ได้ขาด **ซึ่งแสดงว่า จำเลยไม้ยอมสีก อันเป็นการเจือสมกับพยานโจทก์ด้วย**

บทสรุปคดีของพ่อท่านสมณะโพธิ์รักรัษถึงที่สุดโดยคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ เพราะจำเลยไม้ประสงค์จะยื่นฎีกาต่อไป เพราะทั้งโจทก์ พยานโจทก์ จำเลย และ พยานจำเลย ต่างเห็นสอดคล้องต้องกันว่า พ่อท่านโพธิ์รักรัษยังไม้สีก นั่นหมายความว่าท่านยังอยู่ในสมณเพศ และสุดท้ายทั้งศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ ต่างก็วินิจฉัยสอดคล้องกัน ให้พ่อท่านเป็นผู้แพ้และมีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ฐานที่ไม้ยอมสีก เพราะฉะนั้นภาษิตที่ว่า **“แพ้จึงต้องเป็นพระ”** ด้วยเหตุนี้ ถ้ามุ่งแต่ให้ชนะคดีก็คองยอมสีก แพ้จึงเป็นพระชนะจึงเป็นมาร และเมื่อศาลเห็นว่ายังไม้สีก พ่อท่านจึงยังคงเป็นพระตามพระธรรมวินัย จึงมีสิทธิ์อันชอบธรรมที่จะแต่งเครื่องแบบของ “พระ” ตามพระธรรมวินัย เพราะความเป็น “พระ” นั้นเป็นโดยพระธรรมวินัย อาจจะมีแต่พระบางส่วนในบางประเทศ ที่เอาทหารมาบวชแล้วเป็นพระได้ถูกต้องตามกฎหมาย

๕.ที่นี้เป้าหมายของเขาคืออะไร สิ่งที่เราปฏิบัติไม่ได้ก็คือ ๑.ต้องการยึดอำนาจรัฐ

๒. ต้องการปฏิวัติสังคมไทยทั้งหมดให้เป็นแนว
ทางของสันตือโคก ๓. ต้องการล้มมหาเถรสมาคม
หรือ คณะสงฆ์ไทยทั้งคณะ ๔. ต้องการล้มสถาบัน
หลักของประเทศไทย และสถาปนาระบบการเมือง
ใหม่*.....๓๐ กว่าปีที่คณะสงฆ์สันตือโคก
ก่อตั้งขึ้นมา เราเพิ่งมีสมณะเพียง ๑๐๒ รูป
กว่าจะบวชได้ต้องใช้เวลาฝึกฝนตามขั้นตอนต่างๆ
ไม่น้อยกว่า ๒ ปี นักบวชหญิง มีเพียง ๒๖ รูป
กว่าจะบวชได้ต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าสิบปี เพื่อ
เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ โดยมีหลักการที่
สำคัญในการทำงาน คือ

“เน้นเนื้อให้เหนือกว่ามาก - เน้นลากแม้อยาก
กว่าแล่น - เน้นจริงให้ยิ่งกว่าแค้น - เน้นแก่นให้
แน่นกว่ากว้าง” ดังนั้น เป้าหมายที่เน้นเนื้อเน้น
แก่นเช่นนี้ เราจึงมีจำนวนนักบวชเพียงแค่อยู่นับ
มือเดียว แล้วจะบังอาจไปคิดล้มมหาเถรสมาคมที่มี
จำนวนพระหลายแสนรูปได้อย่างไร? และ
ชาวโคกก็มีเป้าหมายของการออกบวชที่ชัดเจน
ตามที่พระบรมศาสดาได้ทรงชี้ทางเอาไว้ว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย พรหมจรรย์นี้ เรา
ประพฤติมิใช่เพื่อหลอกลวงคนให้นับถือ มิใช่
ประพฤติเพื่อเรียกคนมาเป็นบริวาร มิใช่เพื่อ
อานิสงส์ คือ ลาภสักการะ และเสียงสรรเสริญ มิ

ใช่เพื่ออานิสงส์ จะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือเพื่อค้ำ
ลัทธิอื่นให้ล้มไป และมีใช่เพื่อห่มหาชน เข้าใจ
ว่าเราได้เป็นผู้วิเศษอย่างนั้นอย่างนี้ก็หามิได้ ภิกษุ
ทั้งหลาย โดยที่แท้พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติ
เพื่อส่ำรวม เพื่อละ เพื่อคลายความกำหนัด เพื่อ
ดับทุกข์สนิท”

อนึ่งชนเหล่าใดยอมดำเนินไปสู่ทางนั้น ตาม
ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงแล้ว ชนเหล่านั้นชื่อว่า
ทำตามคำสั่งสอนของศาสดา จักกระทำ
ที่สุดแห่งทุกข์ได้ ฯ (จากพระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑
ข้อที่ ๒๕)

ถ้าชาวพุทธเชื่อตามคำสั่งสอนของพระบรม-
ศาสดาจริงๆ แล้วก็ไม่ต้องไปคิดล้มล้างใคร
เพราะถ้าชาวโคกเลวอย่างที่เราใส่ร้ายป้ายสีกันมา
อย่างต่อเนื่อง จนเกือบๆ จะ ๓๐ ปีแล้ว สิ่งที่ไม่
ถูกต้องชอบธรรมก็ย่อมจะล่มสลายไปด้วยตัว
ของมันเอง และเราก็มั่นใจว่า เมื่อเราทำตาม
คำสั่งสอนของพระบรมศาสดาได้ ก็จะไม่พบแต่
ความเจริญรุ่งเรืองทั้งตัวเองและสังคม โดยไม่
ต้องเสียเวลาทะเลาะกับใคร หรือหวาดระแวง
กลุ่มศาสนาใดๆ จะมาตีเกินหน้าเกินตาตัวเอง

๖. แฉ! ลัทธิพิลึก เปลียนชื่อ-สกุล ตัวเอง
และให้เรียก “โพธิรักษ์” เป็น “พ่อ”*๖

ถ้าพูดกันอย่างชาวพุทธที่มีใจเปิดกว้างอย่างแท้จริง
การที่ชาวอโศกนำพากันปฏิบัติมรรคประกอบด้วยองค์ ๘
เพื่อพัฒนาคนให้มีคุณธรรมลดละกิเลสไปในทิศทางที่พระบรมศาสดาทรงสั่งสอนนั้น
เป็นเรื่องน่ารังเกียจเสื่อมเสียตรงไหน ?

ข้อมูลของ พลเอก ธงชัย เกื้อสกุล ค่างาย ๆ
แค่ “พ่อท่าน” ก็คลาดเคลื่อนเหลือแค่ “พ่อ”
ทำให้นึกถึงเรื่องเล่าที่สาวชนบทเขียนจดหมายถึง
แฟนโดยบรรยายว่า “น้องส่งรูปมาให้ ๒ รูป มี
ทั้งรูปเล็กและรูปใหญ่ ฯลฯ” สิ่งที่คลาดเคลื่อนแม้
เล็กๆ น้อยๆ แต่ก็ให้ความหมายเพี้ยนไปไกลได้
มีข้อน่าสังเกตว่า เรื่องง่ายๆ ก็ยังคลาดเคลื่อนได้
ถ้าเรื่องยากซับซ้อนกว่านี้ก็คงจะบิดเบือนไม่รู้
เหนื่อใต้ให้ออกทะเลไปสุดกู่.....ที่ชาวอโศกใช้คำ
เรียก “พ่อท่าน” เพราะยุคแรกมีลูกศิษย์เป็น
คนได้มาปฏิบัติด้วย ก็เลยเรียก “พ่อท่าน” ซึ่ง
มีความหมายเดียวกับทางภาคกลางว่า “หลวงพ่อ”
นั่นเอง คนภาคอื่นๆ จึงเรียก “พ่อท่าน” ตามด้วย

ส่วนการเปลี่ยนชื่อ-สกุล ของชาวอโศกนั้น
ก็เป็นไปตามความสมัครใจของแต่ละคน ที่
ต้องการฟื้นฟูค่านิยมของความเป็น “ไทย” จึง
เปลี่ยนชื่อ-สกุลให้เป็นไทยๆ เช่น พนกานต์ ที่
ฟังแล้วอาจแปลกยาก ก็ใช้ “ป่าแก้ว” แทน และ
สามารถเอาความหมายที่ฟังแล้วรู้เรื่องมาใช้เป็น
กรรมฐานคอยเตือนใจตนเองได้ด้วย เช่น นาย
ตายแน่ มุ่งมาจน

๗-๘. มันจะพัฒนาคนไปในทิศทางเดียวกัน
ตามแผนที่ตนกำหนด มันจะกำหนดอย่างไรไม่รู้?
เมื่อเทียบกับหลักพุทธ สิ่งสำคัญคือ ให้คนที่เป็น
พุทธเข้าใจเหตุของสิ่งต่างๆ ว่าเกิดได้อย่างไร
แล้วหาวิธีดับทุกข์ หาวิธีปฏิบัติ เช่น มรรค ๘ ซึ่ง
ตรงนี้สันตอโศกไม่เคยมีเลย

น่าเสียดายที่นักวิชาการอย่าง **รศ.ดร.วรพล
พรหมมิกบุตร** ท่านคงไม่มีข้อมูลที่ถูกต้องของ
สันตอโศกเลย จึงได้สรุปว่าวิธีปฏิบัติ เช่น มรรค
๘ ตรงนี้สันตอโศกไม่เคยมีเลย ทั้งๆ ที่เรามีทั้ง
หนังสือ และมีคำบรรยายเรื่องมรรคองค์ ๘
มากมายที่บันทึกเอาไว้เป็นเทปและแผ่นวีซีดี

ถ้าเป็นไปได้ ขอความกรุณาอาจารย์เอาข้อ
คำสอนมรรคองค์ ๘ จากพระไตรปิฎกมาตรวจวัด
เทียบเคียงได้เลยว่าทางสันตอโศก และทางกลุ่ม
ของอาจารย์ ใครเข้าใจและเข้าใจถึงการปฏิบัติใน
มรรคองค์ ๘ ได้ถูกต้องกว่ากัน

เพียงแค่รูปธรรมของ**สัมมาอาชีวะ**ข้อเดียวที่
ให้**พ้นจากการเอาลาภแลกลาภ** หมูไปไถ่มา ซึ่ง
การประกอบอาชีพใดๆ ที่ยังมีรายได้มีเงิน
ตอบแทน ก็ถือว่ายังไม่พ้นจากมีฉฉาอาชีวะข้อ
เอาลาภแลกลาภ (ลาภเงิน ลาภงั นิชิตินสงตอ)
อยู่ตรงนั้น

แล้ว**สัมมาอาชีวะ**ในมรรค ๘ นี้ ถ้าไม่ฝึกฝน
ขัดเกลากิเลสจริงจัง คนทั่วไปจะปฏิบัติได้ไหม!...
ต้องขอร้องอย่างยั้งที่ต้องเอาชาวอโศกมายืนยัน
ตัวเอง เป็น**เอทิปัสสิโก**ว่า **เราทำได้แล้ว ทั้ง**
กำลังทำอยู่ และกำลังพาทำ ไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี
แล้ว

ส่วนคำกล่าวที่ว่า “**หลักคิด หลักปรัชญาที่**
นำมาสอน ที่นำมาใช้เผยแพร่ในสันตอโศกไม่มี
ภูมิปัญญาใหม่เลยแม้แต่ขั้นเดียว เป็นภูมิปัญญา
เก่าของลัทธิหรือศาสนาอื่นๆ” นั้น **ที่ว่าไม่มีภูมิ-**
ปัญญาใหม่เลยก็เป็นความจริง เพราะเรื่องมรรค
องค์ ๘ เป็นภูมิปัญญาเก่าแก่นานแท้ดั้งเดิม
ของพระพุทธเจ้า ซึ่งไม่มีในลัทธิหรือศาสนาอื่นๆ

ถ้าพูดกันอย่างชาวพุทธที่มีใจเปิดกว้าง
มีน้ำใจมีความปรารถนาดีต่อกันอย่างแท้จริง
การที่ชาวอโศกนำพากันปฏิบัติมรรคประกอบด้วยองค์ ๘
เพื่อพัฒนาคนให้มีคุณธรรมลดละ
กิเลสไปในทิศทางที่พระบรมศาสดาทรงสั่งสอนนั้น
เป็นเรื่องน่ารังเกียจเสื่อมเสียตรงไหน?

หรือว่าลึกๆ ท่านกริ่งเกรงว่า**พุทธแท้ๆ** จะ
เป็น**อันตรรายต่อลัทธิทุนสามานย์**ที่จะแผ่ขยาย
ครอบงำชาวพุทธได้ยากขึ้น! อย่างนั้นใช่หรือไม่? **ศ**

เพื่อนชั่วจะส่งเสริมสนับสนุน
ในเรื่องผิดๆ

คอยหาผลประโยชน์จากเราตลอดเวลา

มงคลสูตร ๓๘ ข้อ เป็นกระบวนยุทธ ๓๘ ทำ
แห่งการต่อสู้ของชีวิต ...สู่ความเป็นเลิศ
ของมนุษย์

ใน ๓๘ กระบวนทำ ยังแบ่งพลิกเพลงเป็นอีก
๓ ระดับ คือ ระดับกัลยาณชน-อริยชน-และ
อรรหัตชน

ลิรวมแล้ว ๑๑๔ ทำ หากสนใจโปรดติดต่อ
ตามถามพระเดชพระคุณพ่อท่านโพธิรักษ์ แห่ง
ค่ายสันติอโศก

ในกระบวนทำอันเลอเลิศมากมาย พี่ใหญ่
ตัวเฮีย หมายเลข ๑ คือ **เรื่องการคบเพื่อน**

อ เสวนา จ พาลาน...ไม่คบคนพาล

และจะดีกว่านี้ เมื่อได้ยี่เฮีย คือ...คบบัณฑิต
(มงคลสูตรหมายเลข ๒)

ประดุจมี “เบญจศีล” ก็ต้องต่อด้วย “เบญจ-
ธรรม” ดั่งนั้นแล

เรื่องเพื่อนเป็นเรื่องสำคัญ พุทธองค์ตรัสไว้
มิตรดี สหายดี เป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์
แต่ก่อนจะไขว่คว้ามิตรดี แล้วตัวเองรู้จัก
มิตรชั่ว หรือยัง

มีบางอย่างอาจเป็น “ชะตาฟ้าดิน” แต่หลายๆ
อย่างเป็นเพราะ “ทำเอง” !

ชีวิตฉิบหายเพราะเพื่อน (อเสวนา จ พาลาน)

ก) พฤติกรรมของเพื่อนชั่ว

- ส่งเสริมสนับสนุนในเรื่องผิดๆ
- กระตุ้นให้ฮึกเหิมในเรื่องไม่ถูกต้อง
- คอยชักใบให้เรือเสีย
- บั่นทอนจิตใจให้ท้อแท้
- คอยสร้างภาพตัวเอง ฉันทันเป็นเพื่อนที่ดีมากๆ

ของแก

- คอยหาผลประโยชน์จากเราตลอดเวลา

ข) เทคนิคการไล่เพื่อนออกจากชีวิต

- ทำตัวให้ทรูทร่า ฟุ้งเฟ้อ เข้าไว้
 - พยายามหลงใหล มัวเมาในอบายมุข
 - ทำจิตใจให้คับแคบ ใครแนะนำ ใคร
- ทักท้วงใครเตือนสติ ต้องทำเป็นโมโห ฉุนเฉียว ด้วยเทคนิคต่างๆ ๒-๓ วิธี รับประทานได้
- เลยว่า เพื่อนกิน เพื่อนเกาะ เพื่อนประจบสอพลอ จะแหกกันมาบริการรับใช้

ทั้งนี้รวมถึงเพื่อนที่โง่ๆ ก็อยากจะกระเถิบ มาใกล้ชิด อยากรักษา

เป็นเล่นห้อ้นประหลาดเหลือเชื่อ !

เมื่อทำบ่อยๆ เข้า เราจะเกิดปัญญา ต่อยอด เห็นเพื่อนชั่วเป็นคนดี เป็นคนน่าคบหา

(หมายเหตุ กรณีศึกษา ดูได้จากหนังสือกำลัง ภายใน ที่ฮ่องเต้ หรือองค์จักรพรรดิ แสดง รวมถึงการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรี ของรัฐบาลใน บางยุค)

ค) ทำอย่างไร จะมีโอกาสคบหากับเพื่อน ชั่วๆ?

คำตอบ ง่ายๆ ก็คือ ต้องเปิดโอกาสให้เขา ใกล้ชิด และได้รับใช้

วิธีที่ ๑ แสดงด้วยกิริยาว่าจ๋า ให้รู้ว่าชอบ ของฟรี ของกำนัล

วิธีที่ ๒ จัดงานวันเกิดของตัวเอง ของ ลูกเมีย (แม้ไม่ได้เกิดวันนั้นจริง ก็กำหนดวันขึ้น ใหม่ได้ตามแต่สถานการณ์ ดังเคยมีปรากฏ มาแล้ว)

วิธีที่ ๓ เป็นเจ้าภาพจัดงานทอดผ้าป่าทอด กลิ่น

วิธีที่ ๔ ให้ลูกเมียของเรา ได้รู้จักสนิทสนม กับคนที่เราคบหา

วิธีที่ ๕ พยายามเรียกให้เขามารับใช้ บริการ เรื่องส่วนตัวเสมอๆ

เทคนิคเหล่านี้ ผ่านการทดลองเป็นร้อยๆ พันๆ ปี

และประสบความสำเร็จด้วยดีตลอดมา

ตำราเล่มนี้ไม่มี การจดสิทธิบัตรใดๆ ขอ ยกให้เป็นวิทยาทาน ! **๒**

หนอนเนา

๑ ๐ นกอยู่ฟ้านกหากไม่เห็นฟ้า
ปลาอยู่น้ำย่อมปลาเห็นน้ำไม่
ไล่เดือนไม่เห็นดินว่าฉันใด
หนอนย่อมไร้ดวงตารู้อางมา

๒ ๐ ทำผิดไม่รู้ผิด
เพราะเห็นผิดว่าพึงชม
ถูกต้องและเหมาะสม
จะผิดได้อย่างไรกัน

๓ ๐ เงินกุล็คืออกฏ
กำหนดจริง ทุกสิ่งอัน
ชวาหันหรือซ่ายหัน
ก็สั่งได้ อย่างใจกุ

๔ ๐ ไตหว่า...ยุติธรรม
โยบั้งอาจมาบาดหู
ไครหว่า...ถือตราชู
มาต่อกรกับนายเงิน

๕ ๐ หนอนเนาในบ่อเนา
ก็ยั่วเหยียยุบยับเย็น
ต่างตัวก็ต่างเทิน
เทิดอาจมาว่าดีจริง

๖ ๐ มาเถิดผู้ทุกข์ยาก
มาชักโครก โสโครกทิ้ง
ขยะขยากพวกทากปลิง
ล้างให้สิ้นแผ่นดินไทย !

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

พ. ๑๓/๘/๕๑

(เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ แต่งเป็นกำลังใจ
แต่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย)

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๗<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น? (และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้อ่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่านมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่าเป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สโรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง”
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิวฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ** ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์** เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิวฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิวฐิสสูตร-ลักกายทิวฐิสสูตร-อตตานทิวฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปัสนตี)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**“ผล”**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**“องค์ธรรม”**อื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฐิ”**(มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์**“ย่อม”**ผิดไป ไม่มี**“มรรคผล”**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น”****“อาริยะ”**จะต้องมี**“คุณธรรม”**เข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น“มรรคผล”** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย”**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนานุทใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้งั้นๆชัดๆว่าศาสนานุทตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะได้ “งง!” แทนจะไม่อยากจะทำกันเลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทั้งหมดที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนานุท “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหมดกลับมีกันเต็มวงการศาสนานุท ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา” ก็ยังไม่บริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนานุทละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้เห็นสำคัญอย่างหนึ่งของ **วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนานุท”**

และผู้ใดที่แม้จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งครัดเอาจริงจัง ยิ่งยอดปานใด ถ้าคนผู้นั้นมีความเห็นหรือมีความเข้าใจว่า **การปฏิบัติธรรมของพุทธที่จะได้ผลนิพพานนั้น ต้องปฏิบัติ การนั่ง “สมาธิ” (ที่ปฏิบัติกันทั่วไป) “เป็นการปฏิบัติอย่างเอก”**

ไม่ว่าคุณธรรมที่เป็นกุศลชนิดใดๆ ประมัตถธรรมใดๆ เราก็ปฏิบัติได้ จะสูงหรือต่ำก็เข้าใจและทำได้ ที่สำคัญยิ่งขึ้นสุดท้าย ก็คือ เมื่อเราสามารถปฏิบัติประมัตถธรรมนั้น ได้แล้วอย่างบริบูรณ์ ไม่ว่าจะป็นธรรมขั้นสูงขั้นสุดถึงขั้น “นิพพาน” เราก็ก็นับว่า **ไม่สำคัญมันหมาย** (น มัญญติ) ในธรรมเหล่านั้นว่า **เป็น “ตน” (อัตตา) หรือเป็น “เรา” (อัตตา) ได้สำเร็จเป็นที่สุดอีก**

คนสามารถ **หมดตัวหมดตน** ได้สูงสุดสัมบูรณ์ปานนั้น ผู้จะ “หมดตัวหมดตน” หรือ “ไม่มีตัว ตน” ขึ้นประมัตถ ลังจะได้ถึงปลายสุดแห่งที่สุดดังกล่าวนี้ จะต้องได้ฝึกฝนตน จนกระทั่งเกิด “สังจญาณและกัจจญาณ” ในตนอย่างบริบูรณ์ ครบถ้วนสัมบูรณ์ ซึ่งต้องได้ฝึกฝน “ปฏินิสสัคคะ” (ความสลัด คิน ซึ่งหมายถึงการปฏิบัติกลับไปกลับมาทบทวนแล้วทบทวนอีก สัมผัสสัมพันธ์กับโลกหรือโลกียธรรมทั้งหลายตลอดต่ำตลอดสูง จนกระทั่งสามารถ “สูงสุดคืนสู่สามัญ” ได้ชนิดติดอันดับจอมยุทธ์ หรือ เป็น “สังจะยอนสภาพ” ได้อย่างชำนาญยิ่ง) การปฏิบัติฝึกฝนนี้ก็จะเกิดความรู้ขึ้น “สังจานุโลมญาณ” (สังจานุโลมิกญาณ) อันเป็นความรู้ยิ่งยอดที่สามารถคล้อยตาม(อนุโลม)สมมุติสังจะ หรือผ่อนปรน(อนุโลม) ให้แก่สมมุติสังจะเท่าที่เห็นว่าเหมาะสมว่าควรด้วยสัปปริสธรรม ๗ ของตน โดยมีประมัตถลึงจะ ที่เจริญเข้าขั้นอาริยะลึงเป็นกำลังหลักที่ยืนหยัดอยู่ในตน อย่างมั่นคงเที่ยงแท้ให้แก่ตน

เพราะฉะนั้นผู้ที่ถึงปลายสุดแห่งที่สุดกระทั่งมี **ญาณหยั่งรู้ที่สูงสุดแห่งที่สุดของตนในตนจริงๆ** จึงจะ **ปฏิญาณกับตนหรือให้ปฏิญาณแก่ชาวโลกได้ ว่า ตนจบแล้ว กิจตนเสร็จสิ้นแล้ว** นั่นคือ **ตนจบการศึกษาเป็นอรหันต์แล้ว**

เรียกญาณนี้ว่า “**กตญาณ**” ซึ่งเป็น “ญาณ” ที่สามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “**ความจริง**” (สังจญาณ) ทั้งสมมุติสังจะ และทั้งประมัตถลึงจะ โดยเฉพาะ “**ความจริงอันประเสริฐ**” (อาริยะ ๔)

ได้แก่ *ทุกซ์* ควรกำหนดรู้ ก็ได้รู้แล้ว *สมุทัย* ควรละ ก็ได้ละแล้ว *นิโรธ* ควรทำให้แจ้ง ก็ได้ทำให้แจ้งแล้ว *มรรค* ควรเจริญ ก็ได้เจริญ คือปฏิบัติหรือทำให้เกิดแล้วให้เป็นสำเร็จครบแล้ว จนถึงจุดสุดท้ายนี้ได้ว่า เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ว่า ได้ทำ “กิจ” (กิจจกฺขณ) มาจนถึงขั้นสุดท้ายแห่งท้ายสุดแล้ว เพราะสุดแห่งที่สุด มันเป็นเองในตน ไม่ต้องไปทำให้มันอีก-มันก็เป็นได้เองในตนอย่างอัตโนมัติ -**เป็นเช่นนั้นเอง** (ตถตา) จบสิ้นเสร็จสิ้นสัมบูรณ์

ขออนุญาตขยายความย้ำซ้ำแซะ แวะแถมนัยที่ ๓ ของคำว่า “ตถตา” หรือ “**เป็นเช่นนั้นเอง**” อีกรอบหนึ่งเถาะ เพราะภาวะ “ตถตา” นี้เป็นภาวะแห่ง “**ความจริง**” (ตถ) ที่ผู้บรรลุจริง มีญาณหรือมีวิชชา ๘ จริงจะต้องปรากฏจริงเกิดขึ้นกับตน เป็นโดยแท้ อย่างที่เป็นอยู่ในขณะนั้นจริงๆ (ตัจจะ) ทั้ง “**ความจริงที่เป็นอารยธรรมอันเรียกว่าโสตาบันสภิกาทคามิ เป็นต้น**” นั้นๆ ก็เกิดขึ้นในจิตเราจริง ทั้ง “**ปัญญาขั้นญาณหรือความรู้อันพิเศษกว่าสามัญ**” ก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง **ความจริง** นั้นในจิตเรา เป็น “**ความจริง**” ชั้น “**ปรมัตตสัจจะ**”

ความจริงชั้นปรมัตตสัจจะ คือ ความจริงขั้นสูงพิเศษ เกินกว่าสามัญ (อุตตริมนุสสรธรรม) แต่คนก็สามารถปฏิบัติ พิสูจน์บรรลุความจริงอันพิเศษนั้นสำเร็จได้ แม้ในยุคปัจจุบันนี้ (อกาลโก) ผู้สามารถปฏิบัติประสบผลสำเร็จได้จึงนับเป็นบุคคลพิเศษ เป็นคนประเสริฐ เป็น “อารยบุคคล” (คนผู้มีภูมิธรรมอันวิเศษ) และผู้ที่ทำได้แล้ว **พึงเชื่อเสียให้ใครๆ มาดูได้ หรือทำทายให้ใครๆ มาพิสูจน์ได้** ซึ่งก็ตรงตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า “**เอหิภิกขุ**”

ไม่ว่า ผู้ใดแล้วบรรลุแล้ว ไม่สามารถให้ใครรู้ได้ บอกใครก็ไม่ได้ แสดง อวด โชว์ใครๆ ไม่ได้ ดังที่หลงผิด-สอนผิด-เรียนผิด ตามๆ กันมานานแสนนานแล้ว

และ “**อกาลโก**” ที่หมายความว่า คนสามารถบรรลุ “**ความจริง**” (ตถ) อันวิเศษขั้นปรมัตตสัจจะนี้ได้ **ไม่จำกัดเวลา** ไม่ว่าจะ เป็นยุคไหนสมัยไหนก็เป็นได้-เกิดได้-เป็นจริงได้ แม้ปัจจุบันนี้ก็ เป็นได้ เชื่อไหมละ..?

ปัญญาที่เป็น “สัจจญาณ-กิจจกฺขณ” ของผู้ที่สามารถปฏิบัติจนกระทั่งเกิดธรรม-มีธรรมในตน แล้วก็สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “**ความจริง**” ที่เกิดที่เป็นในตนอันบริบูรณ์

สัมบูรณ์ปานฉนี้เอง และสุดท้ายตนก็สามารถปฏิญาณตน กับตนเองและปฏิญาณตนกับคนทั่วไปได้ ว่า “**ตนจบกิจ**” หรือ “**ตนบรรลุพุทธธรรมครบครันสัมบูรณ์ถ้วนสิ้นแล้ว สำหรับตน**” เรียกว่า มี “**กตญาณ**”

ผู้ที่มี “**กตญาณ**” คือ ผู้ที่มี “**ตถตา**” สัมบูรณ์แล้ว “**ตถตา**” ที่โบราณอาจารย์แปลกันว่า “**เป็นเช่นนั้นเอง**” นี้ ความหมายตามภาษาไทยที่ว่า “**เป็นเช่นนั้นเอง**” ทำให้เกิดความเห็นในความว่า “**เป็นเช่นนั้นเอง**” แตกต่างกันไป ตามภูมิของแต่ละคน ทั้งที่เป็นโลกียะและเป็นโลกุตระ

ตถ แปลว่า ความจริง ความแท้
ตถา แปลว่า เช่นนั้น อย่างนั้น
ดังนั้น **ตถตา** จึงหมายถึง **เนื้อแท้ของความจริง อันเป็นเช่นนั้นที่เราหมายใจ มันก็ได้เป็นเช่นนั้นแล้ว และเป็นเช่นนั้นเอง** ในตัวเราชนิดที่ไม่ต้องทำอีก เป็นงานที่ไม่ต้องทำให้แก่ตนอีกแล้ว มัน **เป็นเช่นนั้นเอง**แล้ว ความจริงนั้นมีในตัวเอง เกิดเองเป็นเองในตัวเองโดยอัตโนมัติ “**มันเป็นเองในตัวเรา**” โดยเราไม่ต้องพยายามทำให้มันเป็น ไม่ต้องฝึกฝน ไม่ต้องไปซบเคลือบใดๆ มันก็เป็นในตัวเอง ซึ่ง “**ความจริง**” นี้ก็คือ ความจริงอันประเสริฐ (อริยสัจ) สัมบูรณ์ที่สุดแล้ว เป็นเช่นนั้นที่ “**ความจริง**” ควรจะเป็นนั้นแล้ว เป็นได้เต็มสุดแล้ว ภาวะที่มี “**ความรู้ในความจริงอันพิเศษ**” นี้ เป็นความจริงของตนเอง-ความรู้ของตนเองแล้ว (ตถ อภิญญา) แต่ในสังคมไทย ความว่า “**ความเป็นเช่นนั้นเอง**” นี้ เข้าใจความหมายผิดเพี้ยนออกไปจากที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ซึ่งอาตมาจะขอชี้ให้เห็นเป็น ๓ นัย

นัยที่ ๑ คือ ความหมายที่เป็นโลกีย์สามัญ แปลกันอยู่ทั่วไปว่า **ภาวะที่สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเป็นของมันอย่างนั้นเอง**

หมายความว่า **อะไรจะเป็นอย่างไร ก็ตามแต่ ย่อมเป็นไปตามบุญตามกรรม ไม่เหน็ดไม่นอน แล้วแต่มันจะเป็น “ตถตา”** นัยนี้ จึงอยู่ในลักษณะ **ตถตา..ยถากรรม** กล่าวคือ เข้าใจ “**ตถตา**” แค่นี้เป็น **ตรรกะ**

ซึ่งความหมายที่ว่า “**เป็นเช่นนั้นเอง**” หมายถึง อะไรต่ออะไรก็ตาม **ย่อมเป็นไปตามยถากรรมของมันเอง** หรือตาม

สัญชาตญาณของมันเอง

เมื่อเข้าใจเช่นนั้นแล้ว ก็จงอย่าไปสนใจมัน อย่าไป
ยุ่งกับมันเลย things ลืมๆมันไป

เลิกคิด ปล่อยวางเสีย เลิกนำพาสังนั้นได้แล้ว

คิดเสียว่ามันก็..เป็นเช่นนั้นเอง

มันก็เป็นเองของมันอย่างนั้นเอง

สืบสาวราวเรื่องอะไรไม่ได้ดอก มันก็เป็นเช่นนั้น

มันจะชั่ว จะดี ก็ต้องปล่อยมันเป็นไป

เมื่อเข้าใจเช่นนั้นแล้ว ก็ปล่อยวางทิ้งไปซะ!

ความหมายของ “ตถตา” ที่เป็นแค่ตรรกะ

เขาจะอธิบายกันเชิงนี้ และปฏิบัติกันตามนี้อยู่แค่นี้

จึงไม่ได้แก้ไขสิ่งที่ควรแก้ไข ไม่ได้ลดกิเลสอะไร

แต่..หลงว่าตนเองได้ “ปล่อยวาง”

นี่คือ “ตถตา” นัยที่ ๑

นัยที่ ๒ เป็นความหมายชั้นโลกุตระ

ตถตา คือ ความจริงที่ เป็นเช่นใด เป็นสภาวะใด

ผู้นั้นจะมี “ญาณ” เข้าไปสัมผัสกับ “ความจริง” นั้น

แล้วผู้นั้นก็จะรู้แจ้งเห็นจริง “ความจริง” นั้น

ชัดๆแท้ๆหลักๆโทนโทเลย ว่า

อ้อ.. “เป็นเช่นนั้นเอง!”

กล่าวคือ เมื่อเรียนรู้ปริยัติมาแล้วว่าเป็นเช่นใด

หรือได้รู้มาด้วยการฟังมาเป็นสุดมยปัญญา แม้จะ

รู้ได้ถึงขั้นรู้ด้วยการขบคิดเป็นจินตามยปัญญาอย่างดี

แล้วจึงปฏิบัติจนกระทั่งเกิดมรรคผล

สัมผัสกับกิเลส และสามารถปฏิบัติกระทั่งทำให้

กิเลสลดละจางคลายลงไปๆ ว่า “เป็นเช่นใด”

ก็รู้แจ้งเห็นจริง “ความจริง” (ตถ) นั้นว่า “เป็นเช่นนั้น”

กระทั่งกิเลสดับ เห็นความดับ ว่า “เป็นเช่นใด”

ก็รู้แจ้งเห็นจริง “ความจริง” (ตถ) นั้นว่า “เป็นเช่นนั้น”

แม้แต่ “อารมณ” ที่กิเลสดับไปแล้ว “เป็นเช่นใด”

ก็สามารถบรรลแห่งความรู้สึกรวมทั้งที่เป็น “นิโรธ”

ในขณะนั้นๆได้จริง

คือ สามารถมี “ญาณ” รับรู้ “อารมณ” นั้นพพานได้นั่นเอง

ดังนั้น **ตถตา** คือ **สภาวะของความเป็นเช่นนั้น**

ที่เราสามารถปฏิบัติกระทั่งมีมรรคผลจนถึงสำเร็จ

ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ด้วยตัวเอง

ผู้บรรลุ “ความจริง” (ตถ) และได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ภาวะนั้นๆว่า **เป็นเช่นนั้น** ด้วยความรู้ยิ่งเห็นจริง

จึงเป็นการรู้แจ้งเห็นจริง “ความปรากฏ” (ภาวะ) นั้นๆ

ด้วยญาณที่เห็นแจ้ง “ความจริง” นั้น

ตามความเป็นความมีจริง

ซึ่งเป็น “ความรู้” ชั้นวิขาที่พ้นจากอวิชชา แท้ๆ

นี่คือ **ตถตา** นัยที่ ๒

ส่วน **นัยที่ ๓** ชั้นสูงสุดของ “ตถตา”

คือ ความจริงนั้น **เป็นเช่นใด**

ผู้ถึงที่สุดแห่ง “ตถตา” ก็ **มีเช่นนั้นได้ด้วยตนเอง**

เป็นเช่นนั้นเอง ในตนเอง

หมายความว่า **มันเป็นเช่นนั้นเอง**

โดยตนไม่ต้องทำให้มันเป็นเช่นนั้นอีกแล้ว

ไม่ต้องฝึกอีก ไม่ต้องเรียนอีก

ไม่ต้องแสวงหาอีกแล้ว ไม่ต้องปฏิบัติใดๆอีกแล้ว

มันก็ **เป็นเช่นนั้นเอง** โดยอัตโนมัติ

เป็นเช่นนั้นเอง ในตนเอง โดยตนเองไม่ต้องทำอะไร

มันก็เป็น มันก็มีอยู่ในตัวเราเองแล้ว

นี่คือ **ตถตา** ใช้กับพระอาริยสาวกทั้งหลาย

ส่วน **ตถาคต** คือ **พระผู้เสด็จมาแล้วอย่างนั้น**

พระผู้เสด็จไปแล้วเช่นนั้น

พระผู้เสด็จมาถึงตถลักษณะ

พระผู้ตรัสรู้ตถธรรมตามที่มันเป็น

“ตถะ” แปลว่า **จริง** แท้ **เป็นเช่นนั้นเอง**

“ตถา” แปลว่า **เช่นนั้น เป็นเช่นนั้น**

“อาคต” แปลว่า **มา มาถึง บรรลุ**

ตถาคต จึงหมายความว่า **ความเป็นเช่นใด**

พระพุทธเจ้าทั้งหลายต่างก็ **บรรลุความเป็นเช่นนั้น**

สัมบูรณ์แล้วทั้งนั้นทุกพระองค์

ผู้ชื่อว่า “ตถาคต” ก็คือ **ผู้ที่บรรลุอย่างนั้นแล้ว**

หรือ **ผู้เป็นเช่นนั้นสัมบูรณ์แล้ว** เสด็จมาถึงโลก

ดังนั้น **เมื่อท่านผู้เป็นเช่นนั้นเสด็จมาอุบัติในโลก**

ณ กาลใด ท่านก็คือ ตถาคต

“ตถาคต” คือ ผู้ทรงบรรลุ “ความจริง” (ตถ) ใน

ความเป็นสังสารวัฏฏ์ของสัตว์โลกบรรดามี

ความเป็นสังสารวัฏฏ์ของสัตว์โลกบรรดามี นั้นไม่ว่าจะเป็น“เป็นเช่นใด” พระพุทธเจ้าทั้งหลายทุกพระองค์จะต้องบรรลุ“ความเป็นเช่นนั้น”ทุกสิ่งสิ้น

อย่างสัมบูรณ์

ตลาดต จึงใช้เฉพาะกับพระพุทธเจ้าเท่านั้น

ส่วน“ตลาดต” เพราะสารลัจจะยังเป็นได้ไม่มากเท่า“ตลาดต” ไม่สูงส่งยิ่งใหญ่สุดพิเศษเท่า“ตลาดต” จึงใช้สำหรับพระสาวกทั้งหลาย

ผู้มี“ญาณ”หรือมี“ความรู้พิเศษ”ที่สามารถหยั่งรู้“ความจริง”(ตถ)ตามที่ได้สาธยายมาแล้ว คือผู้ที่เกิด“สังจญาณ”และ“กัจจญาณ” จนกระทั่งสุดท้าย“ญาณ”นั้นสัมบูรณ์เต็มครบจบกิจจนงานเรียบร้อยคือ“กตญาณ”ก็จะมีรอบแห่งความรู้ในความจริงไปตามลำดับของบารมี

โสดาบันก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของโสดาบัน สกิทาคามีก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของสกิทาคามี อนาคามีก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของอนาคามี อรหันต์ก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของอรหันต์ ส่วนโพธิสัตว์ก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ คือ สัตว์ผู้ได้ความตรัสรู้ไปตามลำดับหรือสัตว์ผู้มีความตรัสรู้ตามขั้นตอนแห่งอารยธรรมต่างๆอย่าง“สัมมาทิฏฐิ” ซึ่งเป็นความรู้ที่พิเศษในแบบของศาสนาพุทธเฉพาะตัว ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ได้ทรงบรรลุธรรมเหล่านั้นมาก่อน แล้วนำมาประกาศ หรือนำมาตรัสบอก ตรัสสอนให้แก่สัตว์โลก

เป็น“ความรู้”พิเศษเฉพาะแบบพุทธเท่านั้น เพราะเป็นอารยธรรม เป็นโลกุตระลัจจะ ไม่เหมือนศาสนาใดๆในโลกในจักรวาล ศาสนาอื่นเป็น“เทวนิยม”(Theism)กันเกือบทั้งโลก ส่วนพุทธศาสนาเป็น“อเทวนิยม”(Atheism) มีศาสนาอื่นที่เป็น“อเทวนิยม”อยู่บ้างในโลก เช่น ศาสนาเซน แต่ก็ไม่ใช่เหมือนศาสนาพุทธอยู่ดี

พุทธเป็นศาสนาที่มีที่สุดเป็น“อนัตตา”(ความไม่มีตัวตน, ความไม่ใช่ตัวตน) และ“สูญญตา”(ความเป็นสภาพสูญ, ความว่างเปล่า) พุทธไม่ใช่ศาสนาที่มีที่สุดเป็น“อัตตา

หรืออัตมัน”(ความมีตัวตน, ความเป็นตัวตน) แต่เทวนิยม เขามีสัตว์กันเป็น“อัตตาหรืออัตมัน” ยึดชนิด ไม่มีที่สิ้นสุด(อนันต) ตลอดกาล(นิรันดร)อีกด้วย ซึ่งตรงกันข้ามกับความยึดถือและความเป็นที่สุดของศาสนาพุทธ ที่เป็น“อเทวนิยม”คนละชั่วกันเลยทีเดียว

“โพธิ” แปลว่า ความตรัสรู้ หรือปัญญาเครื่องตรัสรู้ และปัญญาเครื่องตรัสรู้หรือความตรัสรู้นั้น จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของจริงที่ปรากฏ”(ภาวะ)เป็นความรู้ที่มีภูมิธรรมระดับ“กตญาณ”ในแต่ละรอบแห่งความรู้ในความจริง(ตถ)หรือ“ของจริง”ของ“อารยบุคคล”แต่ละชั้น “กตญาณ” คือ “ความรู้แจ้งเห็นจริงสิ่งที่ทำแล้ว”

โพธิสัตว์ แปลตามพยัญชนะว่า สัตว์ที่มีโพธิ, สัตว์ผู้มีความตรัสรู้ ไม่ใช่แปลว่า สัตว์ที่ไม่มีโพธิ, สัตว์ผู้ที่ไม่มีความรู้ขั้นตรัสรู้ หรือสัตว์ที่จะมีอารยธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ได้ ถ้าแปลอย่างนั้น มันก็แค่สัตว์ไต่ต้นโพธิ ผู้ไม่รู้อารยธรรมไม่มีอารยธรรม

แล้วจะเป็นพระพุทธเจ้าได้อย่างไร? มุ่งไปพุทธภูมิแต่ไม่มีอารยภูมิของพุทธ มันก็ล้มเหลวตั้งแต่ต้นแล้ว

ผู้ได้ชื่อว่า “โพธิสัตว์” ก็ต้องเป็นผู้ที่มี“โพธิ”หรือมี“ความตรัสรู้”ในตนมาก่อนแล้วจึงจริง จึงจะเป็นผู้ทำหน้าที่รื้อขนสัตว์ได้ถูกต้องแท้จริง มิใช่แค่คาดเดาคำว่า “โพธิสัตว์” นั้น ความหมายหนึ่งที่คงเคยได้ยินได้ฟังกันมาชินหู ก็คือ “ผู้ทำหน้าที่รื้อขนสัตว์” ซึ่ง

หมายความถึง การเป็นผู้สามารถช่วยสัตว์โลกให้บรรลุ“โพธิ” ก็คือ ช่วยสัตว์โลก หรือช่วยผู้คนนี้แหละให้บรรลุธรรมตามธรรมเนียมที่พระพุทธเจ้าทรงบรรลุมาแล้ว แล้วท่านก็เอามาตรัสสอนชาวโลกให้รู้ตามนั่นเอง

ดังนั้น ผู้ที่บรรลุ“กตญาณ”ของ“โสดาบัน” ก็เป็นผู้มีภูมิธรรมต่างๆในระดับ“โสดาบัน” จึงจะเป็น“โพธิสัตว์”ระดับโสดาบันได้จริง เพราะมี“ของจริง”ที่เป็นอารยธรรมในตนขั้นหนึ่งแล้ว จึงจะเป็นผู้สอนผู้บอกความจริงตามที่ตนมีจริงนั้นๆได้ จากของตอนที่มิของจริงมีความจริงนั้น

สัตว์โลกหรือคนที่ได้พบได้เรียนรู้จากโสดาบัน จึงได้“ของจริง” เพราะโสดาบันมี“ของจริง”แล้ว เอามาบอกมาสอน โสดาบันจึงเป็นผู้รื้อขนสัตว์ที่มี“ของจริง”ให้

แก่สัตว์โลกได้ระดับหนึ่ง ธรรมะของโสดาบันก็เป็น ธรรมะที่พาข้ามโสมงสาร หรือพาหลุดพ้นโลกีย์ได้ อย่างมี“ของจริง”ในชั้นโสดาบัน จึงได้ชื่อว่า **“โสดาบัน โภทิสัตว์”** ฉะนั้นแลคือ โภทิสัตว์ผู้รู้ชนสัตว์ลำดับที่ ๑ ผู้ที่บรรลู่**“กตญาณ”**ของ**“สกิทาคามี”** ก็น้อยเดียวกัน เป็นผู้ที่มีภูมิธรรมแท้ๆในระดับ**“สกิทาคามี”** จึงจะเป็น **“โภทิสัตว์”**ระดับสกิทาคามีได้จริง เพราะมี**“ของจริง”**ที่เป็น อารยธรรมในตนอีกชั้นหนึ่งแล้ว จึงจะเป็นผู้สอน ผู้บอกความจริงตามที่ตนมีจริงนั้นๆได้ **จากของตนที่มี ของจริงมีความจริงนั้น**

สัตว์โลกหรือคนที่ได้พบได้เรียนรู้จากสกิทาคามี จึงได้**“ของจริง”** เพราะสกิทาคามีมี**“ของจริง”**แล้ว เอามาบอกมาสอน สกิทาคามีจึงเป็นผู้รู้ชนสัตว์ที่มี**“ของจริง”**ให้แก่สัตว์โลกได้จริงเป็นระดับต่อมา ธรรมะของ สกิทาคามีก็เป็นธรรมะที่พาข้ามโสมงสาร หรือพา หลุดพ้นโลกีย์ได้อย่างมี**“ของจริง”**ในชั้นสกิทาคามี จึง ได้ชื่อว่า **“สกิทาคามี โภทิสัตว์”** ฉะนั้นแลคือ โภทิสัตว์ ผู้รู้ชนสัตว์ตามฐานะแห่งตน **ลำดับที่ ๒**

“อนาคามี” ก็น้อยเยี่ยงเดียวกันกับอารยบุคคล สองระดับนั้น เพียงแต่ว่ามีภูมิธรรมสูงขึ้นอีก จึงได้ ชื่อว่า **“อนาคามี โภทิสัตว์”** ฉะนั้นแลคือ โภทิสัตว์ผู้รู้ ชนสัตว์ ตามฐานะแห่งตน **ลำดับที่ ๓**

“อรหันต์” ก็น้อยเยี่ยงเดียวกันกับอารยบุคคล สามระดับนั้น เพียงแต่ว่ามีภูมิธรรมสูงขึ้นอีกจบอรหันต์ จึงได้ชื่อว่า **“อรหันต์ โภทิสัตว์”** ฉะนั้นแลคือ โภทิสัตว์ผู้รู้ ชนสัตว์ ตามฐานะแห่งตนเช่นกัน เป็น**ลำดับที่ ๔**

ความจบชั้น**“อรหันต์”**นั้น เป็นความจบสำหรับตน แต่ละคนเท่านั้น พระพุทธเจ้าท่านเทียบความเป็น **“อรหันต์สาวก”**ที่คน**จบกิจ**ของตนแต่ละคนนั้น เท่ากับ **“ใบไม้ในกำมือ”**

ส่วนความเป็น**“อรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า”**เป็น **ความจบที่สูงส่งเยี่ยมยอดยิ่งกว่านั้น**หนักกว่านี้ เพราะ สูงสุดยอดสุดแห่งที่สุดเท่าที่คนในโลกในมหาจักรวาล เกิดมาเป็นมนุษย์จะสามารถเรียนรู้ค้นคว้าศึกษาหา ความจริงของความเป็นมนุษย์-ความเป็นสังคมมนุษย์

ทั้งหลาย และความเป็นสัตว์โลกทั้งหลาย เท่าที่คน หรือ สัตว์ใดในโลกในมหาจักรวาลพึงมีความจริง-พึงเป็นไป เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ในวิภูฏสงสาร จนรู้แจ้งจบครบ ถ้วนสิ้น พระพุทธเจ้าเทียบความจบชั้น**“อรหันต์สัมมา สัมพุทธเจ้า”**นี้เท่ากับ **“ใบไม้ทั้งป่า”**

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และได้ตอบไป แล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถาม เติมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร กันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะ เห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ **“พีชะ”**เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด**“ความเป็น”**(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมณะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิดดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะหนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมณะโกมติ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมณะโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมณะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำรง”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรงนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมณะ”**หรือ**“กัมมัสมณะโกมติ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ [โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมณะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียวว่า “อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลออก ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

พระพุทธเจ้าทรงใช้คำว่า “นิพพานัง ปรมัง สุขัง” แปลว่า นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง อาตมาขอแปลว่า นิพพานนั้นเป็น“สุข”พิเศษ ยิ่งกว่า“สุขโลกีย์”

เพราะฉะนั้น คำว่า“สุข”ในที่นี้ จึงไม่ใช่“สุข”อย่างโลกีย์แล้ว เพราะแม้แต่“สุข”ที่สงบจากกิเลสแล้ว อันเป็นองค์ธรรมของความเป็น“ฌาน”ก็ยังนับว่าเป็น“อุปกิเลส”ซึ่งเป็น“วิปัสสนูปกิเลส”อยู่นั้น ยังต้องปฏิบัติปล่อยวาง“อุปกิเลส”นี้กันไม่ให้เหลืออีก กระทั่งไม่ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็น“เรา” หรือไม่สำคัญมั่นหมายว่าเป็น“เรา” โดยไม่หลงเสพ หลงเมาแม้แต่“สุขสงบจากโลกีย์”แล้วนี้ให้ได้ด้วยซ้ำ

ดังนั้น “นิพพาน”ที่มีอารมณ์“บรมสุข”(ปรมัง สุขัง) หรือ“สุขอันยอดเยี่ยม”นี้ จึงเป็น“สุข”ที่เหนือ“สุข”สามัญแบบปุถุชนเขามีเขาเป็นกันแล้ว เพียงแต่ขอเฝ้าคำว่า“สุข”มาใช้เรียกอารมณ์ที่“ไม่สุขไม่ทุกข์”อันเป็นอารมณ์โลกุตระนี้เพื่อสื่อให้พอเข้าใจอารมณ์ว่า“มันไปในทางสบายใจ” อารมณ์ของมันก็คล้ายๆ“สุขใจ”เท่านั้นแหละ

บางที่ท่านก็เรียกกันว่า เป็น“นิรามิสสุข”

นิรามิสสุข คือ สุขไม่อิงอาภิส หมายความว่า สุขที่ไม่ต้องอาศัยการได้ลาภ..สุข -การได้ยศมา..สุข -การได้สรรเสริญ..สุข ไม่ต้องอาศัยการได้รูป,รส,กลิ่น,เสียง,สัมผัสทางกาย,สัมผัสทางใจ(ที่บำเรออัตตา) จึงจะสุข

หรือ“อุปสมสุข-วูปสมสุข”(สุขชนิดพิเศษที่เป็นสุขอันสงบจากกิเลส) และผู้มี“บรมสุข”นี้จะต้องมี“อภิปัญญา”หรือมี“ปัญญา”ที่เป็น“ความรู้เหนือความรู้สามัญโลกีย์”

เห็นคุณค่าของความสุขแบบนี้ เห็นความพิเศษ เห็นความวิเศษของ“ความสุข”ชนิดนี้ อย่างดี อย่างพอใจ อย่างภาคภูมิใจ อย่างเชื่อมั่นในความวิเศษสูงส่งยิ่งกว่าความสุขโลกีย์ มีคุณค่ากว่าความสุขแบบโลกีย์จริงๆ

“ปัญญา”ที่มีความรู้ในอารมณ์ มีความเข้าใจจริงว่า **ธรรมรส** คือ รสของอารมณ์ที่ดีๆเช่นนี้ เป็นอารมณ์ที่วิเศษกว่า และมีความรู้ในอารมณ์ มีความเข้าใจจริงใน **วิมุติรส** ว่า รสของอารมณ์ว่างจากสุขจากทุกข์ ว่างจากทั้งอภิวจรามณ์และอนิภิวจรามณ์ในแบบโลกีย์ นั้นเป็น อารมณ์ที่ดีกว่าสบายกว่า รสของอารมณ์โลกีย์ โดยเฉพาะรู้แจ้งรู้จริงว่า การเลิกละอารมณ์ที่เป็นรสโลกีย์มาได้ มาสู่ **อารมณ์โลกุตระ** มีคุณค่า มีคุณประโยชน์ มีคุณวิเศษ ดีกว่า เยี่ยมยอดกว่า การมี**อารมณ์ที่เป็นรสโลกีย์** อย่างมีนัยสำคัญของความเป็นคนและความเป็นสังคมมนุษยชาติ ด้วยปัญญาอันยิ่ง

“คำสอน”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นว่า“จงตรึกอย่างนี้ อย่าตรึก(วิตกกะ=ความดำริ)อย่างนั้น จงทำในใจอย่างนี้ จงทำในใจ(มนสิการ=การทำใจในใจ)อย่างนั้น จงละ(ปะหต)สิ่งนี้ จงเข้าถึง(อุปสัมปะชต)สิ่งนี้อยู่เถิด (อิหัง ปชททอิหัง อุปสัมปะชช วิรทตติ) นี้เรียก **อนุสาสนีปฏิหารีย์**”

การจัดการปรับอารมณ์-ปรับอาการในจิต-ตัดจริตจากทุจริตเป็นสุจริต โดยการพิจารณาจนทั่วถ้วน กระทั่งจิตเข้าใจลึกซึ้งซบจนแจ่มแจ้งแล้ว จิตก็เปลี่ยนความเชื่อมั่นจากเดิมไปเป็นความเชื่อใหม่ โดยไม่ต้องบังคับจิต **ไม่ต้องกดข่มจิต ไม่ต้องฝืนจิต แต่จิตคลายไปเพราะความรู้ความเข้าใจคือ“ญาณหรือปัญญา”** จิตเปลี่ยนไปด้วยความเข้าใจในความลึกซึ้งนั้นจริง ไม่ใช่ลักษณะกดข่ม ไม่ใช่บังคับ แต่เกิดความรู้แจ้งรู้จริงอย่างลึกซึ้งนั้นแท้ๆ แล้วจิตจึงเปลี่ยนแปลงปล่อยวาง

นี้แลคือ “การทำใจในใจ”(มนสิการ) ที่มีความหมายตรงและถูกต้องในคำว่า “มนสิการ”หรือ“มนสิการโรติ”

คำว่า “อนุสาสนี”คือ “คำสอน” หากผู้ใดปฏิบัติจนกระทั่งสามารถบรรลุมรรคผลตามคำสอนไม่ว่าจะเป็น “จรณะ ๑๕” หรือ “ไตรสิกขา” หรือ “มรรคอันมีองค์ ๘”

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

กินหวาน รักษาโรคได้อย่างไร

ตอนที่ ๔

- ต้มยำ

ต้มยำโบราณ จะประกอบด้วย ตะไคร้ ใบมะกรูด มะขามเปียก เห็ด ข่า ผักต้ว ผักชะมวง ในน้ำมะขามเปียกนั้นเป็นคาร์บอนที่ออกซิไดซ์ แล้วอยู่ในรูปของเอนไซม์ อาเซทิล โคเอ (Enzyme Acetyl Co A) ซึ่งมีประโยชน์ต่อร่างกายมาก คือ เมื่อกินเข้าไปแล้ว จะมีความเป็นด่าง เพราะเนื้อของมะขามมีสีน้ำตาล เหมือนกับกระบวนการหมักน้ำหมักชีวภาพ **ช่วยให้ย่อยแป้ง โปรตีน ไขมันได้ง่ายขึ้น**

แต่ถ้ามีโปรตีน ๒ ชนิดรวมกัน ทำให้โปรตีนมากเกิน ร่างกายย่อยไม่หมดจะเกิดอาหมีด (Amide) กับ แอมโมเนีย เปลี่ยนรูปไปมา แทนที่จะได้กรดอะมิโน ทำให้ร่างกายผายลมออกมา มีกลิ่นเหม็น ท้องอืด จุกเสียด ถ้าเรารับประทานอาหารเมนูเช่นนี้ไปเรื่อยๆ เราก็จะเป็นโรคลำไส้

ใหญ่อักเสบ หรือ โรคกระเพาะอาหารอักเสบได้ ถ้าอาหมีด (Amide) หรือแอมโมเนียมาก จะทำให้เรอผายลม ถ้าคนอ่อนแออยู่แล้ว มี อาหมีด (Amide) หรือแอมโมเนียมาก จะทำให้อันฉี่ และถ่ายอุจจาระไม่ค่อยได้ จะทำให้ท้องเสียบ่อย

ต้มยำใช้มะนาวหรือมะขามก็ได้

คนที่ได้อ่อนแอแล้วกินอาหารรสจัด จะทำให้อันฉี่บ่อยมาก เพราะมีเซลล์ตายอยู่มาก ถ้ากินอาหารที่มีอาหมีด (Amide) หรือแอมโมเนียเข้าไปด้วย จะทำให้เซลล์ฉีกขาดตายมากกว่าเดิม ร่างกายต้องกำจัดทิ้ง ออกทางปัสสาวะและอุจจาระ

โปรตีนในพืชกับโปรตีนในสัตว์ ไม่ควรปนกัน เพราะร่างกายต้องสูญเสียพลังงานไป ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ในการย่อยโปรตีนจากสัตว์ก่อน จึงจะไปดูดซึมโปรตีนจากผัก ถ้าเรากินตอนหิว เราจะไม่มีพลังเหลืออยู่ที่จะสามารถดูดซึมสารโปรตีน

จากพืชได้ เพราะต้องไปย่อยโปรตีนจากสัตว์ก่อน
สรุป **ย่อยทั้ง ๒ ไม่ได้** จึงไม่ควรใส่เห็ด กับ
เนื้อสัตว์อื่นๆ

- ผัก แกง แกงส้ม แกงป่า

ผัก + เห็ด ก็ยึดหลักการเดียวกันกับที่กล่าว
มาแล้ว **ควรมีโปรตีนชนิดเดียว**

- **แกงส้ม** ห้ามใส่พริกมาก (ควรใช้พริกสีเขียว)
เพราะ**พริกจะไปขยายหลอดเลือดมากเกินไป**
ห้ามเผ็ดจนลิ้นชา คือ อากาการเส้นเลือดฝอยแตก
ปลายประสาทส่งสัญญาณไม่ได้เลย ถ้าเผ็ดมาก
จะไปทำลายระบบทางเดินอาหาร และไตด้วย

- **แกงป่า** ใส่มะเขือพวง โหระพา ถั่วพู
กระชาย พริกไทยสด

- **ขนมจีน** ต้องกินกับน้ำยา ต้องใส่ใบโหระพา
แมงลักเยอะๆ กินผักตามเยอะๆ ด้วย

- **แกงเลี้ยงเป็นต่าง** ถ้าใส่กะปิเจ ปลา ร้าเจ
เป็นกรด ควรใส่**ใบแมงลัก**มากๆ

- **ส้มตำ** ใส่น้ำมะขามเปียกจะสามารถกินได้ดี
เพราะ**มะขามเปียก จะถ่วงกับมะละกอดิบ** และ
ควรกินส้มตำกับผักใบเขียวจำนวนมากๆ

- **แป้งมัน** สามารถกินได้ ถ้ากินกับผัก เช่น
ราดหน้า มีผักใบเขียว ขนมที่มีแป้งที่มีสีของน้ำ
ใบเตย **สีจากพืชเป็นต่าง** ใส่เข้าไปจะลดความ
เป็นกรดในแป้งได้สีของอัญชันเท่านั้นไม่ควรกิน (ควร
ใช้แป้งทำยาหมอมแก้ท้องเสียได้ แทนแป้งมัน)

- **น้ำลอยดอกมะลิ** มีฤทธิ์เป็นต่าง ช่วยในการ
หมุนเวียนเลือด ฉะนั้นน้ำมะพร้าวอ่อนลอย
ดอกมะลิแล้วดื่มได้ ส่วนขนมเปียกปูน เป็นต่าง
จากกะลามะพร้าว

- **ข้าวเหนียว** กินเข้าไปนานๆ จะเป็นกรด
ชนิดที่ไม่เป็นต่างเลย เมื่อกินเข้าไปเกิดการหมัก
จะเป็นกรดอย่างแรง ทำให้ท้องอืดอย่างรุนแรง
คนจึงเป็นโรคไหลตาย

ถ้ากินข้าวเหนียวในที่ออกซิเจนน้อยจะเกิด
หัวใจล้มเหลวไหลตายได้ โดยหลับไม่รู้เรื่องเกิด
การบล็อกไม่ตื่น

ถ้าเรารู้จักกระบวนการเหล่านี้ เราจะสามารถ

ดูแลคนงานได้ โดยไม่ต้องลัมป่วย

คนทำงานหนักให้กินโปรตีนจากผักมากกว่า
แป้ง ซึ่งควรเป็นโปรตีนจากพืช

คนที่ทำงานกับทินเนอร์ ช่างสี ห้ามกินแป้ง
กับโปรตีนเลย ต้องกินอาหารที่ทำจากผัก เพราะ
ภายในร่างกายเป็นกรดตลอดเวลา อาหารที่เขา
ควรกินคือ สลัดผัก ชุปผัก น้ำปั่นผัก ซึ่งจะต้องมี
อาหารที่ประกอบด้วยผัก ๘๐ เปอร์เซ็นต์

- **ซุงฉ่ายผักขม** มีอ็อกซาลิคสูง ต้องต้มลวก
น้ำร้อนทิ้งก่อน เพื่อให้กรดระเหยไป จึงนำมา
ประกอบอาหารได้

- ตัวร้อนเป็นไข้เพื่ออาหาร-

๑. น้ำผึ้ง ๓ ช.ต. กระเทียม ๕ กลีบ พริกไทย ๕
เม็ด น้ำมะนาว ๒ ช.ต. ตำรวมกัน แล้วค่อย ๆ
จิบทีละน้อย จะช่วย แก้ไข้ ตัวร้อน ไอ นอนไม่หลับ
เพื่ออาหาร

๒. ตามด้วย ชุปผักใบเขียว (ผักกวาดตุง +
ตำลึง, ผักหวาน) + มะเขือเทศ + หอมแขก ผัก
ใบเขียว เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

๓. และตามด้วย น้ำผักปั่น น้ำหญาปั่น ถ้า
ทารกแรกเกิดกินนมแม่อยู่ตัวร้อน ให้แม่กิน
อาหารนี้ก่อน แล้วจึงค่อยให้ลูกดื่มนม

- พยาธิ-

กระเจี๊ยบเขียว นำมาบั้งให้นิ่ม จะเป็นตัว
กำจัดพยาธิในร่างกายได้ ให้เด็กกิน ครั้งละ
๒-๓ ลูก เป็นประจำ เท่ากับเราให้ยาขับพยาธิทิ้ง

- ท้องเสีย-

๑. ให้น้ำปั่นผัก น้ำปั่นหญา ก่อน เพราะน้ำผัก
จะเป็นตัวขจัดของเสีย ปรับสมดุลร่างกายได้เร็ว

๒. ตามด้วยชุปผัก ผักเป็นตัวให้พลังงานพื้น
ฟูระบบภูมิคุ้มกัน สร้างเม็ดเลือด

๓. นมธัญพืช เม็ดบัว ลูกเต๋อย

- ใช้ตัวร้อนต่อเนื่องและหนาวใน-

๑. ต้องให้ชุปผักก่อน ชุปผักที่ดีสำหรับอาการ
อย่างนี้คือ ชุปตำลึง

๒. ให้นมเม็ดบัว ลูกเต๋อย

๓. ตามด้วยน้ำผักปั่นหรือน้ำหญาปั่น **๓** ต่อฉบับหน้า

บรรยายธรรมะพิเศษ

● ตอนจบ

● พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ มิ.ย. ๒๕๕๑

ณ สะพานมฆวานรังสรรค์ ราชดำเนิน

● งามใบตอง นิลมณี-จันทนา แก้วชนะ/ ถอดไฟล์เสียง

เมื่อปฏิบัติธรรมเป็นสัมมาทิฐิแท้จริงแล้วกิเลสจะลดจริง
เมื่อกิเลสลดจริงแล้วจะช่วยโลก
ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้นเกี่ยวข้องกับโลก
ทำให้ความยุ่งเหยิง ความวุ่นวายของโลกระงับลง
ไม่ใช่ธรรมะที่หลุดพ้นจากกิเลสแล้วก็หนีออกไปอยู่ป่าเขาถ้า
บ้านเมืองจะเป็นยังไง ใครจะเป็นจะตายยังไงก็เรื่องของเขา ไม่ยุ่งด้วย
ธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ใช่อย่างนั้น

เป็นกลาง...อย่างพุทธ

ทุกคนจะต้องทำงานการเมือง เป็นหน้าที่พลเมือง
ทุก ๆ คนจะต้องช่วยเมือง ช่วยประเทศชาติ
ช่วยมวลมนุษยชาติของในประเทศในรัฐอย่างน้อย
ถ้ายังช่วยมวลมนุษยชาติทั่วโลกยิ่งดี แต่เอาเถอะ
ก็ทำในประเทศไทยนี้ให้ดีเสียก่อน เราทำงาน
การเมืองอันนี้ให้สมบูรณ์ นี่เรามาทำงานการ
เมืองชั่วคราว ลำคัญที่สุดต้องพยายามอย่ามีอคติ
คำนึงถึงคุณธรรมจะต้องพยายามทำให้เป็นกลาง
อย่าให้ชอบอย่าให้ชัง แน่นอนคนมันมีทั้งชอบ

ทั้งชังเป็นสามัญของคนที่ยังไม่เป็นอรหันต์ หรือ
ยังไม่เป็นอนาคามี อนาคามีก็ยังมีชอบเอียงอยู่
บ้างนิดหน่อย จะเห็นแก่ตัวนิดๆ หน่อยๆ แต่ท่าน
ไม่เห็นแก่โลกเห็นแก่โลก ยศ สรรเสริญ ไม่เห็น
แก่กิเลส काम รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส พระ
อนาคามีไม่มีแล้ว ท่านไม่ลำเอียงในสิ่งเหล่านั้น

ถ้าเป็นสกิทาคามีก็ลำเอียงมากกว่านี้ แต่ก็
ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วจะลดความเห็น
แก่ตัวลดความลำเอียงจริงๆ โสดาบันก็มีความ

ลำเอียงมากกว่าสภิกษาคามี แต่ก็มีพละศีลน้อยกว่าปฤชชนแน่นอน เป็นต้น ก็ต้องพยายาม ถ้าแม้มีอคติอยู่ก็ต้องพยายามทำงานอย่าให้มีอคติ เช่น ผู้พิพากษา กรรมการตัดสิน อย่างที่อธิบายไปแล้ว ต้องคำนึงถึงตรงนี้จริงๆ และจะสร้างการเมืองด้วยความเป็นกลางด้วยความไม่ลำเอียง แต่เป็นการทำงานเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษยชาติ ทำงานเพื่อสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่ควรจะทำที่ควรจะเป็นอย่างแท้จริง

คนที่จะมาทำงานการเมืองนั้นเป็นนักการเมืองนั้นจะต้องเป็นคนที่มีคุณธรรม จะต้องทำสิ่งที่ เป็นกุศล ไม่เป็นทาสโลกธรรม เป็นคนที่มีอิสรเสรีที่แท้จริง เราจะได้เห็นนักการเมืองดังกล่าวนี้อีกด้วยการปฏิบัติธรรม คนต้องปฏิบัติธรรม เมื่อปฏิบัติธรรมเป็นสัมมาทิฐิแท้จริงแล้วกิเลสจะลดจริง เมื่อกิเลสลดจริงแล้วจะช่วยโลก ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้นเกี่ยวข้องกับโลก ทำให้ความยุ่งเหยิง ความวุ่นวายของโลกระงับลง ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ใช่ธรรมะพระปา ไม่ใช่ธรรมะที่หลุดพ้นจากกิเลสแล้วก็หนีออกไปอยู่ป่าเขาถ้าเป็นคนเฉยๆ บ้านเมืองจะเป็นยังไง ใครจะเป็นยังไง ใครจะเป็นจะตายยังไงคือคนหลุดพ้น เป็นยังไงก็เรื่องของเขา ไม่เอาไม่ยุ่งด้วยกับโลกทั้งหลายแหล่ ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ใช่อย่างนั้น

ผู้ที่บรรลุลหณะหรือเป็นอาริยะของศาสนาพุทธนั้น อาริยะชนของพระพุทธเจ้านั้นมีความสงบสงบเพราะจิตลดกิเลส กิเลสในจิตลดลงๆ จนดับเป็นพระอรหันต์เพราะกิเลสดับหมด เป็นโลกุตระแล้วรู้จักสังคัม รู้จักโลกเรียกว่าโลกวิทู รู้จักโลก รู้จักสังคัมที่ดีแล้วมาช่วยโลกช่วยสังคัมเรียกว่าโลกานุกัมปยา หรือโลกานุกัมปายะ มาช่วยโลกมาช่วยสังคัม ไม่ทำสิ่งที่ชั่ว ลัทธิพหุศาสน์สอนว่า ทำแต่สิ่งที่ดีกุศลอุปสัมปทา ทำในสิ่งที่ เป็นกุศล ไม่สันโดษในกุศลด้วย คือทำกุศลไปไม่รู้จักพอ กุศลอย่างไม่รู้จักพอ ทำให้มากทำไปเรื่อยๆ ไม่สันโดษในกุศลด้วย รู้จักพัก รู้จักเพียรไม่ทรมาณตนเองเท่านั้น นี่คือนักบรรลุลหณะของพระพุทธเจ้า ผู้ที่

บรรลุลหณะของพระพุทธเจ้าจึงไม่ใช่คนดูตาย จึงไม่ใช่คนใจดำ จึงไม่ใช่คนที่ไม่เอาภาระของสังคม แต่เป็นคนทำงานเพื่อสังคม และเป็นนักการเมืองที่แท้จริง ผู้ที่บรรลุลหณะขอพระพุทธเจ้านี้ไม่ต้องเอาถึงพระพุทธเจ้า ขนาดของคานธีก็ตรงกับของพระพุทธเจ้า อาตมาจะขออ่านหลักธรรมหรือว่าหลักของคานธีให้ฟังนิดหนึ่ง คานธีบอกว่า

เริ่มต้นที่ใจก่อน ตรงเป๊ะกับของพระพุทธเจ้าเลย มโนปุพพัง คมา ธัมมา เริ่มต้นที่ใจก่อน อย่างน้อยที่สุดจิตใจจะต้องปราศจากความเคียดแค้นและความอาฆาตใดๆ ก่อนอื่นเลย ต้องไม่มีเคียดแค้นต้องไม่มีอาฆาตใดๆ นี่ท่านหมายถึงความอดทน ความไม่เบียดเบียน ใจต้องไม่เคียดแค้น ไม่ไปโกรธ ไม่ไปอาฆาตไม่อะไรเลย และสมบุรณ์ก็คือไม่โลกด้วย นี่ของพุทธ ๑๐๐% ไม่เคียดแค้นและไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ได้

๒. ต้องมีอภัย คือความไม่กลัว เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด ฟังให้ดีนะ ผู้บรรลุลหณะหรือผู้ที่มีจิตวิญญานที่สูงส่ง เป็นจิตประเสริฐเป็นอาริยะต้องเป็นคนไม่กลัว เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด นี้แม้คานธีก็เป็นเช่นนั้น พวกเราก็เป็นเช่นนั้น กลัวทำอะไรละ เราทำสิ่งที่ดีเราทำสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ได้ทำสิ่งที่เห็นแก่ตัว คนที่ทำความดีเห็นแก่ตัวนี้ควรกลัว เขาถึงกลัวเขาถึงหดหู่อยู่ตอนนี้ แล้วก็เล่นหลบไปหลบมาหลังฉาก ออกมาประจัญกันซี ไม่กล้าประจัญหรอก แต่ประจัญกันก็ไม่ทะเลาะ ไม่รบไม่ฆ่าแกงกัน

๓. ไม่หลบลิ้นหนีหน้าจากการต่อสู้กับความชั่วร้าย เพราะฉะนั้นมีความชั่วร้ายมีความไม่ดี มีความไม่ถูกต้องเราต้องออกมาประจัญ ไม่ใช่เห็นความไม่ดีความไม่ถูกต้องเกิดขึ้นโครมๆ ฉันทเฉย ฉันทไม่เอา ฉันทหลบ ให้ความชั่วร้ายมันแสดงบทบาท ให้มันออกฤทธิ์ออกเดช ออกมากินบ้านกินเมือง ออกมางาบๆ บ้านเมืองหมดเลย ความชั่วร้าย เสรีจลี เราจะต้องออกมาประจัญกับความชั่วร้าย จะต้องต่อสู้ด้วยวิถีทางของจิตใจหรือศีลธรรม มาต่อสู้ด้วยศีลธรรม

๔. **กระทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความรักความเมตตา** ไม่เบียดเบียนหรือทำลายชีวิตใดๆ และพยายามช่วยชีวิตทุกชนิดที่สามารถจะช่วยให้กล่าวโดยย่อก็คือจะต้องพยายามละเว้นจากหিংสกรรมคือความเบียดเบียน การกระทำที่เบียดเบียนทุกชนิด อีกทั้งจะต้องพยายามควบคุมตนเองและเจริญเมตตาธรรมอยู่เป็นนิจคือ

๕. **พร้อมที่จะแก้ไขตนเองเสมอและเมื่อใดพบที่ว่าตนเป็นฝ่ายผิด เมื่อนั้นเราจะต้องยอมรับความผิดนั้น** พร้อมกับจัดการแก้ไขทันที อย่าไปหลบเลี่ยงความผิดแม้เป็นของตนเองต้องพยายามรู้ความจริงให้ได้แล้วรีบแก้ไข ไม่เลวแต่ถ้าคนเดียว ถ้าคนคิดได้อย่างนี้แล้วเห็นอย่างนี้ในตัวเอง

๖. **ไม่ยอมให้มีการขูดรีดหรือเอาเปรียบเอาัดกันแม้แต่น้อย** ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใดๆ ก็ตามนี้ก็ง่ายๆ ชัดๆ แต่ทำยากเท่านั้นเอง

๗. **มีความพยายามเพื่อดีที่สุดสำหรับคนทั้งหมด** มีอุดมการณ์ถึงขั้นยินดีที่จะตาย เพื่อคนอื่นจะได้มีชีวิตอยู่ สูดยอดไหม

๘. **มีการต่อสู้แบบต่อสู้แพ่ง หรืออารยะขัดขืน** แต่คานธีเรียกว่า “สัตยาเคราะห์” มีการต่อสู้แบบต่อสู้แพ่งโดยมีความจริงใจ เต็มไปด้วยคารวะจิต มีระเบียบวินัยไม่ทำทลาย ยืนหยัดอยู่ในหลักการ ไม่เอาแต่ใจตนเองและโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องไม่มีอาฆาตมาดร้ายเป็นแรงกระตุ้นอย่าให้มีนะความอาฆาตมาดร้ายเป็นแรงกระตุ้นทำด้วยความเมตตาด้วยความเกื้อกูลด้วยความหวังดีทั้งนั้น

๑๐. **ต้องกล้าพูดความจริง** ไม่ว่าจะความจริงนั้นจะระคายหู แม้จะไม่เป็นที่พอใจใครในขณะนั้นสักเพียงไรก็ตาม ต้องกล้าพูดความจริง

๑๑. **ถือว่าการให้อภัยเป็นคุณธรรมที่สูงกว่าการใช้กำลังและการแก้แค้น** เพราะทั้งการใช้กำลังและการแก้แค้นนั้นเกิดจากความอ่อนแอคนที่แก้แค้นเขาไม่อภัยนั้นคือคนอ่อนแอทั้งนั้นแหละ และความกลัว เกิดจากความอ่อนแอและ

ความกลัว คนที่ไม่กลัวยอมไม่โกรธ ไม่เกลียดและไม่ปองร้ายผู้ใด

๑๒. **มีอาวุธสันติที่มีประสิทธิภาพยิ่ง** มีสันติเป็นอาวุธนะ ฟังให้ตึนะ มีอาวุธสันติที่มีประสิทธิภาพยิ่ง นั่นก็คืออาวุธแห่งสัตยาเคราะห์นี้ของคานธีเขา หรืออารยะขัดขืน ถ้าเราใช้ของเรา ขณะนี้กำลังใช้อยู่ก็คืออารยะขัดขืน (civil disobedience) เราใช้อันนี้เป็นอาวุธแห่งการไม่ใช้ความรุนแรง มีอาตมพละ มีกำลังในตนเอง คือกำลังใช้กำลังทางวิญญาณหรือกำลังใจ มีกำลังใจให้ตี ยอมรับความทุกข์ยากได้ด้วยใจเต็มใจโดยไม่สร้าง ความทุกข์ยากให้แก่ผู้อื่น ยอมรับความทุกข์ยากเสียเอง

๑๔. **มักน้อยสันโดษ** จนด้วยความสมัคใจ คือมีน้อยๆ ด้วยความสมัคใจ ไม่สะสมและจะต้องมีวัตรปฏิบัติทางศาสนาอย่างเคร่งครัด

๑๕. **เน้นคุณค่าของสิ่งจะ ภราดรภาพ** สามีคคิธรรมและความเป็นธรรม

๑๖. **อารักขาจิตวิญญาณ อารักขาเกียรติ**

๑๗. **รักและเมตตาแก่ผู้ที่เกลียดเรา**

๑๘. **ไม่ทิ้งร่องรอยแห่งความเคียดแค้นไว้เบื้องหลัง** แหม จะย้ำเรื่องเคียดแค้นเรื่องแก้แค้นเหลือเกินนะท่านคานธีเนี่ย ไม่ทิ้งร่องรอยแห่งความเคียดแค้นไว้เบื้องหลัง แต่จะทำให้ศัตรูกลายเป็นมิตรได้ในที่สุด

๑๙. **ต่อต้านอารยธรรมที่นิยมวัตถุ**

๒๐. **มีเอกราชและเสรีภาพโดยไม่ใช้กำลัง** มีอิสระ มีเอกราช มีเสรีภาพ โดยไม่ใช้กำลัง มีศรัทธามีเมตตากฎณารักมนุษยทุกรูปทุกนาม ยอมรับอหิงสาเป็นกฎประจำชีวิต มีอหิงสาซึมซาบอยู่ในตัวทุกชุมชน

เป็นอันจบคำที่อาตมาควรกล่าวลงไปแล้ว อาตมาก็ขอแสดงธรรมเท่าที่เวลาให้จำกัด ก็ขอให้ทุกคนฟังธรรมนี้ได้รับประโยชน์อะไรแก่ตนเองบ้าง แม้ไม่มากก็น้อย ก็ขอให้ทุกคนได้รับสวัสดิภาพอันดีงาม ได้รับชัยชนะอันสุดยอดล้วนทุกคนเทอญ

ต่อคำกล่าวหาของทักษิณว่าระบบตุลาการไทยไม่ยุติธรรม รวมทั้งการที่เขายืนยันว่าข้อกล่าวหาต่างๆ ต่อเขา เป็นเรื่องการแก่งัดกันทางการเมืองด้วยนั้น เราควรพิจารณาเห็นได้ต่างๆ ว่าเป็นแค่ความพยายามของเขา ที่จะเตรียมยื่นข้อลี้ภัยทางการเมืองต่อศาลอังกฤษแค่นั้นเอง เพื่อที่ใช้น้ำตาลไอซิ่งโรยแต่งหน้าเค้กก่อนนี้เสียหน่อย เขาก็ได้เพิ่มอีกประเด็นในคำแถลงที่เขียนด้วยลายมือตัวเองด้วยว่า เขากลับจะถูกลอบสังหารหากเขากลับไปเมืองไทย

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน
เผยแพร่

มติชนออนไลน์ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๑

เปิดบทบรรณาธิการ “เฮรัลด์ ตรีบูน” จวก “ทักษิณ” ฉีดวัคซีนให้เมืองไทย กันโรค “คนเดี่ยวครองอำนาจ”

หมายเหตุ : คำแปลบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ ดิ อินเตอร์เนชันแนล เฮรัลด์ ตรีบูน (ไอเอชที) ฉบับประจำวันที ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑ ที่ผ่านมา และปรากฏอยู่ในสิ่งพิมพ์ในเครือเดียวกันนี้อีกบางฉบับในวันเดียวกัน อาทิ บอสตัน โกลบ เป็นต้น

Inoculating Thailand against one-man rule

When the former prime minister of Thailand, Thaksin Shinawatra, flew into London on Sunday night, fleeing indictment and a Monday court date in Bangkok, he illustrated the old saw that the very rich are very different from you and me. Thaksin’s wealth and influence

allowed him to elude corruption charges back home, enjoy an easeful exile as the owner of the Manchester City soccer club, and prepare the way for a claim of political asylum in Britain.

Thaksin's actions as a fugitive from justice merit attention not merely because he is reputed to be the richest man in Thailand or because of his international notoriety. Until he was removed from power in a bloodless coup two years ago, the media magnate presided over a debased version of democracy, a system that preserved the external forms of popular sovereignty but little of its substance.

Thaksin bought his popularity and the support of the rural poor in Thailand. He purchased or intimidated media outlets. He countenanced extra-judicial assassinations as a tool for waging a highly publicized war on drugs while leaving alone the drug lords in neighboring Burma, who are the source of that trade. He provoked popular protest when he sold his family's 49 percent share in the Shin telecommunications company for \$1.9 billion to a Singaporean company and claimed exemption from any capital gains tax. And he is currently fleeing charges that he used his power to secure insider deals on real-estate purchases for family members.

In a self-pitying statement issued from London Monday, Thaksin pretended he could not receive impartial justice from the courts in Thailand.

But his own previous actions belie that claim. Back in Bangkok he had appointed defense lawyers to fight the corruption charges against him, and he recently filed his own lawsuits against critics in those same courts.

Thaksin's allegations about a tainted Thai judiciary and his assertion that the cases against him are political should be seen as transparent attempts to lay the foundation for a claim of political asylum in British courts. To daub a little icing on that cake, he included in his handwritten statement a fear that he could face assassination if he were forced to return to Thailand.

Thaksin ought to be made to answer the charges against him in the Thai courts. A fair and transparent legal process could assure justice in particular corruption cases. It could also inoculate Thailand - and perhaps other countries as well - against the malady of one-man rule by the world's richest media moguls or energy barons.

การที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรีไทย บินมาลอนดอนเมื่อคืนวันอาทิตย์ (๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๑) เพื่อหลบหนีจากการไต่สวนและการรายงานตัวต่อศาลที่กรุงเทพฯ ที่เดิมกำหนดไว้วันจันทร์นั้น เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่พิสูจน์ค่ากล่าวที่ว่า

พวกคนรวยล้นฟ้ามันแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากประชาชนคนธรรมดาอย่างเราๆ ท่านๆ อิทธิพลและอำนาจเงินของทักษิณทำให้เขาสามารถหลบหลีกข้อกล่าวหาคดีคอร์รัปชันที่บ้านเกิด มาลี้ภัยอย่างสำราญใจในฐานะเจ้าของสโมสรฟุตบอลแมนเชสเตอร์ ซิตี้ แล้วก็ยังสามารถเตรียมการปูทางเพื่ออ้างสิทธิขอลี้ภัยการเมืองในอังกฤษได้อีก

เราควรจะต้องจับตามองดูพฤติกรรมของทักษิณในการหลบหนีจากกระบวนการยุติธรรมให้ดี ไม่ใช่เพียงเพราะเหตุผลว่าเขามีชื่อเสียงว่าเป็นคนรวยที่สุดของเมืองไทย หรือเพียงเพราะความเป็นที่รู้จักกระฉ่อนระหว่างประเทศของเขาเท่านั้น มหาเศรษฐีแห่งวงการสื่อมวลชนคนนี้ยังเคยเป็นผู้นำในระบอบประชาธิปไตยที่ถูกทำให้เสื่อมศักดิ์ศรีลงระบอบหนึ่ง ระบอบที่คงรูปแบบเปลือกนอกของประชาธิปไตยที่อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชนไว้ แต่เหลือเนื้อหาสาระแท้จริงของประชาธิปไตยน้อยเต็มที จนกระทั่งถูกเตะออกจากอำนาจในการปฏิบัติที่ไม่เสียเลือดเนื้อเมื่อ ๒ ปีที่แล้วมานี้เอง

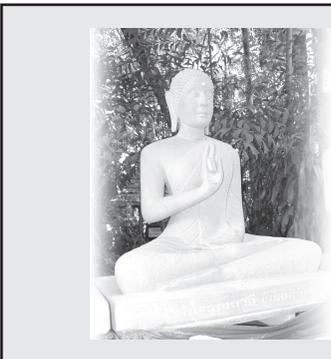
ทักษิณซื้อความนิยมและเสียงสนับสนุนเขาจากคนจนในชนบทไทย เขาไล่ซื้อกิจการสื่อมวลชน หรือไม่กี่ชมชู้สื่อ (ที่ซื้อไม่ได้) เขาสนับสนุนการใช้วิสามานยนโยบายเป็นเครื่องมือในสงครามเอาชนะยาเสพติดที่ได้รับการโฆษณาอย่างครึกโครม แต่กลับปล่อยให้ปัญหายุ่งเกี่ยวกับต้นเหตุแท้จริงของปัญหา คือ บรรดาราชายาเสพติดทั้งหลายในพม่า เขาย้ายให้เกิดการเดินขบวนประท้วงขนาดใหญ่เมื่อชายทรัพย์สินของตระกูลคือหุ้น ๔๙ เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มชินคอร์ปเป็นเงิน ๑.๙ พันล้านดอลลาร์ให้ลิงค์โปร แต่แอบอ้างใช้สิทธิไม่ยอมเสียภาษีใดๆ จากการนี้ และตอนนี้ เขาก็กำลังหนีข้อกล่าวหาที่ว่าเขาใช้อำนาจในทางมิชอบเพื่อให้ได้ข้อมูลภายในมา และเอาไปใช้ประโยชน์ให้คนในครอบครัวเขาไปซื้อที่ดินได้ต่อไป

ในแถลงการณ์ที่คร่ำครวญสงสารตัวเองของเขาที่ส่งจากลอนดอนเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๑) ทักษิณเสแสร้งเสมือนหนึ่งว่าเขาไม่ได้รับความยุติธรรมและความเที่ยงตรงเป็นกลาง จากศาลไทย

แต่พฤติกรรมก่อนๆ ที่ผ่านมาของเขาเองได้แสดงให้เห็นว่าข้อกล่าวหาอย่างดังกล่าวของเขาเป็นเท็จ ย้อนกลับไปเมื่อยังอยู่ที่กรุงเทพฯ เขาได้ตั้งทีมทนายเพื่อต่อสู้คดีคอร์รัปชันและก็ยังได้ยื่นฟ้องร้องคนที่วิพากษ์วิจารณ์ตัวเขาเองในศาลเดียวกันดังกล่าวนั่นเองด้วยเช่นกัน

ต่อคำกล่าวหาของทักษิณว่าระบบตุลาการไทยไม่ยุติธรรม รวมทั้งการที่เขายืนยันว่าข้อกล่าวหาต่างๆ ต่อเขาเป็นเรื่องการแก่งกันทางการเมืองด้วยนั้น เราควรพิจารณาเห็นได้ต่างๆ ว่าเป็นแค่ความพยายามของเขาที่จะเตรียมยื่นขอลี้ภัยทางการเมืองต่อศาลอังกฤษแค่นั้นเอง เพื่อที่ใช้น้ำตาลไอซิ่งโรยแต่งหน้าเค้กก่อนนี้เสียหน่อย เขาก็ได้เพิ่มอีกประเด็นในคำแถลงที่เขียนด้วยลายมือตัวเองด้วยว่าเขากลัวจะถูกลอบสังหารหากเขากลับไปเมืองไทย

ทักษิณควรจะต้องไปรับการไต่สวนข้อกล่าวหาตามกระบวนการยุติธรรมในศาลไทย กระบวนการทางกฎหมายที่เป็นธรรมและโปร่งใสจะเป็นหลักประกันความยุติธรรมได้โดยเฉพาะในกรณีคดีคอร์รัปชัน และยังเป็นการฉีดยาให้เมืองไทย และอาจจะรวมถึงประเทศอื่นๆ ด้วยก็ได้ เพื่อป้องกัน “โรคคนเดียวครองอำนาจ” ไม่ว่าจะเป็นการกุมอำนาจโดยมหาเศรษฐีกิจการสื่อมวลชน หรือมหาเศรษฐีกิจการพลังงานของโลกก็ตาม **☞**

กรรมชั่วที่ทำแล้ว ยังไม่ให้ผลทันทีทันใด
เหมือนนมรีดใหม่ๆ ไม่กลายเป็นนมเปรี้ยวในทันที
แต่มันจะค่อยๆ เฝอผลาญผู้กระทำในภายหลัง
เหมือนไฟไหม้แกลบ

● พุทธวณะ

ยุคผู้นำขาดหลักธรรมสร้างปัญหา

เราจะสังเกตเห็นได้ว่าปัญหาบ้านเมืองมีมาตลอด และจะมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าผู้นำขาดศีลธรรม หรือ ไม่ตั้งอยู่คุณธรรมอันสมควร

ดังปี พ.ศ.๒๕๓๕ ที่เกิดเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ทหารออกมายิงประชาชนที่ออกมาชุมนุม ประท้วงนายกรัฐมนตรี พล.อ.สุจินดา คราประยูร ที่มีแนวคิดที่ว่า **“เสียสัจย์เพื่อชาติ”** ซึ่งต่างจาก คำสอนของพระพุทธเจ้าที่สอนให้คนรักษาสัจย์หรือ มีความซื่อสัตย์ยิ่งชีวิต

มาปี พ.ศ.๒๕๕๑ ก็มีประชาชนนับแสนออกมาประท้วงรัฐบาลที่ได้รับฉายาว่าเป็นรัฐบาล เผด็จการหุ่นเชิดขายชาติ หรือเป็นนอมินีของ อดีตนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร ที่กำลังหนีอาญาแผ่นดินอยู่ในประเทศอังกฤษ พร้อมคุณหญิงพจมาน (ภริยา) ซึ่งนายกรัฐมนตรี ของรัฐบาลชุดนี้ที่ชื่อนายสมักร สุนทรเวช มีแนวคิดในการกระทำของพวกเขาว่า **“ทำดี อภัยภัยกินหัว”** ซึ่งต่างจากคำสอนของพระพุทธเจ้าที่บอกว่า ทำดียอมดี ทำชั่วยอมชั่ว มีกรรมเช่นไร ย่อมได้รับผลเช่นนั้น

จะเห็นได้ว่า ผู้นำที่มีความเห็นที่ว่า **“เสียสัจย์**

เพื่อชาติ” ในยุคก่อน

มายุคนี้ก็มีผู้นำที่มีความเห็นที่ว่า **“ทำดี อภัยภัยกินหัว”**

ความเห็นของผู้นำเช่นนี้เป็นมิฉฉาธิฐิ เป็นผู้นำที่ขาดหลักธรรมยอมทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย มีปัญหามากขึ้นแน่นอน และจะไม่รู้ตัวง่าย ๆ ด้วย เพราะขาดดวงตาแห่งธรรมนั่นเอง

ดูอย่างเรื่อง **“เขาพระวิหาร”** รัฐบาลชุดนี้ รวมทั้งผู้นำรัฐบาลไปรับรองดินแดนเขาพระวิหารว่าเป็นของเขมร คนเขมรเลยดีใจ เลี้ยงฉลองกันใหญ่ ทหารไทยต้องเห็นดเหนียวเพิ่มขึ้นเพราะ รัฐบาลชุดนี้ แต่ผู้นำรัฐบาลก็หาได้รู้ตัวไม่ว่า สร้างปัญหาเพิ่มขึ้นในเรื่องอธิปไตยของชาติ จึงไม่มีการยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น แม้ศาลรัฐธรรมนูญจะชี้มูลความผิดแล้วก็ยังไม่รู้ตัว!

แถมสุดท้าย ความจริงจากปากนายก-รัฐมนตรีก็หลุดออกมาว่าตัวเองยืนอยู่คนละฝ่าย กับประชาชนที่ออกมาชุมนุมประท้วงหรือมีความเห็นต่าง เหมือนเป็นศัตรูกัน นี่แหละคือวิธีคิดที่ขาด **“วุฒิภาวะของผู้นำ” ที่ขาดหลักธรรม ทำให้สร้างปัญหาทางสังคมมากขึ้นเรื่อยๆ** **๓**

เวทีความคิด

• เสกฐิต

การใช้ปัจจัย ๔ อันเป็นเครื่องอุปโภคบริโภค
ด้วยความรู้สึกพอเพียง
จะเป็นคาถามนต์ศักดิ์สิทธิ์
ช่วยให้เราทุกคนพ้นวิกฤติทุกประเภท

เมืองไทยร้อนขึ้น และร้อนขึ้นตามวันเวลาที่มีการ
เปลี่ยนแปลงคณะรัฐมนตรี การเข้ารับงานใหม่
ของคณะรัฐมนตรีชุดใหม่ เรื่องที่จะนำเข้าสู่สภา
เพื่อพิจารณาแก้ไขจัดการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบุคคล
เรื่องสภาพสังคม เรื่องราวที่ทำให้ประชาชน
เดือดร้อน ก็ล้วนรวมลงในหลุมดำเดียวกันนี้

ล่าสุดก็เรื่องการคิดแก้ไขรัฐธรรมนูญ ผู้สนใจ
ติดตามรายละเอียดจากหนังสือพิมพ์ได้ ซึ่งแน่นอน
ว่าจะมีการโต้ตอบ ตอบโต้ โต้เถียง เถียงโต้ ฯลฯ
อีกหลายประเด็น ตามประสาบ้านเมืองที่ปกครอง
ระบอบประชาธิปไตย ยิ่งยุคนี้เป็นยุคที่มีผู้
ปกครองก็ได้แก่ พอๆ กับผู้รู้ที่ไต่ยอด แม้แต่คน
หูหนวก ตาบอดก็ยังไม่ตกข่าว

คนเขาจะแยะอยู่แล้ว

ข้าก็ยังไม่อยู่นั่นแหละ

สภาพของสังคมไทยน่าจะเข้ารอบของการ
เริ่มต้นภาวะ “ข้าวยาก (แพง) น้ำมันแพง ขาด
แรง (คนทำงาน)” มีข่าวโจรปล้นตัดตรงข้าวที่สุก
แล้วในท้องนา จนกระทั่งชาวนาแถบจังหวัดสิงห์
บุรีต้องออกไปนอนเฝ้า

ประโยคที่เคยได้ยินในพระไตรปิฎกกล่าวไว้ว่า
“ข้าวคือทรัพย์ของชาวนา” ก็จะได้เห็นเป็น
รูปธรรมชัดเจนกันในยุคนี้ละ ความไม่เชื่อของ
คนหลายๆ คนในความศักดิ์สิทธิ์และความเป็น

อัจฉริยะที่บันทึกไว้ในคัมภีร์เก่าแก่นี้ จะมีหลายๆ เรื่องที่คนต้องจำนน ตามประสาของคนยุควัตถุนิยมจัด ที่ต้องเจอกันแจ้งๆ

ไม่จั้นแล้วกวีผู้มีชื่อคงไม่รำพึงไว้ว่า

“เพชรในหินมีคนไปค้นขุด

เพราะมนุษย์รักงามตามวิสัย

เม็ดมุกดาใต้สมุทรสุดลึกไกล

คนฝ่าภัยค้นหาในสาคร

ขึ้นชื่อว่าของดีอยู่ที่ไหน

คนย่อมนไปเสาะแสวงแหล่งซุกซ่อน

พุทธธรรมยอดยิ่งสิ่งสุนทร

ชนนิกรจึงไฝ่หามาดับทุกข์”

เนื้อความในไตรปิฎกใช้จะบอกถึงวิธีดับทุกข์อย่างเดียวไม่ ข้อใหญ่ใจความที่สำคัญยิ่งกว่าคือบอกถึงเหตุแห่งการเกิดของทุกข์นั้นด้วยทีเดียว มีทั้งการกัน การแก้ การกลับ การเกิดไว้หมดทุกประตู นอกเสียจากใครๆ ผู้ใดจะไม่รู้ ไม่มีปัญญานำมาใช้จริงๆ เท่านั้น

ยิ่งที่เป็น “พุทธทำนาย” ด้วยแล้ว ยิ่งถูกต้องตรงเป๋ามาอยู่กับเหตุการณ์ปัจจุบัน ปี ๒๕๕๑ นั้นเที่ยว พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงสุบินว่า “ได้เห็นโคอุสุภ (วัวตัวผู้) คือวัวสีดำทะมึน ๔ ตัว รังมาจากทิศทั้ง ๔ รังคารามเข้าใส่กันเหมือนฟ้าจะถล่ม เหมือนกับจะชนกัน แต่แล้วก็ไม่ชนกลับหนีหายจากกันไป”

พระพุทธองค์ทรงอธิบายทำนายไว้ว่า

“โปรดอภิปราย ทายว่า ฤดูฝน

เมฆหมอกบน มีดมืด ทุกทิศลัว

ดังจะปราย สายพิรุณ ชุ่นเขียวมัว

พายุพัด กัดถล่ม ละลายไป

จะลำบาก ยากใจ แก่ไพร่พล

ด้วยฟ้าฝน ไม่ตกมา ในนาไร่

ทั้งต้นข้าว เต้าแดง เทียวแห้งไป

อีกผลไม้ ม่วงปราง จะบางเบา

เกิดข้าวยาก หมากแพง ทุกแหล่งหล้า

เหล่าประชา แค้นคับ ลงอับเฉา

ด้วยมนตรี มีโมหา ปัญญาเยาว์

ลำเอียงเอา อามิส ไม่คิดธรรม”

ช่างตรงกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในปัจจุบันจริงๆ คำทำนายจากโหราจารย์ในวารสารสงกรานต์ ที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๑ ขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๕ พิเคราะห์จากนางสงกรานต์ตามข่าวบอกว่าพายุจากภัยแล้งหรือภาวะโลกร้อนจะทำให้อากาศฤดูกาลผันผวน โดยเฉพาะพายุฝน ก่อนจะถึงวันสงกรานต์ช่วงกลางเดือนมีนาคม จนกระทั่งจะปลายเดือนมีนาคมแล้ว บางจังหวัดทางภาคอีสานโดนพายุบ้านเรือนพังทลาย ไม่มีความแน่นอนเกี่ยวกับภูมิอากาศมาโดยตลอด ราคาข้าวกำลังพุ่งรวดเร็วเข้าหลักหมื่นเท่ากับทองคำแล้วนั้น

มองในอีกมุมหนึ่งก็ตีเหมือนกัน ที่เราอาจหยิบยกสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กันนี้มายืนยันความเท่าเทียมกันของสิ่งจำเป็น และสิ่งฟุ่มเฟือยระหว่างข้าวที่ต้องกิน เพื่อยังชีวิต กับทองคำที่นำมาประดับเพียงเพื่ออวดโชว์ความร่ำรวย หากจะต้องเลือกระหว่างสองสิ่ง ผู้อ่านก็คงจะตอบได้

พุทธทำนายอีกข้อหนึ่ง ลองระลึกนำมาเทียบเคียงกันบ้างเถอะในข้อที่ว่า

“ความฝันเรื่องที่สี ลูกวัวที่ไม่มีเขา

อายุยังอ่อนเยาว์

สะเปะสะปะเซ่อ

เสียวรอยย่อยยับใหญ่

ทรงอธิบายว่า

บัณฑิตมีชำนานู

จะสร้างความเสียหาย

ความรู้กำมะลอ

ถูกลากเอามาเทียบไถ

สะบัดเปลอเตลิดไป

ไม่ถึงวัยควรใช้งาน

ถึงอนาคตกาล

ประสบการณ์ไม่เพียงพอ

อันตรายจริงเชี่ยวชาญ

จะขึ้นวอคคิดการโต...”

เฉลยต่อความนี้ว่า

“สีฝันว่าโคใหญ่เคยไถนา

ไม่นำพาล่อยปละละสถาน

เอาลูกโคเทียมไถเข้าไถการ

ไม่เคยงานเสียวรอยย่อยยับไป

มันเดินแตกแยกข้ามคตันทนาหนี

พระโปรดพุทธบรรหารว่านานไป

นเรศให้ท้าวพระยาทุกธานี
จะคบคนพาลาปัญญาหยาบ
บ้ำบาบหนุ่มคะนองให้ครองที่
นับถือว่าชื่อสุจริตความคิดดี
ได้ท่วงทีพวกอุทามก็ลามลวน
ถึงได้เป็นเสนาปรีชาความ
ทำวู่วามตามคักดีแล้วหักทวน
ชอบหรือผิดมิได้คิดที่ข้อควร
เอาแต่ส่วนลินบนคนเข็ญใจ”

ก็เพราะว่า

“บัณฑิตรู้รอบระบอบบรรพ
ไม่ได้รับตำแหน่งสูงแห่งที่
อีกปวงปราชญ์ชาญฉลาดสามารถดี
มียอมพลีตั้งให้เป็นใหญ่ตาม
กลับไปคัดคนหนุ่มสุขุมน้อย
ปัญญาด้อยดื้อบ่าทั้งหยาบหยาม
มายกย่องครองยศเสียดงตาม
ตำแหน่งนามหัวหน้าบัญชางาน
จึงเผยพิษกักข้อชี้ฉ้อราษฎ์
แล้วอุกอาจบังหลวงล่อลวงผลหลาย
กอบโกยโกงว่านวงศ์เป็นองค์การ
นำสงสารสาธุชนต้องจนใจ
ทุกกระทรวงทบวงกรมแสนขมขื่น
กินกันดินดกแพ้วสุดแก้ไข
ความเสื่อมทรามลามกลัวยู่ทั่วไป
เหมือนคนใช้โคเบลีเยวเคียวเข็ญงาน”

ยังมีข้อความที่สื่อบอกหน้าใจยิ่งกว่านี้อีกคือ...

“ความฝันข้อที่ ๕ คนเลี้ยงม้าป้อนหญ้าให้
ตัวเดียวสองปากใหญ่ ป้อนเท่าไรไม่รู้พอ
ตรัสทายในกายหน้า ชาวประชาจะทุกข์ท้อ
เหนียวยากระย่นย่อ ต้องงอนง้อต่อเหล่าพาล
เป็นความคิดใด วินิจฉัยในโรงศาล
ทนาย ตุลาการ โลกริอ่านกินลินบน
ต้องป้อนทั้งสองฝ่าย จึงคลี่คลายสัมฤทธิ์ผล
เป็นกรรมของปวงชน ทนทรमानนานนับปี”

ซ้ำอีกที เอาให้ชัดแจ้งกระจ่างเลย

“ห้าฝันว่าม้านั้นมีสองปาก
เห็นหญ้าอยากปากอ้าน้ำลายไหล
จนหญิงชายป้อนให้จนอ่อนใจ
ทายว่าภัยจากตุลาที่ว่าความ
ทำนองว่าข้าจะช่วยเจรจา
แนะทางวางทำน่าเกรงขาม
แต่มีจริตความคิดทราม
พยายามทำว่าตนรู้ต้นปลาย
เข้ามาช่วยแกล้งทำให้กำกวม
จะรวบรวมกันกินทั้งสองฝ่าย
ออกหน้าทำท่าเกลียดเบียดบาย
แนะให้ทำยทั้งโจทท์และจำเลย
กินพลาญทำข่มด้วยลมลวง
เหนียวหน่วงถามตังแล้วนิ่งเฉย
บ้ำบอาคัยใช้การจนนานเลย
ความก็เกยแห้วร้างอยู่ค้ำปี”

กรณีโยกย้ายข้าราชการจากคำสั่งรัฐมนตรี
ต่างๆ ๔-๕ หน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็
กระทรวงยุติธรรม กระทรวงสาธารณสุข
กระทรวงมหาดไทย ฯลฯ ข้าราชการวิพากษ์
วิจารณ์เจ้ากระทรวงไม่ว่าตัวรัฐมนตรี หรือ
รัฐมนตรีช่วยกระทรวงต่างๆ เหล่านี้ถูกลงประจำ
วันติดต่อกันมาเป็นระยะๆ ก็ใช่จะเป็นสิ่งประหลาด
จนไม่น่าจะบ่นให้เปลืองน้ำลายไปเปล่าตายในเมื่อ...

“สิบสาม ตามสุบิน ฤฟ้าดินผินแปรเปลี่ยน

ศิลาสูงท่วมเศียร	ล่องวนเวียนกลางสาคร
องค์พระชินมาร	ทรงวิจารณ์แจจแสงสอน
ภายหน้าพิงสังวร	โลกจะร้อนด้วยบนทราม,
พวกนี้จะมียศ	ยิ่งปรากฏคนคร้ามขาม
ลอยเพื่อองกระเดื่องนาม	ลิ่งดิงามจะถอยจม
เป็นตามธรรมดา	อวิชชามาทับถม
รู้ทันมิต้องตรม	ฤทัยข่มด้วยแรงธรรม”

จากความฝันของพระเจ้าปเสนทิโกศล แต่
เป็นความจริงของเมืองไทยปี ๒๕๕๑ ที่ว่า

“สิบสามฝันเห็นศิลาอ่อนนุ่มลอยน้ำ
ประหลาดล้ำหลากใจที่ในฝัน
พระทรงญาณบรรหารให้เห็นพลัน
ภยันานนั้นผู้มีศักดิ์จะรักพาล
จะยกย่องหมู่ทรชาติอันต่ำช้า
เป็นเอกอัครเสนาในสถาน
ให้ยศศักดิ์สืบสายเป็นนายการ
ได้ท่วงทีพวักพาลสำราญใจ”

พระเจ้าปเสนทิโกศลสุบินไปว่า

“ได้เห็นหงส์สีทอง ซึ่งเป็นสัตว์ชั้นสูง ต้อง
มาคบค่านบนอบกับกาดำ ซึ่งเป็นสัตว์ไม่มีสกุล
เป็นสัตว์ชั้นต่ำ” เป็นข้อที่ ๑๕

“สิบห้าฝันว่าพระยาเหมมราชา

เข้าปนในฝูงกานำฉน
น้อมเคารพบนอบแล้วมอบตน
เข้าระคนคบค้ำกับกาพาล
องค์สมเด็จพระโอม
จึงเผยพุทธวาทที่มีบรรหาร
ว่าผู้มีตระกูลนั้นจะบันดาล
พวักพาลจะยำยี้ผู้ปรีชา
สันดานทาสชาติร้ายจะได้ดี
จะข่มขี้ผู้มีวงศ์เผ่าพงศ์
คนผู้ปราชญ์จะหลักตัวกลัววาท
พวักพาลจะได้ที่ไม่มีอาย”

ชาวพุทธผู้สนใจติดตามศึกษาพุทธธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดา น่าจะมีความรู้เรื่องเลวร้ายที่จะต้องอุปติขึ้นในทำนองนี้ก่อนหน้าด้วยซ้ำหากไม่มัวแต่ไปเสพสุขสนุกสนานกับอบายมุขความเลวต่ำต่างๆที่เป็นโลกียสุขทางเนื้อหนังการตระเตรียมที่ฟังทางใจคงไม่เข้าไปในทำนอง“ปวดอุจจาระ แล้วค่อยสร้างห้องสุขา” เหมือนกับคนที่จะเรียกร้องหาให้ “พระช่วย” ก็ต่อเมื่อ “ธาตุ ๔ จะแตกดับ” แล้วนั่นเอง

พระพุทธองค์ตรัสกับภิกษุผู้ตั้งใจปฏิบัติตนให้พ้นจากวัฏสงสารนี้ว่า “ดูกร ภิกษุทั้งหลาย การครองเรือนเป็นเรื่องยาก เรือนที่ครองไม่ดี

ย่อมก่อทุกข์ให้มากหลาย การอยู่ร่วมกับคนพาล เป็นความทุกข์อย่างยิ่ง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ลาก และยศนั้นเป็นเหยื่อของโลกที่น้อยคนนักจะสละ และวางได้ จึงแย่งลาก แย่งยศกันอยู่เสมอ เหมือนปลาที่แย่งเหยื่อกันกิน แต่หารู้ไม่ว่าเหยื่อนั้นมีเบ็ดเกี่ยวอยู่ด้วย หรือเหมือนไก่ที่แย่งไล่เดือนจิกตีกัน ทำลายกันจนพินาศกันไปทั้งสองฝ่าย นำสังเวทผลลิตยิ่งนัก

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อรากยังมั่นคง แม้ต้นไม้จะถูกตัดแล้ว มันก็สามารถขึ้นได้อีก” ฉนั้นเดียวกันเมื่อบุคคลยังไม่ถอนต้นหนูลัยขึ้นเสีย จากดวงจิต ความทุกข์ก็เกิดขึ้นอีกแน่ๆ

คนที่เคยผ่านสงครามโลกครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ มาแล้ว หรือ เคยผ่านเรื่องการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของประเทศเขมรมาแล้ว เคยผ่านเรื่องสงครามเวียดนามมาแล้ว เคยผ่านสงครามก่อการร้ายต่างๆ ทั่วโลกมาแล้ว ไม่ฉุฉุใจคิด ไม่ชนพองสยองเกล้าในผลของบาปกรรมเหล่านี้กันบ้างหรือ?

แม้แต่ยามไปดูแสง สี เสียงสะท้อนประวัติศาสตร์ยามเสียดกรูของชาวสยามเอง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ต่างพรั่นพรอนน้ำตาไหล แต่โดนกลับทำกรรมช่วยกันก่อ ร่างประวัติศาสตร์ให้เข้าสู่รอยเดิม คือซ้ำเติมความทุกข์ยากให้แก่ประชาชน แทนที่จะหันมาพยายามชดใช้คำมั่นสัญญาก่อนขอเข้ามาเป็นรัฐบาลว่าจะ “มาแก้ไขความทุกข์ยาก” ให้เขา แต่เมื่อเข้ามาเป็นรัฐบาลแล้ว ก็ยังคงเหยียบรอยเดิมตามแนวคนโฉด มาแก้ไขทุกข์ให้แก่ตัวเองเป็นส่วนใหญ่ ส่วนทุกข์ของพลเมืองไทยที่ให้คะแนนเสียงเลือกให้มาได้ตำแหน่งยศนั้นหายไปกับสายลมหลังวันเลือกตั้งเสร็จสิ้นแล้ว

“โอ้วว่าคนที่มีชีวิต
ช่างไม่คิดว่ามีไว้ทำไมหนอ
มีเพื่อหาความสนุกสุขให้พอ
หรือเพื่อก่อเวรกรรมนำทุกข์ทวี
มองจุดหมายปลายทางข้างหน้าเกิด

สิ่งประเสริฐควรจะมีได้ในวิถี
คือความว่างเหนือทุกข์สุขโลกีย์
เกิดทั้งที่อย่าให้พลาดโอกาสเลย”

คนเขาจะแยะอยู่แล้ว แต่ผู้ปกครองหลายๆ
คน หลากๆ ตำแหน่ง หลากๆ กระทรวง ยังคง
คิดว่าข้าฯ แ่นอนั้นแหละ ทั้งๆ ที่ “สงคราม
กลางเมือง” สืบเนื่องจากเหตุ

“เสนาฯ อาเพศ ชัดแย้งย่ำยี
สองฝ่ายเทียมฮัก ทำศึกราวี
ตอบโต้ต่อตี กลียุคเลือดนอง
ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์ฐานรุกรตน
สองฝ่ายขี้ปับ ด้วยกรรมนำสนอง
อาฆาตมาดร้าย มุ่งหมายเวรจอง
ทุกข์ทนม่นหมอง ชั่วนาตาปี”

อย่าได้แต่ทะเยอทะยาน อย่าได้แต่หลง
ประมาณตนไว้สูง เพราะว่า

“ความประมาทปล่อยใจให้หลงเหลือ
มัวระเริงชีวิตอาจบิดผัน
ผู้ชนะกลับแพ้แก้ไม่ทัน
ผู้แพ้นั้นกลับพิชิตนำคิดนะ”

การใช้ปัจจัย ๔ อันเป็นเครื่องอุปโภคบริโภค
ด้วยความรู้สึกพอเพียง จะเป็นคาถามนต์ศักดิ์
สิทธิ์ช่วยให้เราทุกคนพ้นวิฤติทุกประเภท อย่า
ได้เมิน หรือมัวแต่จะไฝหาคความช่วยเหลือจาก
คนอื่น จากสิ่งอื่น จากนโยบายอื่น ฯลฯ

หากข้าวแพงก็กินของถูกกว่าข้าวแทน
หรือกินข้าวให้น้อยลง
หากเสื้อผ้าแพงก็ไม่ต้องซื้อใหม่
หัดซ่อมแซมตัวเก่าที่ใช้อยู่ให้สะอาดคงทน
หากที่อยู่แพงก็ไม่ต้องต่อเติมสร้างอีก
ใช้ประโยค “คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก” มา
ทดแทน

หากยารักษาโรคแพงก็ต้องรู้จักการกินการอยู่
การทำกรงานอาชีพ การเกี้ยวข้องกับสิ่งอื่นๆ
รอบตัวอย่างระมัดระวัง รู้เท่าทันเสมอๆ

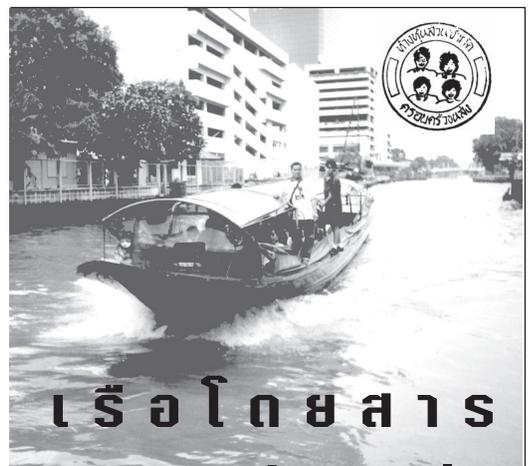
ของภายนอก ของนอกร่างกายจะแยะจะลึกลับแค่ไหน
หากฝึกใจไว้ไม่ให้อ่อนไหวไปกับความแยะๆ เหล่า

นั้นที่มารุมเร้า เราก็จะรอดพ้นไม่แยะตาม....(เขา)
ใครจะแนล็กแคไหนในเรื่องใด หากเราฝึกใจ
เราได้แนจริงแล้ว เราก็จะแนแนไม่แยะกับใคร

เพราะ “น้ำลึกยังหยั่งถึง
ใจลึกซึ่งสุดหยั่งยล
ลองหยั่งซึ่งใจตน
ให้รู้ก่อนสอนใครใคร่”

มาเถิดชนทั้งหลาย จงมาทางนี้...
“ทางประทีปส่องสว่างให้เห็นหน
เป็นทางที่คนต้องชวนชวย
เป็นทางของผู้พ้นความเกิด ตาย
ทางที่ปลายคือนิพพานพ้นพาลกล”

การพยายามฝึกหัดปฏิบัติตามทางสัมมา-
อริยมรรคนี้ ย่อมเป็นที่หวังได้ยิ่งกว่าทางที่
นักลงทุนหวังโลกีย์สุขพาให้เหลือหลง ทั้งๆ ที่
“คนเขาจะแยะอยู่แล้ว ข้าก็ขี้แ่นอนั้นแหละ”
จริงๆ นะจะบอกให้ !!! ๒

เรือโดยสาร

ครอบครัวขนส่ง

วัดศรีบุญเรือง ๓๖ ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ

บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด

โทร.๐-๒๓๗๕-๒๓๖๘, ๐-๒๓๗๕-๘๘๘๐

๐-๒๓๗๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์๐-๒๓๗๕-๙๘๘๙

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย

● ฟ้าสาาง

(ต่อจากฉบับที่ ๒๑๗)

กลิ้นอายความรักยังคงกรุ่นหอมต้อนรับวันสำคัญ ๑๒ สิงหาคม **วันแม่แห่งชาติ** ฉันทวนระลึกถึงวันนี้ใน ๖ ปีที่ผ่านมาท่ามกลางความชื่นมื่นของบรรยากาศที่อบอุ่นด้วยใบหน้าเปี่ยมสุขของบรรดาแม่ลูกที่มาร่วมงาน เรามีการจัดละครการแสดง กิจกรรมมากมายให้ทุกคนได้ร่วมแสดงความรักที่มีต่อแม่

ฉันร่วมกิจกรรมแทบทุกปี ไม่ว่าจะเป็นการเขียนเรียงความ กลอน วาดรูป แต่ที่ภูมิใจที่สุดคงจะเป็นผู้กำกับละครเวทีที่ได้เขียนบทด้วยตัวเองในตอนที่ฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เรื่อง **“รักนี้ชั่วนิรันดร์”** เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความไม่รู้จักรักพอใจในสิ่งที่ตนมี ลูกมีแม่เจ้าระเบียบ จู้จี้ขี้นกก็นิกอยากได้ “แม่” ที่แสนใจดี ให้อิสระ ตามใจลูกทุกอย่างแทนแม่ของตน แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่า “แม่” ของเรานั้นแหละคือบุคคลวิเศษสุด และเป็นคนเดียวในโลกหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว

ตอน

● นักเรียนสัมมาสิกขาภูผาฟ้า น้ำ ร่วมศึกษาประชาธิปไตย ที่ม.ขอนแก่น

เรียงความฉบับสุดท้าย

ในงานวันแม่หลายคนไม่มี “แม่” มาร่วมงานฉันเป็นหนึ่งในนั้นที่ไม่เคยเห็นหน้า “แม่” เลยในวันแม่ ๖ ปีที่ผ่านมา ช่วงเป็นเด็กนักเรียนชั้นม.ต้นฉันก็น้อยใจที่ไม่มี “แม่” เหมือนคนอื่น แต่ในระยะเวลาทุกๆ ปีที่ผ่านมา จาก ๑ เป็น ๒ เป็น ๓,๔,๕, และ ๖ ปี ได้ช่วยให้ฉันเรียนรู้ที่จะอยู่กับ

“เวลาไม่อาจไหลย้อนกลับ
เหมือนสายน้ำไม่อาจไหลย้อนคืน”

ข้อความคั่นหูที่ได้ยิน
เหมือนซ้ำเติมหัวใจตัวเอง
แต่ก็เตือนสติได้เป็นอย่างดี
ไม่ให้เราจมปลัก ลุ่มหลงอยู่กับอดีตที่ฝังใจ

ความเป็นจริง และบ่มเพาะให้หัวใจดวงนี้แข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ

ฉันเขียนเรียงความถึงแม่ทุกปียกเว้นปีเดียวที่เป็นผู้กำกับละครเวทีที่ต้องทำงานหนักมาก จึงไม่มีเวลาเขียนในปีนั้น แต่ครั้งนี้คงเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้มีโอกาสเขียนถึง “แม่” ที่ถึงแม่เราจะไม่ได้อยู่ด้วยกันก็ตาม แต่ฉันก็ยังรัก “แม่” ไม่เคยเปลี่ยนในเรียงความครั้งนี้ที่เป็น “เรียงความฉบับสุดท้าย”

ที่ว่านี้เป็นฉบับสุดท้ายเพราะฉันยังไม่รู้เลยว่าในวันนี้อของปีหน้าฉันจะยังอยู่ ณ ที่ใด คงจบการศึกษาจากที่นี่ไปแล้ว และไม่รู้ว่าจะได้มีโอกาสดีๆ ถ่ายทอดความรู้สึกผ่านตัวอักษรเหล่านี้อีกเมื่อไหร่... แต่มันจะเป็นเรียงความฉบับสุดท้ายที่ฉันตั้งใจเขียนมากที่สุด ถึงแม้ “แม่” จะไม่ได้รับรู้ก็ตาม

เรียงความของฉันอาจเคยชนะการประกวดแทบทุกปี เรียงความที่เคยทำให้ “แม่” ของคนอื่นน้ำตาร่วงหลายครั้ง เรียงความที่ใครๆ ชื่นชมและประทับใจมาเสมอ แต่จะมีประโยชน์อะไรเล่าเมื่อผู้มีบทบาทสำคัญที่สุดในเรียงความของฉันยังไม่เคยแม้แต่สักครั้งที่จะได้รับรู้ ได้เข้าใจ แม้เพียงเศษเสี้ยวของตัวอักษร ของความรู้สึกที่ฉันได้ถ่ายทอดออกมาตลอดระยะเวลาวันแม่ใน ๖ ปีที่ผ่านมา....

ความทรงจำครั้งสุดท้ายของฉันกับแม่ได้ปิดตัวลงเมื่อไหร่กันนะ ฉันจำครั้งสุดท้ายที่เห็นหน้า “แม่” ไม่ได้เลย ระยะเวลาดีๆ เหล่านั้นพรากจากฉันไปแสนนาน นานจนบางครั้งตัวเองก็ลืมไปว่ายังเคยมีความทรงจำที่แสนดีกับเขาด้วยเหมือนกัน

วิถีชีวิตของฉันกับแม่เหมือนเส้นขนาน แต่ในเส้นขนานที่ทอดยาวคู่กันไปในั้น ก็ยังถูกเชื่อมโยงไว้ด้วยเส้นด้ายเล็กๆ ที่หลายคนบอกกับฉันว่าเป็นสายใยแห่งความผูกพันที่เหนียวแน่น ดัดอย่างไร ก็จะไม่มีการขาด ฉันเติบโตขึ้นทุกวันพร้อมกับระยะเวลาที่ห่างจากอดีตขึ้นเรื่อยๆ ปัจจุบันกำลังนำพาฉันไปสู่อนาคต ฉันต้องโตเป็นผู้ใหญ่และทิ้งเงาของเด็กผู้หญิงมีปัญหา อ่อนแอ ชี้แจง คนนั้น

ไว้เบื้องหลัง แต่ในขณะที่เดียวกันที่กาลเวลาได้ผันแปรนำพาฉันไปสู่วันข้างหน้า มีหลายสิ่งหลายอย่างถ้าโถมเข้ามาในชีวิตมากมายเพื่อฝึกฝนกล่อมเกลาและรองรับการเติบโตไปสู่ผู้บรรลุนิติภาวะในอนาคต

มีคำถามผุดขึ้นมาในใจบ่อยครั้งว่า “ฉันจะโตเป็นผู้ใหญ่ได้อย่างไร?” เมื่อตัวตนยังไม่หลุดจากภาพเงาในอดีต เด็กผู้หญิงคนนั้นที่เคยโหยหาความรัก ความอบอุ่นจากพ่อแม่ ยังมาย้ำเตือนฉันอยู่ทุกวี่วัน ตามมาด้วยการเรียกร้อง เอาแต่ใจที่ยังมาหลอกหลอนอย่างไม่ลดละ

“ฉันจะเป็นผู้ใหญ่ได้อย่างไร?” ในเมื่อหัวใจมันยังร้องหา เพื่อฝันถึงสิ่งที่เป็นไปได้ ถึงสิ่งที่จากไปแล้วและจะไม่มีวันย้อนกลับคืนมาอีก นำเสียดายเวลา ๙ ปีอันแสนดีของฉันที่ตอนนั้นยังมี “แม่” ให้กอด ให้บอกรัก ให้กตัญญู แต่ฉันชะล่าใจไปที่จะฉวยโอกาสนั้นไว้ในการทำความดี และทะนุถนอมมันไว้ให้คุ้มค่า เน้นนานที่สุด

“เวลาไม่อาจไหลย้อนกลับ เหมือนสายน้ำไม่อาจไหลย้อนคืน” ข้อความคั่นหูที่ได้ยินเหมือนซ้ำเติมหัวใจตัวเอง แต่ก็เตือนสติได้เป็นอย่างดี ไม่ให้เราจมปลัก ลุ่มหลงอยู่กับอดีตที่ฝังใจ ทุกก้าวของการเติบโตจากเด็กสู่ปัจจุบันของฉันอาจไม่ได้สวยงามนัก

ฉันไม่ได้มี “แม่” คอยเป็นเพื่อนเดินร่วมทาง ช่วยประคับประคองในยามเจอพายุร้าย

ฉันไม่ได้มี “แม่” เป็นที่ปรึกษา ที่พักพิงยามหัวใจอ่อนล้า

ฉันไม่ได้มี “แม่” คอยบอก สั่งสอนความเป็นกุลสตรี งานบ้านงานเรือน หรือแม้กระทั่งสอนให้เป็นคนดี

ฉันไม่ได้มี “แม่” คอยปลุกให้ตื่นในตอนเช้า และกล่อมนอนในยามค่ำคืนเหมือนเด็กทั่วไป

แต่ฉันมี “แม่” ที่สอนให้เข้มแข็ง แข็งแกร่ง อดทนต่อปัญหาที่เข้ามาถาโถม และฝ่าฟัน ยืนหยัดด้วย ๒ กำลังขาของตน

ค่าของการเดินทางวันนี้จึงมีประสบการณ์

มากมายเป็นตัวผลักดันให้ฉันได้เรียนรู้ที่จะเติบโตอย่างมีเกราะป้องกันชีวิต ฉันอาจจะสร้างเกราะป้องกันตัวเองขึ้นมามากมาย จนบางทีก็ลืมไปเลย ว่า ตัวตนของตัวเองเป็นอย่างไร? เพื่อกลบซ่อนความอ่อนแอสุดๆ ไว้ภายในไม่ให้ใครหรือแม้กระทั่งตัวเองรู้

ฉันเคยพยายามหลอกตัวเองมาตลอดว่า ตัวเองเข้มแข็งพอที่จะเดินเพียงลำพัง แต่ก็خالันทุกทีที่มองไปเห็นคนอื่นมีพ่อแม่คอยเป็นเพื่อนร่วมทาง พยุงช่วยเหลือ แต่ตัวเรามองไปไม่เห็นใครเลย.....แม่สักคน

ถึงวันนี้ ๖ ปีแล้ว...

กับชีวิตการเติบโตภายใต้รั้วสัมมาสิกขา

ฉันมีพ่อแม่มากมายที่ช่วยทดแทนในสิ่งที่สูญเสียไป

คอยเป็นเพื่อนร่วมทางประคับประคอง ดูแลเอาใจใส่

ให้กำลังใจให้ฉันก้าวยืนหยัดต่อไปสู่ทางที่ดี

ฉันไม่ต้องก้าวต่อไปเพียงลำพังอีกแล้ว

แม่หลายคนที่นี่สอนให้ฉันเป็นกุลสตรี ทำงานบ้านงานเรือนเป็น สอนให้ฉันรู้จักคิดและแก้ปัญหาอย่างชาญฉลาดเมื่อเจออุปสรรค ให้ฉันได้เติบโตและคอยช่วยบ่มเพาะเด็กผู้หญิงอ่อนแอ ซ้ำแฉ คนนั้นให้แข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ จนฉันก้าวเดินมาได้เกือบถึงยอดภูในวันนี้ เส้นชัยในการศึกษาระดับหนึ่งอาจอยู่ใกล้แค่เอื้อม แต่ในทางเดินชีวิตแล้ว ฉันเพิ่งก้าวเดินมาได้เพียงคืบเดียวเท่านั้นเอง

ตอนนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่าโตเป็นผู้ใหญ่จริงๆ เมื่อไร!.. แต่อย่างน้อยวันนี้พ่อแม่ที่นี้ก็ได้สอนฉันให้รู้จักตัวเอง ยอมรับในความเป็นจริงของชีวิต เชื่อใน “กรรม” ในคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเราจะสามารถแก้ไขมันได้ อาจจะไม่แนนนาน แต่วันนี้ฉันก็ได้พยายามแล้วที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง และมีความสุขกับทุกก้าวอย่างของชีวิตที่ได้พัฒนาตัวเอง แม้จะเพียงเศษเสี้ยวเดียวก็ตาม....

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

กระบวนการทัศน์ใหม่ของการพัฒนา และแก้ปัญหาความยากจน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(กรณีศึกษาในกลุ่มบริษัทของชาวอโศกในประเทศไทย)

๑. กระบวนการทัศน์ใหม่ของการแก้ปัญหาความยากจน

การแก้ปัญหาความยากจนเป็นเป้าหมายสำคัญของประเทศต่างๆ ทั่วโลก รวมทั้งเป็นเป้าหมายตาม MDGs (millennium development goals) ขององค์การสหประชาชาติด้วย

รัฐบาลชุดที่แล้วของประเทศไทยได้กำหนดให้เรื่องการแก้ไขปัญหาความยากจนเป็นหนึ่งใน

วาระสำคัญแห่งชาติ และใช้วิธีรณรงค์ให้คนไทยที่คิดว่าตนเองยากจนมาขึ้นทะเบียนคนจน ขณะเดียวกันก็กำหนดนิยามความหมายของการเป็นคนจนด้วยการใช้รายได้ที่ต่ำกว่าเส้นแบ่งความยากจนเป็นเกณฑ์พิจารณา กล่าวคือถือว่าครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำกว่า 20,000 บาท/ปี เป็นกลุ่ม

คนยากจนที่รัฐบาลต้องเข้าไปดูแลช่วยเหลือเป็นพิเศษ จากนั้นอาศัย

กระบวนการล้มล้างเป็นเครื่องคัดกรองคนที่มาลงทะเบียนคนจน ให้เหลือเฉพาะกลุ่มคนที่เข้าข่ายเป็นคนยากจนตามนิยามความหมายนี้ เพื่อรับการช่วยเหลือตามโครงการแก้ไขปัญหาความยากจนต่างๆ ที่รัฐบาลจัดให้

แน่นอนว่าคงไม่มีรัฐบาลของประเทศไหนในโลกสามารถช่วยให้ประชาชนทุกคนมีรายได้สูงถึงระดับที่แต่ละคนพึงพอใจ ฉะนั้นจึงต้องกำหนดเกณฑ์รายได้ขั้นต่ำที่สุดไว้ โดยถือว่าเฉพาะคนที่มีรายได้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่จะสามารถพึ่งพาตัวเองได้คือกลุ่มเป้าหมายซึ่งรัฐบาลมีหน้าที่ต้องเข้าไปดูแลช่วยเหลือเป็นพิเศษ

ขณะเดียวกันสำหรับคนที่ถึงแม้จะไม่มีเงินเลย แต่ถ้าพึงพอใจกับวิถีชีวิตเช่นนั้น อาทิ นักบวชที่ใช้ชีวิตอย่างมกน้อยสันโดษ เป็นต้น รัฐบาลก็ไม่จำเป็นต้องเข้าไปดำเนินการอะไรเพื่อช่วยให้คนเหล่านี้มีเงินหรือมีทรัพย์สินสมบัติมากขึ้น

ถ้าให้ P= คนจนตามความหมายที่รัฐจะต้องช่วยเหลือ

B=คนที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจน

N=คนที่คิดว่าตัวเองยากจน และต้องการความช่วยเหลือจากรัฐ

ในขณะที่ “คนยากจน” ตามความหมายที่รัฐจะต้องช่วยเหลือ (P) คือ คนซึ่งมีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจน (B) และบุคคลผู้นั้นคิดว่าตัวเองยากจนและต้องการให้รัฐช่วยเหลือ (N) ซึ่งสามารถแสดงเป็นสัญลักษณ์ในทางตรรกวิทยา (Symbolic Logic) ได้ว่า

$$P \rightarrow B \ \& \ N$$

ตามกฎทางตรรกวิทยา ถ้าหากจะทำให้ปัญหาความยากจนหมดไปจะสามารถดำเนินการได้ ๒ วิธีคือช่วยให้คนจนมีรายได้สูงกว่าเส้นความยากจน (~B) หรือช่วยให้คนผู้นั้นรู้สึกว่าตัวเองไม่ยากจนและไม่ต้องการความช่วยเหลืออะไรจากรัฐ (~N)

$$\text{หรือ} \quad \sim B \ \text{or} \ \sim N \rightarrow \sim P$$

การแก้ปัญหาความยากจนด้วยการช่วยให้ผู้คนมีรายได้เพิ่มขึ้นจนพ้นเส้นความยากจน (~B) เป็นกระบวนการทัศน์ (paradigm) ของการแก้ปัญหาความยากจนที่ผู้คนในประเทศต่างๆ ทั่วโลกคุ้นเคย โดยมองว่า “คนจน” คือคนที่ไม่มีความจำเป็นและไม่มีความจำเป็นที่จะซื้อหาสินค้าหรือบริการต่างๆ เพื่อบริโภค ประเทศที่ยากจนก็คือประเทศที่ผู้คนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำ และไม่มีกำลังซื้อหาสิ่งอำนวยความสะดวกสบายเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี ฯลฯ ฉะนั้นการแก้ปัญหาความยากจนจึงอยู่ที่การพัฒนาเพื่อช่วยยกระดับประเทศยากจนและคนยากจนให้มีรายได้เพิ่มมากขึ้น

กระบวนการทัศน์ของการแก้ปัญหาความยากจน โดยมองความหมายของ “ความยากจน” จากมิติทางด้านเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก (mainstream economics) ด้วยการใช้ตัวเลขของรายได้ที่ต่ำกว่าเส้นความยากจนเป็นเกณฑ์พิจารณา นั้น อาจจะสะดวกสำหรับรัฐบาลในการกำหนดนโยบายต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนของประเทศ แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงของผู้คนส่วนใหญ่แล้ว พฤติกรรมในวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับปัญหาความยากจน มักจะเป็น “ความยากจน” ในความหมายของมิติทางด้านสังคมวิทยา มากกว่าความหมายในมิติทางด้านเศรษฐศาสตร์

ตัวอย่างเช่น ในชนบทที่ห่างไกลความเจริญ ซึ่งผู้คนในชุมชนมีวิถีความเป็นอยู่แตกต่างกันไม่มาก ผู้คนมักจะคุ้นเคยกับมโนทัศน์ (concept) เรื่อง “สุข-ทุกข์” มากกว่ามโนทัศน์เรื่อง “รวย-จน” แต่เมื่อความเจริญทางวัตถุเริ่มเข้าไปในชุมชน พอครัวเรือนหลายครัวเรือนมีเครื่องรับโทรทัศน์ เพื่อบ้านและญาติพี่น้องที่ไม่มีก็จะเริ่มรู้สึกว่าการครอบครัวยุคก่อน “ร่ำรวยขึ้น” ในขณะที่ตนเอง “ยากจนลง” และต้องพยายามดิ้นรนหาเงินมาซื้อเครื่องรับโทรทัศน์เพื่อเป็น “สัญลักษณ์” แสดงถึงระดับฐานะทางสังคมเศรษฐกิจ (socio-economic) ของตนเอง ให้เท่าเทียมกับเพื่อนบ้านหรือญาติพี่น้องซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการอ้างอิง (reference

others) นั่นๆ บ้าง

ครั้นผู้คนในชุมชนส่วนใหญ่มีโทรทัศน์กันเกือบทุกครัวเรือนแล้ว หากเริ่มมีบางครอบครัวขยับไปเป็นเจ้าของรถปิกอัพ เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องก็จะเกิดความรู้สึกเปรียบเทียบเชิงสัมพัทธ์ (relative deprivation) ว่าตนเองกลับยากจนลงอีก ทั้งๆ ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายต่างๆ มากกว่าเดิม และจะถูกบีบคั้นให้ต้องดิ้นรนหาเงินให้มากขึ้น เพื่อมาผ่อนซื้อรถปิกอัพสำหรับเป็นสัญลักษณ์ในการรักษาสถานะทางสังคม เศรษฐกิจของตนให้เท่าเทียมคนอื่น

การถูกบีบคั้นด้วยเงื่อนไขทางสังคมวิทยาที่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตัวเองยากจน และต้องดิ้นรนหาเงินให้มากขึ้นๆ เพื่อแก้ปัญหาความยากจนในชีวิต ในที่สุดก็จะนำไปสู่การแอบตัดไม้ทำลายป่าบ้าง การตัดทวงเอาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างเกินประมาณบ้าง ตลอดจนการกู้หนี้ยืมสิน ฯลฯ สุดท้ายเมื่อความอุดมสมบูรณ์ที่เคยมีอยู่ในชุมชนหมดไป และหาเงินมาใช้หนี้ไม่ทัน ก็จะถูกยึดทรัพย์สินและที่ดินที่มีอยู่ไปจนหมด แล้วคนผู้นั้นก็จะกลายเป็นคนยากจนอย่างสมบูรณ์แบบสมตามที่ตนเองเองคาดคิด (self fulfilling prophecy)

ในกรณีเช่นนี้ ถึงแม้รัฐบาลจะสามารถช่วยให้ผู้คนมีรายได้เพิ่มขึ้นเหนือเส้นความยากจน แต่ถ้าหากผู้คนส่วนใหญ่ยังคงมีความรู้สึกว่าคุณเองยากจน และแสดงพฤติกรรมต่างๆ อันไม่เป็นที่พึงปรารถนาของรัฐเนื่องจากภาวะความรู้สึกว่าคุณเองยังมีความยากจนดังกล่าว (เช่น เดินขบวนเรียกร้องขอให้รัฐช่วยเพิ่มรายได้ให้มากกว่าที่เป็นอยู่ ขอขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ ขโมยทรัพย์สินของคนอื่น หรือการเรียกร้องให้เปลี่ยนแปลงลัทธิทางการเมือง เศรษฐกิจ จากลัทธิเสรีนิยมประชาธิปไตยเป็นลัทธิสังคมนิยม หรือคอมมิวนิสต์ เป็นต้น) ก็เท่ากับรัฐยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาคความยากจนให้หมดไปจากสังคมได้อย่างแท้จริง

การแก้ไขปัญหาคความยากจนจากมิติตความหมายของ “ความยากจน” ในเชิงเศรษฐศาสตร์ ด้วยการทำให้ผู้คนมีรายได้เพิ่มมากขึ้นๆ เพื่อให้มีศักยภาพในการบริโภคเท่าเทียมคนอื่นๆ อย่างไม่มีขอบเขต เช่นนี้ จึงมีข้อจำกัดหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้เงื่อนไขของโลกที่จำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ สวนทางกับทรัพยากรของโลกที่ลดน้อยลงๆ

ถ้ามองอนาคตไปอีก ๒๐ ปีข้างหน้า เราจะเห็นถึงวิกฤตการณ์ปัญหาต่างๆ มากมายที่คุกคามความอยู่รอดของมนุษยชาติ อันเกิดจากทิศทางการแข่งขันกันผลิตและบริโภคของมนุษย์ เพื่อชิงหนีปัญหาคความยากจนในเชิงเปรียบเทียบตามกระบวนการพัฒนาแบบเก่านี้

วิกฤติประการแรกที่เราต้องเผชิญก็คือปัญหาขาดแคลนพลังงาน นักวิชาการทั่วโลกคาดการณ์ว่าน้ำมันดิบใต้ผิวโลกที่เป็นแหล่งพลังงานหลักของมนุษย์มีเหลือพอให้ใช้ได้ในช่วงระยะเวลาข้างหน้าเพียง ๒๐ ปี โดยกลุ่มนักวิชาการที่มองโลกในแง่ดีมองว่ายังมีน้ำมันดิบเหลือให้มนุษย์ใช้ได้อีก ๕๐ ปี ส่วนกลุ่มนักวิชาการที่มองโลกในแง่ร้ายมองว่ามีน้ำมันดิบเหลือให้มนุษย์ใช้ได้เพียง ๓๐ ปีเท่านั้น แต่ตัวเลขซึ่งห่างกันแค่ ๒๐ ปีนี้ไม่มีนัยสำคัญอะไรมากนักต่อการช่วยให้มนุษย์รอดพ้นจากวิกฤตการณ์ดังกล่าว เพราะสุดท้ายน้ำมันก็จะหมดจากโลกอย่างแน่นอนในอนาคตอันใกล้

ถ้าไม่มีน้ำมันใช้ การสื่อสารคมนาคมแทบทุกประเภทก็จะหยุดชะงัก และไฟฟ้าก็จะขาดแคลนอย่างหนักด้วย เนื่องจากลำพังโรงไฟฟ้าจากพลังน้ำของเขื่อนต่างๆ ที่มีอยู่จะไม่พอใช้แล้วเราจะอยู่กันอย่างใดถ้าค่าเดินทางและค่าไฟฟ้ามีราคาแพงอย่างมหาศาล

เราอาจมองโลกในแง่ดีโดยฝากความหวังไว้กับความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีว่า

จะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาคาขาดแคลนพลังงานได้ โดยสามารถพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้กับแหล่งพลังงานประเภทใหม่มาทดแทนน้ำมันได้ทัน แต่ถึงมนุษย์จะสามารถพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ได้สำเร็จ อาทิ ใช้พลังงานจากแสงอาทิตย์แทนน้ำมันจากซากฟอสซิล เป็นต้น มนุษย์ก็ยังคงต้องใช้ทั้งเวลาและต้นทุนอีกจำนวนมากมายมหาศาลในการปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีที่ใช้พลังงานน้ำมันจากซากฟอสซิลในปัจจุบันไปเป็นเทคโนโลยีใหม่ดังกล่าว แล้วคนจนส่วนใหญ่จะสามารถแบกรับภาระค่าใช้จ่ายของเทคโนโลยีใหม่ที่แพงมากเหล่านั้นได้หรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเปลี่ยนผ่านของเทคโนโลยี

ในประเทศสหรัฐอเมริกาเองต้องใช้เวลารวม ๓๐ ปีในการนำถ่านหินมาใช้แทนไม้ฟืนได้ครึ่งหนึ่งของการใช้พลังงาน และต้องใช้เวลากว่า ๖๕ ปีในการนำน้ำมันมาใช้แทนถ่านหินได้ประมาณ ๓๕ % ของการใช้พลังงาน ขณะที่ต้องใช้เวลากว่า ๒๒ ปี จึงสามารถนำก๊าซธรรมชาติมาใช้เป็นแหล่งพลังงานได้ประมาณ ๓๐ % ของพลังงานทั้งหมด (Tertzakian, ๒๐๐๖. อ้างถึงใน พงษ์พิสิฏฐ์ วิเศษกุล)

บางคนอาจคิดถึงการปลูกพืชพลังงานเพื่อทำน้ำมันไบโอดีเซล หรือก๊าซโซฮอลล์ทดแทนน้ำมันจากซากฟอสซิล แต่ดาวเคราะห์สีน้ำเงินที่ชื่อว่า "โลภ" ดวงนี้ปกคลุมด้วยทะเล และมีแหล่งน้ำจืดบนพื้นดินสำหรับให้มนุษย์ใช้อุปโภคบริโภค หรือเพาะปลูกเพียงประมาณร้อยละ ๑๒ ของผิวโลก ส่วนที่เป็นพื้นดินเท่านั้น (Bryson, 2003. อ้างถึงใน พงษ์พิสิฏฐ์ วิเศษกุล) ถ้าต้องแบ่งผืนดินส่วนหนึ่งมาปลูกพืชพลังงาน พื้นที่เพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารของมนุษย์ก็จะลดน้อยลง

ในขณะที่ประชากรโลกเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ และการแพทย์ทำให้ผู้คนมีอายุยืนยาวขึ้น จากในอดีตที่ประชากรโลกอยู่ที่ระดับประมาณ ๕๐๐ ล้านคนมาโดยตลอด และค่อยๆ เพิ่มจำนวนมาก

ขึ้นหลังยุคปฏิวัติอุตสาหกรรม แต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นต้นมา อัตราการเพิ่มของประชากรโลกได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว จากจำนวนประมาณ ๒,๕๐๐ ล้านคนหลังสงครามโลกเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ ๖,๕๐๐ ล้านคนในปัจจุบัน และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ ๙,๐๐๐ ล้านคนในอีก ๒๕ ปีข้างหน้า (Nebel, ๑๙๙๘. อ้างถึงใน พงษ์พิสิฏฐ์ วิเศษกุล) เมื่ออาหารน้อยลง แต่จำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น เราจะอยู่กันอย่างปกติสุขได้อย่างไร

วิกฤติปัญหาโลกร้อนเป็นเรื่องใหญ่อีกเรื่องหนึ่งที่มนุษย์จะต้องเผชิญใน ๒๐ ปีข้างหน้านี้ การใช้พลังงานจากซากฟอสซิลอย่างฟุ่มเฟือยทำให้มนุษย์ปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก โดยเฉพาะอย่างยิ่งก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่ซ่อนอยู่ใต้ผิวโลกออกมาสู่ชั้นบรรยากาศ พร้อมกับการตัดไม้ทำลายป่าที่ไปทำลายวงจรธรรมชาติของต้นไม้ซึ่งจะช่วยดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เหล่านี้ไว้ ส่งผลให้เกิดก๊าซเรือนกระจกปกคลุมผิวโลก (คล้ายหลังคากระจกที่คลุมโลกไว้) อันทำให้อุณหภูมิของพื้นผิวโลกเพิ่มสูงขึ้นๆ

รายงานจากคณะกรรมการวิชาการ IPCC (UN Intergovernment Panel on Climate Change) ขององค์การสหประชาชาติเมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมาได้เตือนให้เห็นว่า ถ้าอุณหภูมิของโลกเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ พืชพันธุ์และสัตว์ต่างๆ ทั่วโลกจะเกิดการสูญพันธุ์ครั้งใหญ่ ดินฟ้าอากาศจะเกิดความแปรปรวน บางประเทศจะมีอากาศหนาวจัดอย่างที่ไม่เคยปรากฏ เพราะกระแสลมที่อุ่นเปลี่ยนทิศทาง ขณะที่บางประเทศจะมีอากาศร้อนจัดและแห้งแล้ง จนผู้คนล้มตายเนื่องจากขาดน้ำ และเพาะปลูกอะไรไม่ได้ และบางประเทศก็จะเผชิญกับพายุจนผู้คนล้มตายเพราะอุทกภัย ตลอดจนพืชพันธุ์ธัญญาหารจะถูกน้ำท่วมและหน้าดินถูกทำลาย ฯลฯ

แสงจันทร์ นรทัศน์...แม่สู้ชีวิต

ทศพนธ์ นรทัศน์

ปฐมบทแม่สู้ชีวิต

แม่แสงจันทร์ นรทัศน์ เป็นลูกคนที่ ๓ ในจำนวนลูก ๑๐ คน ของนายชมและนางคำภี อาชีพคหบดี ในวัยเด็ก แม่แสงจันทร์ ต้องใช้ชีวิตด้วยความยากลำเค็ญ ด้วยครอบครัวมีฐานะยากจน บ้านต้องถูกน้ำท่วม เมื่อทางราชการสร้างเขื่อนลำปาว ครอบครัวต้องอพยพทั้ง

บ้านเกิดอันเป็นที่รักยิ่งจากบ้านหนองยาง อำเภอดงหลวง จังหวัดกาฬสินธุ์ ไปอยู่ที่บ้านนาบอน อำเภอดงหลวง และแม่แสงจันทร์ต้องออกจากบ้านมาทำงานเป็นผู้ช่วยแม่บ้าน เพื่อหารายได้ช่วยครอบครัวตั้งแต่เด็ก แม่แสงจันทร์จึงมีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนเพียงในระดับประถมศึกษา แม้จะเป็นคนที่เรียนดี ในขณะที่เพื่อนของแม่แสงจันทร์ที่มีโอกาสศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นต่างก็ได้รับราชการเป็นครูหลายคน บ่อยครั้งที่แม่มักตัดพ้อในโชคชะตาตนเองว่าถ้ามีโอกาสได้เรียนต่อคงจะได้เป็นครู และมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้

แต่แม่แสงจันทร์ ก็ไม่เคยยอมแพ้ต่อโชคชะตา ภายหลังเมื่อได้มาแต่งงานกับพ่อจ่านงค์ นรทัศน์ โดยพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายช่วยจัดการให้คนทั้ง ๒ ได้มาแต่งงานกัน แม่

แสงจันทร์ จึงย้ายมาอยู่กับสามีที่บ้านขวัญเมือง อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นที่อยู่ปัจจุบัน

การเลี้ยงดูลูกพิการ

แม้ว่าแม่แสงจันทร์ ต้องดีใจพองๆ กับความเสียใจที่ลูกคนแรกของแม่ คือ นายทศพนธ์ ลูกที่แม่เฝ้ารอ

คอยตลอดการอุ้มท้อง ๙ เดือน ต้องพิการทศพนธ์ เกิดเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๑ เวลา ๐๔.๐๐ น. เขาเกิดมาพร้อมกับความพิการที่มือข้างซ้าย หยุดการเจริญเติบโต ทำให้มีเพียงตั้งของนิ้วหัวแม่มือและนิ้วก้อย แม่แสงจันทร์บอกว่าอาจจะมีสาเหตุมาจากแม่เผลอไปรับประทานยาบางชนิดเข้า แล้วมีผลต่อการเจริญเติบโตของอวัยวะดังกล่าว แม่บอกว่า หากแม่สามารถผ่าตัดเปลี่ยนมือให้ลูกได้ แม่ยินดีสละมือขอแม่ให้ลูกคนนี้ด้วยความเต็มใจ

ด้วยความเป็นแม่ผู้อดทน ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาที่แสนจะโหดร้ายนี้ แม่ได้เฝ้าพุ่มพักทนุถนอมเลี้ยงดูลูกผู้พิการคนนี้ ด้วยนมแม่ด้วยอ้อมกอดอันอบอุ่น เพื่อให้ลูกของแม่เติบโตเป็นคนดี แม่ทำหน้าที่เป็นครูคนแรก

นางแสงจันทร์ นรทัศน์ อายุ ๕๑ ปี อาชีพ: เกษตรกร

เกิด: ๕ ตุลาคม ๒๕๓๙ ณ จังหวัดกาฬสินธุ์

สามี: นายจ่านงค์ นรทัศน์ อายุ ๕๗ ปี อาชีพ: เกษตรกร

บุตร: นายทศพนธ์ นรทัศน์ อายุ ๒๙ ปี อาชีพ: รับราชการ ตำแหน่ง นักวิชาการคอมพิวเตอร์ ๕ สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร

นายทศพร นรทัศน์ อายุ ๒๓ ปี อาชีพ: พนักงานจ้างทั่วไป สำนักงานเทศบาลตำบลโนนบุรี ตำบลโนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

ของลูก ที่สอนให้ลูกรู้จักการใช้ชีวิต ช่วยสอนหนังสือช่วยลูกทำการบ้านเมื่อครั้งที่ลูกเริ่มเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ แม่ต้องทำงานเก็บเงินจนอาจกล่าวได้ว่าทำงานแบบเอาหลังสู้ฟ้า เอาหน้าสู้ดินอย่างแท้จริง แม่ต้องอาบเหงื่อต่างน้ำไม่ว่าจะเป็นการทำงานทำไร่ทำนาลำปะหลัง หรือทำสวนผักในบางครั้ง เพื่อนำเงินที่ได้ไปซื้อหนังสือ อุปกรณ์การเรียน และชุดนักเรียน รวมทั้งจ่ายค่าเทอมเรื่อยมาจนสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ด้วยแม่เฝ้าหวังและเฝ้ารอวันที่จะเห็นลูกของแม่เป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเป็นคนดีของสังคม สามารถใช้ชีวิตร่วมกับคนทั่วไปในสังคมได้อย่างมีความสุข

แม่ได้อบรมสั่งสอนลูกเสมอมาให้เป็นคนดี ไม่อิจฉาริษยา ไม่ใส่ร้าย ไม่นินทาคนอื่น รู้จักใช้ชีวิตอย่างเหมาะสมกับฐานะของตนเอง รู้ประหยัดอดออม และรู้จักเสียสละ ช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อมีโอกาส ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติที่แม่ได้ยึดถือเสมอมา แม่ตื่นตั้งแต่ตี ๕ เพื่อหุงข้าวและเตรียมอาหารให้ลูกกินก่อนไปโรงเรียน วันแล้ววันเล่าติดต่อกันเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี จวบจนลูกทุกคนของแม่เรียนจบและมีรายได้เลี้ยงตนเอง แม่ไม่เคยบ่นว่าเหนื่อย แม่ไม่ท้อ แม่เป็นที่ปรึกษาที่ดีที่สุดของลูกๆ

กำลังกาย กำลังใจจากแม่...สู่ความสำเร็จของลูกพิการ

จากความเพียรพยายามของแม่แสงจันทร์ ผู้เป็นเกษตรกรที่แม่ไม่ได้มีฐานะร่ำรวย แต่เปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่นและขยันหมั่นเพียร แม่ได้ชวนขวายหาเงินส่งเสียลูกพิการให้ได้เล่าเรียนเพื่อให้มีอาชีพเลี้ยงตนเองและเลี้ยงดูแม่-พ่อต่อไปในวันที่ชราภาพ ทศพันธ์ ไม่ทำให้แม่ผิดหวัง ด้วยสำนึกในความรักที่แม่มีต่อลูกอย่างหาที่สุดไม่ได้ ทศพันธ์ ได้สำเร็จการศึกษา วิทยาศาสตร์บัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ ๑ สาขาระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ

จากคณะวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาการคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๔

ต่อมาทศพันธ์จึงได้สอบเข้ารับราชการในตำแหน่งนักวิชาการคอมพิวเตอร์ ๓ ณ สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ด้วยความมุ่งมั่นในการอุทิศตนอย่างทุ่มเทให้กับการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนและประเทศชาติ ตามคำสอนและกำลังใจที่แม่แสงจันทร์ได้มอบแก่ลูกเสมอมา จึงทำให้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ทศพันธ์ ในตำแหน่งนักวิชาการคอมพิวเตอร์ ๔ ได้รับคัดเลือกเป็นข้าราชการพลเรือนดีเด่น (ครูทองคำ) และเข้ารับรางวัลกบรองนายกรัฐมนตรี (นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์) ในวันข้าราชการพลเรือน ๑ เมษายน ๒๕๕๑ นับเป็นรางวัลแห่งความภาคภูมิใจและความสำเร็จอย่างที่สุดของแม่แสงจันทร์ที่ได้โอบอุ้มเลี้ยงดูลูกอันเป็นที่รักคนนี้

บทส่งท้าย

แม่แสงจันทร์ นรทัศน์ ในวัยที่กำลังย่างเข้าปีที่ ๕๒ จึงเป็นแบบอย่างอันดีงามของแม่ผู้สู้ชีวิต ที่อุทิศกำลังกาย กำลังใจ อุทิศชีวิตของตนด้วยความมานะ อุตสาหะ บากบั่น เพื่อให้ลูกผู้พิการ และไม่พิการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข และด้วยความรัก ด้วยจิตใจด้วยสองมือแม่ได้โอบอุ้มให้ลูกสู้ชีวิตอยู่ได้ นี่เป็นพลังความรักอันยิ่งใหญ่ ทำให้ลูกของแม่ในวันนี้ ได้เป็นกำลังสำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศชาติและสังคม เป็นแบบอย่างและกำลังใจของผู้พิการคนอื่นให้ลุกขึ้นมาสู้ชีวิตและบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม เช่นเดียวกับที่แม่ได้ทำมาตลอดชีวิต อันเป็นการดำเนินตามแนวทางของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง แม้วันนี้แม่จะไม่ได้ร่ำรวย แต่ก็สามารถดำรงตนอย่างมีความสุขตามอัตภาพ **๒**

สัตว์ทุกชนิด

รักชีวิตตน

ต้นข้าวที่ปิ้งดำเมื่อสองเดือนกว่า กำลังแตก
ไอบีเขียวขจีเป็นผืนยาวทั่วท้องทุ่ง

ที่นาแปลงใหญ่มีน้ำขังสูงเกือบครึ่งหน้าแข้ง
ปลาช่อนตัวใหญ่เท่าท่อนแขนแหวกว่ายไล่กิน
ปลาตัวเล็กอย่างฮึกเหิม ปลาช่อนตกเป็นเหยื่อ
ด้วยความจํานน ส่วนปลาหมอขึ้นจนครีบทาง
ขาดวินหลุดจากปากปลาช่อนอย่างหวุดหวิด

เจ้าปูนาตัวใหญ่ยกก้ามทั้งสองชูเมื่อปลาช่อน
วนเวียนเข้ามาใกล้ พ่อปูแม่ปูตัวโตเกินกว่าที่มัน
จะฮุบได้ แต่ลูกปูตัวเล็กที่ไต่ยั่วเหยี่ยเกาะอยู่กับแม่
นั้นเป็นอาหารชั้นดีของเจ้าปลาช่อน

คําแล้ว แมงมุมกำลังวุ่นกับการชักใยบน
คันนาดักแมลง ลักพักแมลงเม่าก็บินหลงไปติด
ข่ายเส้นใยที่ดูบอบบางแต่เหนียวและยืดหยุ่น

แมงมุมซึ่งคอยทำอยู่ริบไตไปหาพร้อมกับปล่อย
สายใยมันรัดแมลงเม่าไว้แน่น แล้วใช้ปากเจาะ
ดูดน้ำเลี้ยงจากตัวเหยื่ออย่างรวดเร็ว

เจ้าเขียดนากระโดดจากที่ซ่อนออกไปหา
อาหารเช่นเคยในทุกค่ำคืน สอดส่ายสายตาเห็น
แมงมุมเคลื่อนไหวยบนเส้นใยสูงจากพื้นไม่ถึงฟุต
เจ้าเขียดน้อยกระโดดจับแมงมุมอย่างแม่นยำ

วิญญูสงสารในท้องทุ่ง...สัตว์เดรัจฉานไม่อาจ
หลีกเลี่ยง

แมงมุมตัวเดียวยังไม่อึดต้องการเหยื่อเพิ่ม
ทันใดนั้นแสงไฟสว่างส่องตรงมา เจ้าเขียดน้อย
รีบหมอบนิ่ง แสงไฟส่องจํากระทบลูกตาจนมอง
อะไรไม่เห็นจนปัญญาที่จะหนีไปไหนได้ ไม่ช้ามือ
หยาบกร้านก็ประกบที่ลำตัวเจ้าเขียดน้อยแน่น

ขาซ้ายถูกหักทันที ชั่วพริบตาขาขวาก็ถูกหักเพิ่ม แล้วมันก็ถูกโยนยัดเข้าไปในช่องอย่างไร้ความปราณี มีกบตัวใหญ่สี่ห้าตัวถูกจับหักขาของรวมกันอยู่ในช่องก่อนหน้าแล้ว ไม่มีกบเขียดตัวใดหลบหนีออกจากกรงขังที่แข็งแรงนี้ได้

คืนก่อนๆ ที่ยังเป็นอิสระ เจ้าเขียดน้อยมองขึ้นไปบนท้องฟ้าเห็นแสงเดือนดาวระยิบระยับรอบข้างเพื่อนกบเขียดต่างส่งเสียงร้องก้องทั่วท้องทุ่ง แต่บัดนี้ความมืดมิดคืบคลานมาปกคลุม นานๆ จะได้ยินเสียงหมาเห่าเสียงดังนากแล้ว พร้อมเสียงไก่ขันใกล้จะรุ่งสาง

ไฟห้องครัวสว่างขึ้น เจ้าเขียดน้อยมองลอดช่องไม้ไผ่ออกไป เห็นชายคนหนึ่งเดินมาแล้วเปิดฝาช่องล้วงเข้ามาจับกบตัวหนึ่งออกไป กบตื่นด้วยความตกใจ ขากบถูกรวบไว้แน่นด้วยมือแข็งแรง ส่วนหัวพาดบนแผ่นไม้ มืออีกข้างตีล้นมิดปีกลงบนหัวกบ กบตัวลั่นระริก ขาหน้าทั้งสองประกบกันแน่นลักพักมันก็แน่นิ่งบนแผ่นไม้

กบตัวแล้วตัวเล่าถูกล้วงออกไปฆ่าจนหมด เจ้าเขียดน้อยรู้สึกกลัวอย่างที่สุดเมื่อเห็นคนใช้มิดผ้าท่องควักเครื่องในถลกหนังแล้วนำกบไปทอดกรอบต่อหน้าต่อตา

มันรู้สึกสับสนว่าทำไมมันถึงไม่ถูกนำไปฆ่าทอดกรอบพร้อมกับกบเคราะห์ร้ายเหล่านั้น หรือว่าเขาจะเก็บมันไว้ก่อนเพื่อเป็นอาหารมือต่อไป แต่ก็คงไม่ใช่อีกแหละเพราะเขียดตัวน้อยกระจริดตัวเดียวแค่นั้นคงไม่พออิมแน่

ความเจ็บปวดที่ต้นขาทั้งสองที่ถูกหักเมื่อหัวค้ำยังคงปวดระบมเมื่อขยับตัว ทางที่ดีต้องหมอบนั่งเอาไว้เป็นดีที่สุด

รุ่งขึ้น เจ้าเขียดน้อยรู้สึกว่ามันได้เดินทางกลับสู่ท้องนาอีกครั้ง เพราะแสงตะวันได้ส่องลอดช่องเข้ามาระยิบระยับ เขาคงจะปล่อยมันสู่ท้องทุ่งตามเดิมกระมัง เจ้าเขียดน้อยปลอบใจตัวเอง

ถึงท้องทุ่งนาแปลงใหญ่ เขาปลดสะพายข้องและหยิบคันเบ็ดไม้ไผ่ลำเล็กยาวลึบกว่าเมตรยกตั้งขึ้น สายเบ็ดหย่อนลงมาพอดีเอื้อมจับได้

เจ้าเขียดน้อยถึงกับสะดุ้งเมื่อมีมือล้วงลงมาจับมันออกจากข้อง ทันใดนั้นเบ็ดอันแหลมคมก็ปักร้อยที่ต้นขา มันดิ้นกระเด๋วร้องแอ้วๆ จนสุดเสียง

เจ้าเขียดน้อยลอยคว้างกลางอากาศ และถูกโยนตกลงกลางแปลงนา คันเบ็ดยกจางสูงขึ้น สายเบ็ดดึงเขียดน้อยให้ลอยตามผิวน้ำเป็นแนวเข้ามาหาคนตกเบ็ดอย่างช้าๆ ลำตัวเจ้าเขียดน้อยกระทบเสียดสีกับต้นข้าวที่ชูใบคมอยู่เหนือผิวน้ำ ต้นแล้วต้นเล่า แลนเจ็บปวดทรมาน แล้วก็ตายในที่สุด

ซากเขียดน้อยถูกคันเบ็ดเหวี่ยงออกไปกลางแปลงนาที่เยวแล้วที่เยวเล่า เสียงดังลากไปตามผิวน้ำดังป้อมแปมๆ

ปลาช่อนตัวใหญ่เจ้าแห่งแปลงนาลอยนิ่งจ้องหาเหยื่ออย่างใจจดใจจ่อ โห๊ะ..นั่นเขียดน้อยอาหารอันโอชะนี่นา มันว้ายรีไปยังซากเจ้าเขียดน้อยกระโดดฮุบทันที ทันใดก็เจ็บแปล็บที่ริมปากด้านบน มันตกใจดิ้นทุรนทุรายจนน้ำแตกกระจายเป็นฟอง คันเบ็ดถูกเหวี่ยงขึ้น ปลาช่อนลอยละลือหมุณคว้างบนอากาศก่อนถูกปลดใส่ข้อง

ศาสนาพุทธบัญญัติข้อ ๑ ให้ชาวพุทธงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ เพราะสัตว์โลกทุกตัวที่เกิดมาต่างรักชีวิต และดิ้นรนหาอยู่หากิน สืบพันธุ์ขยายพันธุ์ สัตว์ทุกตัวเมื่อถูกทำร้ายร่างกายก็จะได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวและทุกข์ทรมานไม่แตกต่างไปจากคนแม้แต่เขียดน้อย

เรารักชีวิตของเรา แต่เราลิ้มความเจ็บปวดของสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาร่วมโลก ด้วยความคิดที่จะกินเลือดเนื้อของเขา ทั้งๆ ที่เลี้ยงได้ เมืองไทยอุดมสมบูรณ์มีข้าวอาหารพืชผักผลไม้เปี่ยมด้วยคุณค่าวิตามินให้กินอย่างเหลือเฟือ โดยไม่ต้องเบียดเบียนชีวิตใดๆ เลย

**สัตว์ทั้งหมดกลัวโทษทัณฑ์
สัตว์ทั้งหมดรักชีวิตของตน
เปรียบตนเองกับผู้อื่นอย่างนี้แล้ว
ไม่ควรฆ่าเอง ไม่ควรสั่งให้คนอื่นฆ่า**

● พุทธวจนะ **๗**

คดีสิ่งแวดล้อม

ค ความขัดแย้งอันเนื่องมาจากการแย่งชิงทรัพยากรธรรมชาติในประเทศไทย นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันความเดือนร้อนจากการใช้ทรัพยากรธรรมชาติไปในทิศทางที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ระบบนิเวศน์ และสุขภาพอนามัยของประชาชนก็เพิ่มมากขึ้น เหตุเนื่องด้วยเราพัฒนาประเทศไปตามแนวทางของโลกตะวันตกคือการปลุกเร้าให้ประชาชนบริโภคให้มากที่สุด ถ้าเหลือก็ให้กักตุนไว้ให้มากที่สุด จึงเป็นสาเหตุให้มีการบุกรุกช่วงชิงและโอนทรัพยากรธรรมชาติไว้ให้ได้มากที่สุดทุกวิถีทาง บางครั้งแม้ไม่ได้เอาทรัพยากรไว้แต่ก็ทำลายทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้เสื่อมประโยชน์ที่จะใช้เพื่อความร่ำรวยมั่งคั่งของตนเอง ประเทศไทยมีกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ไม่สามารถนำกฎหมายดังกล่าวไปใช้เป็นเครื่องมือในการป้องกันและระงับข้อพิพาทที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่มีความจำเป็นจะต้องมีสิ่งทีเรียกว่าโครงสร้างพื้นฐานทางกฎหมายที่สมบูรณ์เพื่อทำหน้าที่รองรับระบบ กระบวนการ มาตรการ เครื่องมือ และกลไกต่างๆ ในด้านการระงับข้อพิพาททางสิ่งแวดล้อม

ในกฎหมายพิเศษที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่บัญญัติขึ้นในปัจจุบันนี้ทำให้ประชาชนมีสิทธิฟ้องคดีมากขึ้น ซึ่งคดีเหล่านี้ทำให้รูปแบบการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจาก

สารพิษหรือมลพิษมีลักษณะพิเศษ หรือมีปัญหาว่าควรจะได้รับ การเยียวยาความเสียหายอย่างไร และมีค่าใช้จ่ายที่จำเลยจะต้องรับผิดชอบไม่น้อยเพียงใด ยากที่นักกฎหมายทั่วไปจะเข้าใจได้ จึงต้องมีผู้ที่มีความรู้ในสิ่งแวดล้อมและมีความเชี่ยวชาญพร้อมทักษะและประสบการณ์เกี่ยวกับการจัดการกับสิ่งแวดล้อมมาให้ความเห็น ปัญหาที่พยานผู้เชี่ยวชาญสิ่งแวดล้อมจะต้องให้ความเห็นคือการวิเคราะห์ ประเมินผล ความเป็นไปได้ของสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเสียหาย อาการหรือสัญญาณ หรือสิ่งที่สื่อแสดงว่าจะเกิดความเสียหายใดบ้างที่ต่อเนื่องในอนาคต แต่อย่างไรก็ตามศาลไม่จำเป็นจะต้องเชื่อความเห็นของพยานผู้เชี่ยวชาญเสมอไป โดยเฉพาะกรณีที่พยานผู้เชี่ยวชาญไม่อาจยืนยันได้ว่าความเห็นของตนเป็นไปตามหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นจริงโดยทั่วไป

พยานผู้เชี่ยวชาญจะต้องยอมรับกระบวนการทางศาล คือ ต้องอธิบายว่าตนเองเข้าใจในปัญหา รวมทั้งวิธีการทางเทคนิคในการเก็บพยานหลักฐานต่างๆ รวมถึงต้องเสนอแนะถึงประสบการณ์หรือความรู้ รวมทั้งการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ บางครั้งต้องตระหนักด้วยว่าพยานดังกล่าวนั้นทำให้รัฐหรือเอกชน เคยเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับคู่ความฝ่ายใดหรือไม่ พยานเป็นผู้ค้นคว้า ทดลอง พิสูจน์ ก่อนทำความเข้าใจด้วยตนเองหรือไม่ มีผลงานทางวิชาการและมาตรฐานของความเชี่ยวชาญอยู่ในระดับใด จบ

การศึกษาในระดับใด จากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงหรือไม่อย่างไร ทั้งมีเกียรติคุณเป็นที่ประจักษ์ยอมรับของสังคมและในแวดวงวิชาชีพ เพื่อที่ศาลจะได้นำมาพิจารณาว่าควรให้ความเชื่อถือกับพยานดังกล่าวหรือไม่เพียงใด เพราะการปล่อยให้ผู้ประชนพยานเมืองที่ไม่มีความรู้ในด้านดังกล่าวนั้นมาเบิกความหรือแสดงความคิดเห็น ย่อมรับฟังได้ยากยิ่ง

ความยุติธรรมแม้เป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ แต่เป็นที่ยอมรับกันว่าความยุติธรรมนั้นมีอยู่จริง การที่ศาลจะพิพากษาคดีให้ยุติธรรมนั้นจำเป็นต้องอาศัยพยานหลักฐานที่มีคุณภาพและน่าเชื่อถือได้ พยานผู้เชี่ยวชาญในคดีสิ่งแวดล้อมถือได้ว่าเป็นพยานคนกลางที่มีคุณภาพและน่าเชื่อถือ ทั้งในแง่เนื้อหา ข้อเท็จจริง และความเห็นที่ให้ต่อศาล หลายคดีที่ผลแพ้ชนะของคดีขึ้นอยู่กับความเห็นของพยานผู้เชี่ยวชาญ การมาเป็นพยานศาลจึงมาเป็นหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของพยานผู้เชี่ยวชาญ พยานผู้เชี่ยวชาญจึงมีส่วนสำคัญในการให้ความเป็นธรรมแก่คู่ความในคดีไม่ว่าจะเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญา ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายโจทก์ ฝ่ายผู้เสียหาย ฝ่ายจำเลย ในคดีอาญานั้นพยานยังต้องไปเบิกความต่อพนักงานสอบสวนด้วย และต่อมาเมื่อพนักงานอัยการเรียกให้มาเบิกความที่ศาลจึงมาเบิกความอีกครั้งหนึ่ง

หากพิจารณาสภาพปัญหาที่มีอยู่ในปัจจุบัน การเสนอปัญหาสู่สังคมแนวคิดในการแก้ไขปัญหา รวมตลอดถึงความกังวลของชุมชนต่างๆ กับ ปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมดูเหมือนจะถูกมองในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับเอกชนเป็นส่วนใหญ่ ทำให้รัฐมีบทบาทอย่างมากในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด การเพิ่มโทษในทางอาญาคดีสิ่งแวดล้อมให้รุนแรงขึ้น ซึ่งต้องยอมรับว่าไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ ปัญหาสิ่งแวดล้อมจึงถูกมองในมิติที่กว้างขึ้น เช่นรัฐอาจต้องเปลี่ยนทัศนคติในเรื่องดังกล่าว การบังคับใช้กฎหมายคงอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดการ

ป้องปรามหรือไม่ การแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันคือการใช้มาตรการทางอาญา ซึ่งศาลจะมีบทบาทในการใช้ดุลพินิจลงโทษในคดีสิ่งแวดล้อม การใช้ดุลพินิจในการลงโทษที่เหมาะสมจะช่วยกันแก้ไขปัญหาเป็นไปอย่างประสิทธิผลและยั่งยืน ถึงแม้บางครั้งอาจจะต้องแก้กฎหมาย เพิ่มมาตรการอื่น ๆ เพื่อพิทักษ์รักษาสิ่งแวดล้อมด้วย เพราะการลงโทษในทางอาญาปัจจุบันนั้น ในคดีสิ่งแวดล้อมศาลเพียงแต่ลงโทษจำคุกหรือกักขังหรือปรับ หรืออาจจะริบทรัพย์สินซึ่งเป็นเครื่องมือในการทำลายสิ่งแวดล้อม แต่สิ่งแวดล้อมก็ไม่ได้กลับคืนสู่สภาพเดิม ควรจะแก้ไขกฎหมายเพิ่มโทษให้มีการฟื้นฟูสภาพสิ่งแวดล้อมให้กลับคืนสู่สถานะเดิม เช่นเดียวกับ การฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ในคดีล้มละลาย เช่น ศาลอาจจะบังคับให้นิติบุคคลที่ทำลายสิ่งแวดล้อมฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมให้กลับคืนสู่สภาพดั้งเดิม ภายในระยะเวลาที่ปี โดยตั้งเจ้าพนักงานคุมประพฤติหรือเจ้าพนักงานในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมให้เป็นผู้ตรวจสอบหรือประเมินผลซึ่งจะเป็นผลดีต่อสภาพแวดล้อมได้มากกว่าการที่นำผู้กระทำความผิดไปลงโทษเพียงอย่างเดียว เพราะบางครั้งจำเลยซึ่งถูกลงโทษนั้นก็อาจจะเป็เหยื่อของนายทุนหรือบุคคลอื่นหรือกระทำความผิดด้วยความจำเป็นก็อาจเป็นได้ อาจจะเป็นเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความยากจน ค่านิยมที่ผิดพลาด หรือติดอยู่ในวังวนของความโลภที่ถูกบอกถูกสอนว่าเป็นสิ่งปกติที่จะต้องกระทำ หรือขาดจิตสำนึกสาธารณะชน

การลงโทษปรับสูงๆ อาจทำให้นิติบุคคลนั้นๆ ล้มละลายหรือล้มละลายได้ การอนุญาตให้ผ่อนผันชำระค่าปรับเป็นรายเดือน รายปี หรือให้คิดหาทางฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมเองแล้วนำเสนอให้ตั้งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบจนกว่าจะพอใจว่าสิ่งแวดล้อมได้รับการฟื้นฟู เข้าสู่สภาพเดิมแล้ว จึงให้ยุติการคุมประพฤติก็น่าจะเป็นผลดีต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมมากกว่า **๕**

อเสวนา จ พาลานัน

สัมานฉันท์ สมานชั่ว คนมัวหมอง
ผิดครรลอง พุทธธรรม คำสอนสั่ง
“อเสวนา จ พาลานัน”

มิพลาดพลัง คบหา พาลชน

เป็นชาวพุทธ แต่ปาก แคเปลือกนอก
พูดปอกลอก กลอกกลับ ให้ลับสน
เสียชาติเกิด ก่อกาย เป็นผู้คน
ชั่วทรามล้น หนักแผ่นดิน ...สิ้นราคา

ครองตำแหน่ง ยศศักดิ์ อัครฐาน

โยกราบกราน รั้งใช้ คนไร้ค่า

รู้แก่ใจ ...จอมโจร ปล้นประชา

ต้องอาชญา แผ่นดิน กระบิลเมือง

เลื่อนบรรพ วีรชน อาจหาญกล้า
พลีเลือดเนื้อ ชีวา วายหนูนเนื่อง
พิทักษ์ชาติ จรรโลง จนรุ่งเรือง
อนุชน ฟังประเทือง สืบทอดไป

อนิจจา!...อนุชน โฉดสกุล

เนรคุณ บรรพชน ผู้ยิ่งใหญ่

กินเลือดเนื้อ พวกพ้อง ผองเผ่าไทย

ล้างผลาญชาติ ล้นไร่ ...อายฟ้าดิน

กินประณาม ตำซ้ำ ปานฉะนี้

สะเออะซี ประจักษ์ คำ “ทักษิณ”

สัมานฉันท์ ชื่นชม ฉมราคิน

สัมานชั่ว โกงกิน แผ่นดินทอง! ๓

